

προλεταριακή

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ενωθείτε!

σημαιο

9 771109 064163 43

Δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) • www.kkemi.gr • Σάββατο 29 Οκτώβρη 2022 • χρόνος 41ος • φ. 927 • 1,50€

Δόξα και τιμή, στον σύντροφο Αντρέα!

Αντρέας Βογιατζόγλου, γραμματέας του Κ.Ο. του ΚΚΕ(μ-λ)

Κομμουνιστής μαχόμενος και καθηγητής, σύντροφε Αντρέα, στο κίνημα θα ζεις!

Ανοιχτή γραμμή με ΗΠΑ - επίσκεψη Σολτς

Σε ιμπεριαλιστική μέγγενη λαός και χώρα!

Μέρα τη μέρα ελέγχεται και καθοδηγείται η κυβέρνηση -και όχι μόνο αυτή- από τα υπερατλαντικά αλλά βέβαια και τα ευρωπαϊκά αφεντικά της χώρας. Η κάθε μέρα και πιο οξυμένη και επικίνδυνη κατάσταση στο ουκρανικό πεδίο και το κρίσιμο ζήτημα των εξελίξεων στη ΝΑ Μεσόγειο, η διάταξη και ο ρόλος της χώρας σε σχέση με τα ζητήματα αυτά αποτελούν το βασικό περιεχόμενο των τακτικών επαφών -όσες τουλάχιστον δημοσιοποιούνται- της κυβέρνησης με αμερικάνους και ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές.

Με αυτά τα ζητήματα ασχολήθηκε και η τελευταία (24/10) τηλεφωνική συνομιλία Μητσοτάκη με τον ΥΠΕΞ των ΗΠΑ Μπλίνκεν, την οποία οι συνομιλητές και βασικά οι ΗΠΑ θεώρησαν σκόπιμο να δημοσιοποιήσουν, καταγράφοντας για άλλη μια φορά τη «δέσμευση» της Ελλάδας να υποστηρίξει «την ασφάλεια της Ουκρανίας». Δηλαδή να καταγράψουν τη δέσμευση της χώρας να χρησιμοποιηθεί με όποιον τρόπο απαιτήσουν τα συμφέροντα των ΗΠΑ στο κρίσιμο και στρατηγικής σημασίας για τα συμφέροντά τους ουκρανικό μέτωπο. Αλλά επιπλέον η ανακοίνωση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ καταγράφει και την ανάγκη της «σταθερότητας στην Ανατολική Μεσόγειο», μια σαφής αναφορά στον εξελισσόμενο αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό που οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν ώστε να διατάξουν και τις δύο χώρες σύμφωνα με τις ανάγκες του μετώπου περικύκλωσης της Ρωσίας.

Βέβαια, εκτός από την καθοριστική αμερικάνικη καθοδήγηση για το ρόλο και τη στάση της χώρας στην περιοχή και στο ουκρανικό ζήτημα, υπάρχει και... το Βερολίνο! Η επίσκεψη Σόλτς στην Αθήνα ήρθε για να υπενθυμίσει, να ανανεώσει και να ενισχύσει τον ρόλο του γερμανικού ιμπεριαλισμού που είναι «ριγμένους» με βάση την πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ που αν μη τι άλλο καθορίζουν τη στάση της Δύσης στο ουκρανικό πεδίο. Γι' αυτό νόησε της επίσκεψης του γερμανού καγκελάριου η ατζέντα δεν είχε βέβαια αναφορά στο καθαυτό Ουκρανικό αλλά σε όλα τα άλλα. «Διμερή», «οικονομικά», «ενεργειακό» και βέβαια το ζήτημα των «ελληνοτουρκικών σχέσεων» καθώς το Βερολίνο όλο και λιγότερο ελέγχει την εξέλιξη στο ζήτημα αυτό και με όσα αυτό σημαίνει και για τον έλεγχο της σχέσης του με την Τουρκία.

Είναι σαφές ότι με τα «διμερή» και τα «οικονομικά» το Βερολίνο ασκεί σημαντικές πιέσεις στην ελληνική πλευρά και πριν ακόμα έρθει ο Σολτς δημοσιεύτηκε η γερμανική επιδίωξη για αγορά από την Ελλάδα νέου εξοπλιστικού πακέτου ύψους 2 έως 4 δισ. ευρώ! Αυτό το «αίτημα» του Βερολίνου -που δεν αμφιβάλλουμε ότι θα ικανοποιηθεί με το παραπάνω από την κυβέρνηση- είναι μια πρώτη απόπειρα στα εξοπλιστικά προγράμματα που έχει πάρει η χώρα από ΗΠΑ αλλά και από Γαλλία. Αλλά είναι βέβαιο ότι το «αίτημα» αυτό δεν θα είναι και το τελευταίο. Είναι βέβαιο ότι το Βερολίνο θα συνεχίσει στη γραμμή της πίεσης για μια χώρα που ελέγχει τους όρους δανεισμού της, ο οποίος αποτελεί βάση λειτουργίας της οικονομίας της. Ήδη στην τελευταία επανέκδοση 5ετούς ομολόγου η κυβέρνηση...

«κατέφυγε» στην επιλογή του κυμαινόμενου επιτοκίου μιας και το σταθερό επιτόκιο βρίσκεται ήδη περίπου στο 5%!

Είναι νομίζουμε προφανές το τι σημαίνουν όλα αυτά για τη χώρα και το λαό μας. Η χώρα βυθίζεται ολοένα περισσότερο στην εμπλοκή της στον πόλεμο, γίνεται προπύργιο των αμερικανονατοϊκών φονιάδων σε μια σύγκρουση που φορτώνει διαρκώς παραπάνω, αλλά γίνεται και «εργαλείο» των περιφερειακών εντάσεων που παράγονται και συνοδεύουν την κεντρική σύγκρουση. Ταυτόχρονα και στα πλαίσια αυτής της πορείας μακραίνει διαρκώς το γαϊτανάκι των εξοπλισμών, αλλά κυρίως σφίγγει η μέγγενη των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών επί της χώρας και του λαού. Μέσα σε αυτήν τη μέγγενη βρίσκεται η ήδη άθλια κοινωνική και οικονομική κατάσταση και κάθε άλλο παρά μπορούν να αποκλειστούν απότομες και δραματικές επιδείξεις της κατάστασης αυτής.

Εξάλλου, και όσο γίνεται πιο συγκεκριμένο το τι είναι το «καλάθι του νοικοκυριού», γίνεται πιο φανερό ότι αποτελεί μια επίσημη κυβερνητική ομολογία πως δεν μπορεί και δεν επιδιώκει να εξασφαλίσει τίποτε για τη ζωή και την επιβίωση ακόμα του λαού. Η εκτεταμένη φτώχεια και εξαθλίωση που ήδη αντιμετωπίζει ο εργαζόμενος λαός, ζώντας μέσα σε συνθήκες εργασιακής και κοινωνικής βαρβαρότητας, θα βαθιάει και θα απλώνεται ευθέως ανάλογα με την πολιτική που τα δίνει όλα στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά και στα μεγάλα τζάκια. Μια πολιτική που στηρίζεται σε όλα τα βασικά της ζητήματα από όλα τα αστικά κόμματα. Μια πολιτική που δεν έχει και δεν μπορεί να έχει «αντιπολίτευση» από ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κ.ά., γιατί εκφράζει τα συνολικά αδιέξοδα του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης που όλοι υπηρετούν.

Μια πολιτική που για να στηριχτεί και να επιβληθεί απαιτεί ολοένα και περισσότερο τρομοκρατία και καταστολή, που είναι η μόνη πραγματική απάντηση του συστήματος και της κυβέρνησής του απέναντι σε κάθε κίνηση, αίτημα και διεκδίκηση. Η κυβέρνηση έχει στήσει με το «δάχτυλο στη σκανδάλη» τις δυνάμεις των πραιτοριανών του συστήματος για να αποτρέψουν τον «μεγάλο κίνδυνο»: το ξέσπασμα μαζικών κινητοποιήσεων και αγώνων. Ενώ ταυτόχρονα οι καθεστωτικές δυνάμεις στο συνδικαλιστικό πεδίο και στους χώρους της νεολαίας έχουν αναλάβει ενεργητικά ρόλο κατάπιξης κάθε κίνησης που θα συγκροτεί όρους μαζικής πάλης.

Όλη αυτή η κατάσταση προστίθεται και συσσωρεύεται πάνω στις πολιτικές «γύψου» και καταπίεσης ακόμα και ατομικών ελευθεριών της περιόδου της καραντίνας. Όλη αυτή η κατάσταση τροφοδοτεί και αναδεικνύει τις πιο σκοτεινές πλευρές του καπιταλισμού που σάπισε, αναδεικνύει περίπου νομιμοποιητικά το σκοτάδι του Κολωνού με «αναλυτές» του ζητήματος τους... «συνδικαλιστές» της Αστυνομίας. Όλη αυτή η κατάσταση τροφοδοτεί και ενισχύει τις ανοιχτά φασιστικές και φασιστικές δυνάμεις και κραυγές αφού οι δικές τους κραυγές ενάντια στον εργάτη, τη γυναίκα, τον μετανάστη, τον

λαό, τους λαούς γίνονται η πολιτική του επίσημου αστικού συστήματος.

Πάνω από όλα ωστόσο όλη αυτή η κατάσταση απαιτεί από τις αριστερές, αγωνιστικές, επαναστατικές δυνάμεις να δείξουν εμπιστοσύνη στη δύναμη της μαζικής πάλης, να δείξουν εμπιστοσύνη στο λαό και τη νεολαία. Η πρόταση συντονισμού για την ανάπτυξη της μαζικής πάλης που έχει καταθέσει το ΚΚΕ(μ-λ) δεν είναι μια πρόταση της συγκυρίας, δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί κοντόθωρα, δεν πρόκειται να «ξεπεραστεί» από τις αυταπάτες και τις απάτες των εκλογικών σχεδιασμών.

Ενισχύεται καθημερινά από την απαιτητική και σκληρή πραγματικότητα και παρά τους φανερούς εχθρούς και κρυφούς αντιπάλους της έχει δρόμο να παλευτεί αποφασιστικά μέσα στο λαό και τη νεολαία! Είναι το βασικό ζήτημα που οφείλουμε να αναδείξουμε παλεύοντας για την απεργία της 9 Νοέμβρη που θέλουμε να συμβάλουμε να είναι μέρα γενικευμένου ξεσηκωμού. Αλλά πρέπει να είναι φανερό ότι η πρόταση αυτή θα είναι και το βασικό ζήτημα και ζητούμενο και την επομένη της 9 του Νοέμβρη.

Για την αντιπολεμική συγκέντρωση της Τρίτης 18/10 στην Αθήνα

Την ώρα που τα μέτωπα του άδικου πολέμου ΗΠΑ-NATO-Ρωσίας στην Ουκρανία φλέγονται και η ήδη οξυμένη αντιπαράθεση των ιμπεριαλιστών μεταφέρεται και σε μια σειρά άλλες περιοχές του πλανήτη...

Την ώρα που η χώρα μας μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε αμερικανονατοϊκό ορμητήριο και εμπλέκεται στη σύγκρουση, ενώ παράλληλα η αντιδραστική ελληνοτουρκική αντιπαράθεση δυναμώνει...

...Μόλις μερικές δεκάδες συμμετείχαν στην αντιπολεμική συγκέντρωση της Τρίτης 18/10 στο Σύνταγμα. Η αναντιστοιχία αυτή δεν αποτελεί ευθύνη του λαού μας -που όποτε του δίνεται η δυνατότητα μαζικοποιεί διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις- αλλά οφείλεται στην πολιτική υποτίμηση από τις δυνάμεις της Αριστεράς των κινδύνων που προκύπτουν απ' την εξέλιξη της ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης και της σημασίας που έχει η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Οφείλεται σ' εκείνες τις πολιτικές λογικές που οδήγησαν στο να μην έχει πραγματοποιηθεί καμία αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική διαδήλωση απ' τον περασμένο... Μάρτη, και που με δυσκολία -ή και απροθυμία- αντιμετώπισαν την πραγματοποίηση και αυτής της συγκέντρωσης.

Με τέτοια δεδομένα ήταν επόμενο να μην γίνεται καν συζήτηση για διαδήλωση στην αμερικάνικη και -πολύ περισσότερο- στη ρώσικη πρεσβεία, ενώ ακόμη και στη συγκέντρωση εκφράστηκε η τάση υποτίμησής της, καθώς τα μπλοκ των οργανώσεων συγκεντρώθηκαν στην πλατεία (χωροταξικός "αυτοπεριορισμός" που ξεπερνούσε ακόμα και την περίοδο της... καραντίνας!). Μόνο μετά την πίεση του ΚΚΕ(μ-λ) και την επιλογή του να παραταχθεί στο επάνω μέρος της πλατείας, απέναντι από τη Βουλή, ανέβηκαν και τα υπόλοιπα μπλοκ (ΝΑΡ, ΟΚΔΕ, ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, R project και το πανό της κοινής Πρωτοβουλίας αυτών των οργανώσεων).

Στη συγκέντρωση συμμετείχε με μπλοκ το ΚΚΕ(μ-λ), και παρά το θάνατο του συντρόφου γραμματέα, Ανδρέα Βογιατζόγλου, την ίδια μέρα, που ανακοινώθηκε και στη συγκέντρωση. Ήταν και αυτό μία ένδειξη τιμής στα ιδανικά για τα οποία πάλεψε ο σύντροφός μας. Όλο το προηγούμενο διάστημα το ΚΚΕ(μ-λ) είχε επιμένει στην αναγκαιότητα μαζικής αντιπολεμικής αντιιμπεριαλιστικής κινητοποίησης και είχε απευθύνει και συγκεκριμένο κάλεσμα.

Το ΚΚΕ(μ-λ) θα επιμένει να αναδεικνύει, στην πολύ σοβαρή και ιδιαίτερα κρίσιμη περίοδο που διανύουμε, την ανάγκη συγκρότησης μαζικού αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, ως ζωτική ανάγκη του λαού και της νεολαίας.

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

Τσιόδρας: «Αποτύχαμε παταγωδώς» Η επιστήμη της πολιτικής και η πολιτική της επιστήμης!

Κανείς δεν περίμενε να ακούσει τη φράση «αποτύχαμε παταγωδώς» από το στόμα του αποκαλούμενου στρατηγού κατά της πανδημίας, Τσιόδρα. Ο Πλεύρης έσπευσε να ξεκαθαρίσει ότι δεν αναφερόταν στην κυβέρνηση, αλλά στην επιστημονική κοινότητα. Πιο αναλυτική η Καθημερινή εξήγησε πως ο καθηγητής μίλησε για αποτυχία στη λεγόμενη «επικοινωνία κινδύνου», με αποτέλεσμα να δοθεί χώρος σε αντιεπιστημονικές απόψεις, σε αντιεμβολιαστές και συνωμοσιολόγους.

Δεν χρειάζεται να αναλύσουμε την ομιλία για να αντιληφθούμε ακριβώς το νόημά της. Στο ερώτημα αν οι απόψεις και οι αποφάσεις της επιτροπής εμπειρογνομώνων της οποίας επικεφαλής ήταν ο Τσιόδρας ήταν πολιτικές ή επιστημονικές έχουμε απαντήσει από την αρχή της πανδημίας. Αν και η κυβέρνηση ισχυριζόταν ότι άκουγε τους ειδικούς, στην πραγματικότητα ήταν οι ειδικοί που άκουγαν την κυβέρνηση και προσάρμοζαν πάντα τις ...επιστημονικές τους απόψεις στις πολιτικές της αποφάσεις.

Προφανώς, βέβαια, ο Τσιόδρας δεν είχε καμία πρόθεση να εξαπολύσει μια τόσο ευθεία και αιχμηρή κατηγορία κατά της κυβέρνησης και, από αυτήν την άποψη, έχει ένα δίκιο ο Πλεύρης. Όμως μια τέτοια δήλωση δεν μπορεί παρά να έχει πολιτικά χαρακτηριστικά, ακόμα κι αν στρέφεται κατά της επιστημονικής κοινότητας.

Άλλωστε, ποια ανάγκη ώθησε τον καθηγητή να την κάνει; Τι άλλο εκτός από μια απλή αλήθεια, την οποία όλος ο κόσμος καταλαβαίνει: Ότι η κυβέρνηση έχει λήξει την πανδημία, χωρίς, όμως, να την ρωτήσει! Ότι τα κρούσματα αυξάνονται και πάλι, παρά τα εμβόλια και τον μεγάλο αριθμό ανθρώπων που έχουν νοσήσει και, αργά αλλά σταθερά, αυξάνονται και οι σκληροί δείκτες, νοσηλείες σε ΜΕΘ και θάνατοι. Και ότι το ...δόγμα της ατομικής ευθύνης, που και πάλι κυριαρχεί, δεν μπορεί να κρύψει τα μεγάλα εγκλήματα ενός συστήματος που δεν ενδιαφέρεται για την υγεία του λαού: τα αποδεκατισμένα νοσοκομεία, το ανύπαρκτο σύστημα υγείας (αν δεν έχεις να πληρώσεις), τις σχολικές αίθουσες των 25 και 30 παιδιών, τον συνωστισμό σε χώρους δουλειάς και μέσα μεταφοράς.

Επειδή όλα αυτά, όμως, ο ...Σωτήρης (όπως τον αποκαλούσε ο Μητσοτάκης στις κοινές τους εμφανίσεις) δεν θα μπορούσε να τα πει, αν και τα ξέρει πολύ καλά, προτίμησε να τα ρίξει στους ...αντιεπιστημονικούς επιστήμονες.

Όσο για τους άλλους, η επιστημονική τους λερώνεται από την υπόθεση των μηνυμάτων που αντάλλαξε η πρόεδρος της Κομισιόν, Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, με τον Διευθύνοντα Σύμβουλο της Pfizer Άλμπερτ Μπουρλά την άνοιξη του 2021, τα οποία αφορούσαν προμήθεια εμβολίων από την ΕΕ, ύψους πάνω από 30 δισ. ευρώ. Λέγεται πως το ναυαγίο των εμβολίων της AstraZeneca λίγους μήνες πριν υποχρέωνε την πρόεδρο να δράσει γρήγορα, έστω και παρακάμπτοντας τις επίσημες διαδικασίες. Βέβαια, το γεγονός ότι έχει ήδη διαγράψει τα μηνύματα δεν την βοηθά να πείσει για τις καλές της προθέσεις! Πολύ περισσότερο που το έχει ξανακάνει, είχε διαγράψει ύποπτα μηνύματα με διάφορους εξωτερικούς συμβούλους όταν ήταν υπουργός Άμυνας της Γερμανίας.

Η βρωμιά του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος φτάνει μέχρι την αμφισβήτηση της ίδιας του της νομιμότητας. Δεν τους φτάνει που έκοψαν και έραψαν τις νομοθεσίες και τους κανονισμούς τους κράτη και συνασπισμοί κρατών για να κερδίζουν περισσότερα και γρηγορότερα οι μεγάλες φαρμακοβιομηχανίες από τη μεγάλη μπάζα των εμβολίων κατά της COVID, αναζητούν και διόδους κάτω από το τραπέζι για να κλείσουν δουλειές δισεκατομμυρίων. Φυσικά με αυτούς που τα έχουν, π.χ. την ΕΕ και όχι, για παράδειγμα, με την Αφρική, οι κάτοικοι της οποίας ας μείνουν απροστάτευτοι! Το κέρδος έχει σημασία κι όχι η ανθρώπινη ζωή και υγεία. Αυτή, αν είναι εμπόδιο, θυσιάζεται και αν είναι καύσιμο στην πορεία προς το κέρδος και την κυριαρχία, τότε καταναλώνεται αδηφάγα...

Μήπως πρέπει να αναρωτηθούμε αν η παταγωδής αποτυχία του καπιταλισμού να προστατέψει την ανθρωπότητα από την πανδημία αναφέρεται στην πολιτική ή την επιστήμη; Ή μήπως στην επιστήμη της πολιτικής και την πολιτική της επιστήμης;

Αποψη

Μετά τους απαντωτούς διαξιφισμούς -διεθνοποίηση το λένε- στα διάφορα φόρα, Ελλάδα και Τουρκία κλιμακώνουν την ένταση κι επί του πεδίου. Η δοκιμή του νέου τουρκικού βαλλιστικού πυραύλου Tayfun στη Μαύρη Θάλασσα και οι όλο νόημα δηλώσεις της τουρκικής ηγεσίας ακολουθήθηκαν από σειρά ασκήσεων των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων σε ξηρά, αέρα και θάλασσα. Η θερμοκρασία στις δύο πλευρές του Αιγαίου συνεχίζει να ανεβαίνει επικίνδυνα.

Είναι γεγονός ότι ο πύραυλος ανησύχησε την άρκουσα τάξη της χώρας μας, όσο κι αν προσποιείται ότι “δεν ασχολείται με τα εξοπλιστικά της γείτονος”. Τα τουρκικά, μάλιστα, ΜΜΕ κάνουν λόγο έως και για τη δυνατότητά του να μεταφέρει πυρηνική κεφαλή! Φυσικά έχει χρόνια μπροστά του μέχρι να μπει σε μαζική παραγωγή, ωστόσο εντάσσεται σίγουρα στις φανερές βλέψεις της τουρκικής αστικής τάξης να αναβαθμίσει την παρουσία της ως περιφερειακού παίκτη

Γερμανίας από τη Δυτική. Άλλωστε, “είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία”). Ήταν ένα από τα κύρια θέματα, επίσης, της πρόσφατης επίσκεψης του καγκελάριου Σολτς στη χώρα μας που θα αποφέρει στο γερμανικό ιμπεριαλισμό περί τα 4 δισ. ευρώ! Αυτό θα πει αγορές ή, αν προτιμάτε, πωλήσεις.

Την ώρα που και το παραμικρό επίδομα για κομμάτια του λαού περνάει από κόσκινο μην τυχόν κι “εκτροχιαστούν” τα μνημονιακά δημοσιονομικά της χώρας, το αστικό πολιτικό προσωπικό και η κυβέρνηση της ΝΔ έχουν ανεβάσει τον λογαριασμό για εξοπλιστικά στην περιοχή των 15 δισ. ευρώ. Και να σκεφτεί κανείς ότι αυτά είναι μόνο όσα μαθαίνουμε, γιατί υπάρχουν και τα κρυφά κονδύλια που δεν ανακοινώνονται -κάτι σαν τους φορείς των υποκλοπών- για, τι άλλο, “λόγους εθνικής ασφαλείας”! Για τους εμπόρους του πολέμου, τα ιμπεριαλιστικά κράτη και τις πολεμικές πολυεθνικές τους έχει πράγματι μεγάλη αξία η κλιμακούμενη ελληνοτουρκική αντιπαράθεση. Η Τουρκία, πάντως, εξήγγειλε διά στόματος Ερντογάν ένα νέο γιγαντιαίο εξοπλιστικό πρόγραμμα ύψους 26 δισ. δολαρίων! Η μακάβρια κούρσα των εξοπλισμών δεν έχει σταματημό.

Ελληνοτουρκικά Κλιμάκωση της έντασης και νέα εξοπλιστικά

στην ευρύτερη περιοχή. Τούρκοι επιτελείς δηκτικά μιλούν για ένα μόνο μικρό δείγμα του δρόμου στον οποίο έχει εισέλθει η τουρκική πολεμική βιομηχανία. Στοιχεία που δημοσιεύονται δείχνουν μια ταχύτατη ανάπτυξη του κλάδου, που έχει φτάσει να κατασκευάζει το 80-85% των πάσης φύσης όπλων που χρησιμοποιούν οι ένοπλες δυνάμεις της γείτονος. Γνωστό είναι, επίσης, ότι αρκετοί τύποι μη επανδρωμένων αεροσκαφών και drones κατασκευάζονται στην Τουρκία, ενώ ένας τουλάχιστον τύπος παρουσιάζει τις μεγαλύτερες ίσως εξαγωγές παγκοσμίως.

Το τρίπτυχο διεθνές δίκαιο, εξοπλισμοί και ισχυρές (δυτικές) συμμαχίες αποτελεί τα “ατού” που θεωρεί πως έχει με το μέρος της η ελληνική πλευρά. Οι αγορές του αιώνα σε πολεμικούς εξοπλισμούς, βέβαια, διαδέχονται η μία την άλλη. Μετά τα Rafale, την αναβάθμιση των F-16 και την υποσχετική για τα F-35, θεωρείται ότι η Ελλάδα αποκτά υπεροχή στον αέρα. Σε συνδυασμό με την προσπάθεια αποτροπής της αναβάθμισης των υπαρχόντων και αγοράς νέων F-16 από την Τουρκία που, ωστόσο, τελευταία εμφανίζει ρωγμές. Κοντά σ’ αυτό το στόχο της υπεροπλίας βρίσκεται και στη θάλασσα με τις γαλλικές φρεγάτες και κορβέτες και με τα -ίδια με αυτά που έχει το ελληνικό ναυτικό- γερμανικά υποβρύχια να μην έχουν ακόμη παραδοθεί στην Τουρκία. Το γεγονός ότι υπολείπεται στο στρατό ξηράς έρχεται να “καλυφθεί” με μια νέα συμφωνία μαμούθ με τη Γερμανία για την αγορά 100άδων τεθωρακισμένων αρμάτων μάχης, τον εκσυγχρονισμό όλων των Leopard που υπάρχουν, αλλά και την αναβάθμιση των φρεγατών Meko του πολεμικού ναυτικού. (Να γιατί έφυγαν από τα νησιά του ανατολικού Αιγαίου για το ουκρανικό μέτωπο τα σοβιετικής κατασκευής άρματα μάχης που είχαν έρθει στη χώρα μας μετά την “απορρόφηση” της πρώην Ανατολικής

Τη στιγμή κατά την οποία οι πόρτες της τουρκοελληνικής κόντρας είναι ερμητικά κλειστές και η κάθε πλευρά προσπαθεί να κερδίσει πόντους σε βάρος της άλλης, πάντα στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, αφήνεται ανοιχτό ένα παράθυρο για διπλωματικές συνομιλίες. Κατά “παράδοξο” τρόπο, αυτό αφορούν οι πρόσφατες δηλώσεις των δύο “γερακιών”-υπουργών Άμυνας Παναγιωτόπουλου και Ακάρ. Ερντογάν και Μητσοτάκης, Δένδιας και Τσαβούσογλου, την ίδια στιγμή, συναγωνίζονται σε λεονταρισμούς. Η κεμαλική αντιπολίτευση και ο φασίστας κυβερνητικός εταίρος Μπαχτσελί υπερθεματίζουν σε προκλητικές δηλώσεις και προτροπές κατά της Ελλάδας. Στη χώρα μας ο ΣΥΡΙΖΑ, κατά την πρόσφατη συνεδρίαση της Κεντρικής του Επιτροπής, αποφάσισε ομόφωνα να ζητήσει απ’ την κυβέρνηση την άμεση επέκταση των ελληνικών χωρικών υδάτων στα 12 ναυτικά μίλια στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο και ιδιαίτερα νότια της Κρήτης! Μάλιστα ο Τσίπρας έκανε ρητή αναφορά ότι δεν αφορά η απόφαση αυτή το Αιγαίο Πέλαγος και δεν εμπίπτει στο casus belli από πλευράς Άγκυρας. Έτσι νομίζει. Αντιδραστικοί και “προοδευτικοί” διαγκωνίζονται σε εθνικισμό-σοβινισμό αλλά και τυχοδιωκτισμό, ένθεν κακειθεν.

Ενδεχομένως κάποιοι να θεωρούν ότι η σημερινή κλιμάκωση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού είναι “μια από τα ίδια”. Δεν συμμεριζόμαστε καθόλου μια τέτοια ανάγνωση των δεδομένων. Και γιατί υποεκτιμά την παγκοσμίων διαστάσεων θερμή αναμέτρηση μεταξύ Δύσης-Ρωσίας που διεξάγεται στα ουκρανικά εδάφη και που τμήμα της είναι και οι αντιθέσεις που αναθερμαίνονται στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο, αλλά και επειδή αποπροσανατολίζει και εφησυχάζει τους λαούς. Αυτούς που με την αντιπολεμική και αντιιμπεριαλιστική τους πάλη είναι και οι μόνοι που μπορούν να αποτρέψουν μια ακόμη αλληλοσφαγή.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Στη μνήμη του Ανδρέα Βογιατζόγλου, προσφέρουν για την ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας:

- Ο σ. Γ.Γ. 50€
- Ο σ. Αρτέμης από τα Χανιά 200€
- Σύντροφοι και συναγωνιστές από την Καρδίτσα 330€
- Ο Χρήστος Γκαραγκάνης 100€
- Ο Θανάσης και η Ιωάννα 150€

Αθώοι οι 4 αγωνιστές για συμμετοχή σε κινητοποίηση ενάντια στα αιολικά, στην Καρδίτσα

Αθωώθηκαν απ' το Τριμελές Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας οι 4 αγωνιστές που κατηγορήθηκαν για τη συμμετοχή τους σε κινητοποίηση έξω απ' το δημαρχείο της Καρδίτσας τον Αύγουστο του 2019. Ήταν τη μέρα που η οικονομική επιτροπή του δήμου θα αποφάσιζε τη δημοπράτηση δημόσιων δασικών εκτάσεων για να εγκατασταθούν σ' αυτές πυλώνες υψηλής τάσης, για τη μεταφορά ρεύματος από αιολικά εργοστάσια, στις κορυφές της Νιάλας και του Βοϊδολίβαδου των Αγραφών. Να θυμίσουμε πως η συγκέντρωση αυτή εκατοντάδων διαδηλωτών έξω απ' το δημαρχείο είχε χτυπηθεί απ' τις δυνάμεις των ΜΑΤ. Οι 4 αγωνιστές στοχοποιήθηκαν απ' το Αστυνομικό Τμήμα της Καρδίτσας επειδή «ήταν απ' αυτούς που συμμετέχουν σε κινητοποιήσεις» (!), αλλά κι από άλλες «πληροφορίες» (καταλαβαίνουμε...), όπως δήλωσαν χαρακτηριστικά στη δίκη αστυνομικοί μάρτυρες κατηγορίας. Κλήθηκαν 3 μήνες μετά τη κινητοποίηση (!) να δώσουν ανωμοτί κατάθεση σχετικά με τη συγκέντρωση αυτή. Λίγους μήνες μετά, τους αποδόθηκαν βαριές κατηγορίες πλημμεληματικού βαθμού, όπως «διέγερση σε διάπραξη εγκλημάτων», «απόπειρα διατάραξης της λειτουργίας υπηρεσίας», «βία κατά υπαλλήλων» και «φθορά ξένης ιδιοκτησίας». Ο εισαγγελέας πρότεινε την ενοχή τους για τις δύο τελευταίες κατηγορίες, ενώ ΜΑΤ, ΟΠΚΕ και κλιόβες βρισκόνταν έξω απ' το δικαστήριο. Ωστόσο το σαθρό κατηγορητήριο κατέρρευσε. Η μικρή αυτή νίκη του κινήματος πρέπει να αποτελέσει έναυσμα για την αθώωση και όλων των άλλων αγωνιστών που σέρνονται σε δίκες (όπως οι διωκόμενοι για συμμετοχή στη διαδήλωση στον Τύμπανο), αλλά και για τον ίδιο τον αγώνα για τη διάσωση των Αγραφών απ' την κεφαλαιοκρατική εκμετάλλευση ντόπιων και ξένων και συνολικά απέναντι σε μια πολιτική που θυσιάζει τη ζωή του λαού, τη φύση και τις ανάγκες του στο βωμό των επιδιώξεων κεφαλαίου και ιμπεριαλιστών.

Όχι στη συγκάλυψη της δολοφονίας του Βασίλη Μάγγου! Μαζική διαδήλωση στο Βόλο

Ενώ η δίκη των 3 αστυνομικών που κατηγορούνται για τον άγριο ξυλοδαρμό και βασανισμό του αγωνιστή Βασίλη Μάγγου, που είχε σαν αποτέλεσμα τον θάνατό του, αναβλήθηκε για τον Μάρτη του 2023, 1.000 διαδηλωτές πορεύτηκαν μαχητικά το Σάββατο 15/10 στους δρόμους του Βόλου, κρατώ-

δημοκρατικά δικαιώματα

Αστυνομικός των ΜΑΤ χτυπά φοιτήτρια με την ασπίδα του

Ομιλία Μητσοτάκη στη Σχολή της Αστυνομίας Γραμμή στήριξης, ενθάρρυνσης και διεύρυνσης της κρατικής καταστολής

Αυτός θα μπορούσε να ήταν ο τίτλος της ομιλίας του Μητσοτάκη στη σχολή της Αστυνομίας στις 19/10, σε εκδήλωση του υπουργείου «Προστασίας» του Πολίτη, με θέμα την ασφάλεια των πολιτών και την καταπολέμηση της εγκληματικότητας. Μιας «εγκληματικότητας» για την οποία, χωρίς περιστροφές, ο Μητσοτάκης έσπευσε να αποσαφηνίσει τι εννοεί. Μιλώντας για «μετάλλαξη» της παραβατικότητας, για «αξιοποίηση της τεχνολογίας από επίδοξους εγκληματίες», για «υπονόμηση της Δημοκρατίας από εξτρεμιστικές πράξεις, αλλά και από ακραία ρητορική». Δίνοντας έτσι ένα σαφές πολιτικό στίγμα σ' αυτήν και ποινικοποιώντας ακόμα και την έκφραση πολιτικού λόγου, που μπορεί να θεωρηθεί «εξτρεμιστικός». Ανάμεσα στα εύσημα, στους επαίνους και στα συγχαρητήριά του προς τους αστυνομικούς, που εκφράζουν μια επιβράβευση του «έργου τους», την ίδια στιγμή που τα ΜΑΤ ανοίγουν κεφάλια φοιτητών, απεργών εργατών, κατοίκων, που τους «ραντίζουν» με χημικά, την ίδια στιγμή που μέσα σε αστυνομικά τμήματα, σαν κι αυτό της Ομόνοιας, αστυνομικοί βιάζουν κοπέλες, εξήρθε τη δράση των αστυνομικών δυνάμεων σε μια σειρά πολύ συγκεκριμένα μέτωπα: Σ' αυτό των απαγορεύσεων την περίοδο της «καραντίνας» για την πανδημία του κορονοϊού. Όπου μέσα σ' ένα διαλυμένο και απρόσιτο για το λαό σύστημα περιθάλψης, κι ενώ μια σειρά χώροι «υγειονομικές βόμβες» του συστήματος παρέμεναν άθικτοι, απαγορεύονταν συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, δέχονταν επιθέσεις από ΜΑΤ και Αύρες, πραγματοποιούνταν ξυλοδαρμοί και συλλήψεις και αγωνιστές σέρνονταν σε δίκες.

Σ' αυτό της λεγόμενης «διαχείρισης» του προσφυγικού, όπου η «αποτροπή της εργαλειοποίησης των δεκάδων χιλιάδων απελπισμένων ανθρώπων» -όπως τους χαρακτήρισε, με κροκοδείλια δάκρυα, ο Μητσοτάκης- σήμαινε... ξύλο, χημικά και καταστολή ενάντια τους! Και νέος φράχτης 27 χιλιομέτρων και 2.000 νέοι συνοροφύλακες... Σ' αυτό της λεγόμενης «διαχείρισης των πυρκαγιών», όπου για να μη κρεωθεί πολιτικό κόστος από ανθρώπινα θύματα, όπως η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ (το κόστος τον ενδιέφερε, όχι τα θύματα), προχωρούσε σε βίαιη εκκένωση περιοχών, αντί να καταπολεμά τις αιτίες και τα αποτελέσματα των πυρκαγιών. Κάτι που ούτε ήθελε ούτε μπορούσε να κάνει η κυ-

βέρνηση και η κάθε συστημική διαχείριση. Δεν έλειψαν οι αναφορές του στην «κατάργηση του άβατου των Εξαρχείων» που «παράδόθηκαν στους κατοίκους» (με λαμαρίνες, συρματοπλέγματα και μόνιμη στρατοπέδευση ΜΑΤ, ΔΙΑΣ και ασφαλιτών, για να στηθεί ο Σταθμός Μετρό πάνω στην πλατεία) ή «στην εξάλειψη της τρομοκρατίας» (μόνιμος χαρακτηρισμός ή πρόσχημα της επίθεσης των κυβερνήσεων και των ιμπεριαλιστών ενάντια στους λαϊκούς αγώνες). Από το «κάδρο» δεν έλειπε βέβαια η στοχοποίηση των φοιτητών και των αγώνων τους, με αναφορές στο... «άντρο παραβατικών συμπεριφορών», που δεν είναι άλλο από τις φοιτητικές Εστίες και την Πανεπιστημιούπολη του Ζωγράφου! Η αναφορά στον «περιορισμό» και την απαγόρευση των διαδηλώσεων δεν θα μπορούσε επίσης να λείπει, ενώ οι λέξεις «εξτρεμισμός», «ακραίοι πολιτικοί χώροι», «κίνδυνοι για τη δημοκρατία» διαπερνούσαν συχνά το λόγο του. Τονίζοντας ταυτόχρονα, εμμέσως πλην σαφώς, και τη συστράτευσή του (συγγνώμη, την υποταγή του) με τα αμερικανο-NATOικά ιμπεριαλιστικά αφεντικά.

Και βέβαια, «λεφτά υπάρχουν» για την προμήθεια του νέου εξοπλισμού της αστυνομίας που ανέφερε, όπως για 5.000 νέα αστυνομικά οχήματα και μοτοσικλέτες, για 20.000 νέα αλεξίσφαιρα γιλέκα, για νέες στολές και ηλεκτρονικό εξοπλισμό (όπως και για τα εξοπλιστικά, Βεβαίως). Για την υποκριτική «γαρνιτούρα» και τις δήθεν «ευαισθησίες» του -και του αστυνομικού σώματος- απέναντι στη βία ενάντια στις γυναίκες και στα παιδιά δεν θα αναφερθούμε! Πόσο μάλλον όταν μιλάμε για μηχανισμούς που μισούν το λαό και που έχουν γαλουχηθεί με τη βία, κάθε είδους, ενάντια του, και για ένα σύστημα που την παράγει καθημερινά. Η ομιλία Μητσοτάκη ήταν μια «εφ' όλης της ύλης» παράθεση της πολιτικής τής έντασης της κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής, έτσι όπως εκφράζεται σήμερα, της ίδιας της φασιστικοποίησης, αλλά και «προάγγελος» για το μέλλον που επιφυλάσσουν οι επικυρίαρχοι ενάντια στον «εχθρό-λαό», στη νεολαία και τους εργαζόμενους. Μια πολιτική που εκτός των άλλων εμπεριέχει και τη στήριξη των αστυνομικών μηχανισμών για παραπέρα έλεγχο, εκφοβισμό και καταστολή του λαού, τόσο στις αντιστάσεις του όσο και στην ίδια του την καθημερινότητα.

ντας ζωντανή τη μνήμη του και την καταδίκη ενός ακόμα κρατικού εγκλήματος με θύμα έναν νέο άνθρωπο. Αλλά και την προσπάθεια συγκάλυψής του απ' τους ιθύνοντες μιας πολιτικής που ολοένα και φασιστικοποιείται. Ο θάνατος του Βασίλη προήλθε από τα σοβαρά εσωτερικά τραύματα (έξι κατάγματα πλευρών και θλάσεις στο σκύωτο και στη χοληδόχο κύστη) που προκάλεσαν οι αστυνομικοί. Το «έγκλημα» του Βασίλη, για το σάπιο σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης, ήταν πως ενεργοποιούνταν στο κίνημα και συμμετείχε στις μαζικές λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στο εργοστάσιο καύσης σκουπιδιών της ΑΓΕΤ-Lafarge στο Βόλο. Σε μια τέτοια κινητοποίηση, τον Ιούνιο του 2020, που χτυπήθηκε από τα ΜΑΤ, τον συνέλαβαν και τον βασάνισαν. Ενεργή παρουσία τόσο στη διαδήλωση του Σαββάτου όσο και στις κινητοποιήσεις εναντίον στη συγκάλυψη έχει κι ο πατέρας του, Γιάννης Μάγγος. Στη διαδήλωση συμμετείχε με μπλοκ και το ΚΚΕ(μλ), όπως και άλλες δυνάμεις της Αριστεράς και του α/α χώρου από τη Θεσσαλία και αλλού. Η καταδίκη των φυσικών και πολιτικών αυτουργών της δολοφονίας αλλά και της πολιτικής που τη γέννησε πρέπει να αποτελεί μόνιμο αίτημα.

Απεργία πείνας

11 τούρκων αγωνιστών

Κακοποίηση αγωνίστριας στις Γυναικείες Φυλακές Ελαιώνα Θηβών

Σε απεργία πείνας απ' τις 7 του Οκτώβρη με αιτήματα υπεράσπισης της αθωότητας και των δικαιωμάτων τους κατέβηκαν οι 11 τούρκοι φυλακισμένοι αγωνιστές και αγωνίστριες που είχαν καταδικαστεί το Μάρτη του 2020 σε 333 χρόνια φυλάκιση (!!!) συνολικά, για «συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση» και για «προμήθεια, μεταφορά και κατοχή όπλων». Αποδείξεις για την καταδίκη τους αυτή δεν υπήρχαν, παρά μόνο υπόνοιες! Ανάμεσα στα ενοχοποιητικά στοιχεία ήταν και τα...συνθήματα που φώναζαν στις δίκες και οι φωτογραφίες του Μαρξ, του Ένγκελς, του Μάο καθώς και Τούρκων επαναστατών (Mahir Çayan και Dursun Karatas) που βρέθηκαν στα σπίτια τους! Χαρακτηριστική στην υπόθεση αυτή είναι η συνεργασία της τούρκικης ΜΙΤ με την ελληνική Αντιτρομοκρατική, η συνεργασία των δύο ανταγωνιζόμενων αστικών τάξεων, Ελλάδας και Τουρκίας, ενάντια στους αγωνιστές. Ενόψει της δίκης τους στο Εφετείο, στις 16 του Νοέμβρη, το Λαϊκό Μέτωπο Τουρκίας καλεί σε κινήσεις αλληλεγγύης.

Στο μεταξύ, στις 17/10 η πολιτική κρατούμενη απεργός πείνας Hazal Sezer κακοποιήθηκε απ' την αρχιφύλακα και άλλους δεσμοφύλακες στις Γυναικείες Φυλακές Ελαιώνα Θηβών στην προσπάθειά τους να της βάλουν ενδοφλέβιο ορό.

«Έγκλημα και τιμωρία»

Χημικός ευνουχισμός, θανατική ποινή, δημόσια διαπόμπευση, λιθοβολισμός και άλλα τέτοια. Από όλα έχει ο... «δημόσιος διάλογος». Άλλα λέγονται από επίσημα χείλη, άλλα «αφήνονται να λέγονται» για τη δημιουργία κλίματος. Όχι, δεν μιλάμε για τον δημόσιο διάλογο σε κάποιο «βαθύ Ισλαμιστικό κράτος» (όπως συνηθίζουν να τα αποκαλούν). Άλλωστε, πολλές από τις παραπάνω ποινές είναι πραγματικότητες και στις χώρες του... «αναπτυγμένου δυτικού κόσμου» (ΗΠΑ, Γερμανία κ.λπ.).

Μιλάμε για τον «δημόσιο διάλογο» που «άνοιξε» στη χώρα μας σε σχέση με το ζήτημα των ποινών. Αφορμή αποτέλεσε η υπόθεση του παιδοβιασμού της 12χρονης στον Κολωνό και είναι μια συζήτηση που συνεχίζεται από πέρσι, με την λεγόμενη υπόθεση Πισπιρίγκου.

Κοινή βάση της συζήτησης -η οποία ξεκινάει πάντα με τους όρους των από πάνω- η παραδοχή ότι το σύστημα που ζούμε απεχθάνεται τα «εγκλήματα κατά της γενετήσιας ελευθερίας». Ότι αυτές οι πράξεις δεν έχουν πολιτικό χρώμα και δεν μπορούν να χρεώνονται σε πολιτικά κόμματα (πόσο μάλλον στις αξίες του συστήματος). Βέβαια, αυτό συμβαίνει μόνο σε περιπτώσεις που τέτοιες πράξεις θα τις «κάνει ένα παιδί του συστήματος». Σε περιπτώσεις αξιόποινων πράξεων κανενός μετανάστη τις έχουν έτοιμες... «τις κρεμάλες για το συνάφι τους», αφού «όλοι οι σκουρόχρωμοι τέτοια κάνουν».

Είναι πράγματι αξιοπρόσεκτο πώς το σύστημα που επιτρέπει και διευρύνει την παιδική εργασία και εκμετάλλευση, εμφανίζεται ως ο μεγαλύτερος υποστηρικτής των ανηλίκων. Μάλιστα, όσο πιο δεξιό είναι το στέλεχος του συστήματος που τοποθετείται, με τόσο πιο σκληρή ποινή συντάσσεται.

Να ξεκαθαρίσουμε κάτι: ζητάμε όπως και όλος ο «δικαία» οργισμένος λαός να καταδικαστούν οι υπεύθυνοι σε αυτή την υπόθεση. Όπως και οργιστήκαμε όταν μάθαμε ότι ο εν ψυχρώ δολοφόνος (Κορκοπέας) του (15χρονου) Αλέξη Γρηγορόπουλου αφέθηκε ελεύθερος 14 μόλις χρόνια μετά τη δολοφονία.

Είμαστε βέβαιοι, όμως, ότι αυτή η συζήτηση που διεξάγεται έχει άλλες επιδιώξεις. Και το βασικό σε αυτό είναι η μεγάλη συγκάλυψη. Όχι «απαραίτητα» του συγκεκριμένου, όπως ισχυρίζεται η αξιωματική αντιπολίτευση. Άλλωστε, το σύστημα είναι διατεθειμένο να θυσιάσει και μερικά δικά του παιδιά. Η μεγάλη συγκάλυψη αφορά στις κοινωνικές αιτίες και συνθήκες που γεννούν αυτού του είδους τα εγκλήματα. Και σε αυτό το κομμάτι μοναδικός κατηγορούμενος είναι ο καπιταλισμός, που έχει στον πυρήνα του την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Γιατί μήπως δεν είναι στην πιο ακραία της μορφή εκμετάλλευση η εκπόρνευση, η χρησιμοποίηση γυναικών (πάντα πιο αδύναμων στρωμάτων), παιδιών κ.λπ. σαν εργαλεία για κάθε είδους διαστροφή;

Πάντα γίνονταν αυτά, θα πουν κάποιοι. Θα διορθώσουμε λέγοντας ότι θα συνεχίσουν να υπάρχουν και θα διευρύνονται όσο παρα-

μένει η συνθήκη της εκμετάλλευσης.

Εδώ υπάρχει και μια άλλη παράμετρος στη συζήτηση. Την παραδέχονται και στελέχη του συστήματος: «Οι κοινωνικές συνθήκες έχουν αλλάξει», υπογραμμίζουν, «...μήπως όλα αυτά τα περιστατικά αποτελούν μια νέα διάσταση επακόλουθη μιας κοινωνίας ανθρώπινης εξαχρείωσης και αποκτήνωσης, όπου έχουν καταλυθεί και καταργηθεί κάθε κώδικας αρχών και αξιών απαραίτητων για την αρμονική και φυσιολογική κοινωνική συνύπαρξη».

Τι εκφράζουν οι παραπάνω ανησυχίες; Το σύστημα με την επίθεσή του σκορπά εξαθλίωση και απόγνωση, διαλύει τις κοινωνικές σχέσεις και γεννά την ανθρωποφαγία. Και απέναντι σε αυτό προτάσσει και άλλη ανθρωποφαγία. Δεν το απασχολεί η ανθρώπινη ζωή, γι' αυτό μιλάει τόσο εύκολα για τον θάνατο. Το μόνο που το ενδιαφέρει είναι να συνεχίζει να διαιωνίζει την ύπαρξή του. Επειδή όμως ξέρει ότι αυτό γεννάει και άλλα προβλήματα, προσπαθεί να διαμορφώσει κοινωνίες που θα συνηθίζουν στον θάνατο. Κοινωνίες που θα μαζεύονται να παρακολουθούν μια εκτέλεση (λες και είναι αρένα μελλοθανάτων). Κοινωνίες στις οποίες θα κλέβεις ένα μήλο και θα σου κόβουν το χέρι.

Πρώτο θέμα για εβδομάδες στα κανάλια, η κακοποίηση που βίωσε το ανήλικο κορίτσι. Οι διάφοροι μάρτυρες, οι «ευπόλητοι οικογενειάρχες», ο «ρόλος της μητέρας» και συνολικά ο τρόπος που παρουσιάζονται τα γεγονότα οδηγούν στο συμπέρασμα πως τα εγκλήματα είναι γέννημα διεστραμμένων προσωπικοτήτων και όχι απότοκο της εκμεταλλευτικής φύσης του ίδιου του συστήματος. Η αστική προπαγάνδα ξεδιπλώνεται σε όλο της το μεγαλείο.

Σε συνέντευξη με αφορμή τις εξελίξεις στην υπόθεση βιασμού της 12χρονης, ο ακροδεξιός υπουργός Εσωτερικών, Βορίδης, τοποθετήθηκε σχετικά με τη συζήτηση που έχει ανοίξει για τις ποινές, λέγοντας πως «σε ορισμένες περιπτώσεις τα ισόβια πρέπει να είναι ισόβια». Το παράδειγμα, βέβαια, των «αμετανόητων ιδεολογικά τρομοκρατών», που επικαλέστηκε καθόλου τυχαία, καταδεικνύει απέναντι σε ποιους προσπαθεί να οχυρωθεί το σύστημα, όταν ζητάει πιο «ειδικές» και πιο αυστηρές ποινές για «ειδικά» εγκλήματα (βλ. τρομοκρατία).

Πίσω από κάθε έγκλημα, βρίσκεται η σάπια της εκμεταλλευτικής φύσης του ίδιου του συστήματος. Περιοσεύει, λοιπόν, η υποκρισία των πολιτικών εκπροσώπων που ζητούν ενίσχυση της αστυνομίας ή των δικαστηρίων ως λύση, την ώρα που κάθε κύκλωμα που ξεσκεπάζεται απολαμβάνει από την κάλυψη ως και τη συμμετοχή τους. Καμία σχέση δεν έχει η αστική δικαιοσύνη, οι νόμοι της και η αυστηροποίηση των ποινών με τη δικαίωση των θυμάτων, με την αποτροπή αντίστοιχων εγκλημάτων ή τη δικαίωση της λαϊκής οργής. Στους αγώνες για την ανατροπή του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος και για το χτίσιμο μιας δίκαιης κοινωνίας θα βρίσκει το δίκιο του ο λαός.

Χανιά

Να αθωωθούν οι 8 διαδηλωτές της 6/12/2020!

Στις 4 Νοέμβρη ξεκινάει, έπειτα από 2 χρόνια ομηρίας, η δίκη των 8 διαδηλωτών στα Χανιά. Κατηγορούνται για τη συμμετοχή τους στη συγκέντρωση της 6ης Δεκεμβρίου 2020 η οποία είχε απαγορευτεί από την αστυνομία με το πρόγραμμα της προστασίας από το κορονοϊό.

Ήταν η περίοδος που η εγκληματική διαχείριση της κυβέρνησης είχε οδηγήσει να έχουμε 100 νεκρούς τη μέρα από το κορονοϊό. Ήταν τότε που η κυβέρνηση πλάσαρε σαν απάντηση στην πανδημία το ιδεολόγημα της ατομικής ευθύνης και την αστυνομοκρατία, ενώ ο λαός στοιβαζόταν στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς και πέθαινε εκτός ΜΕΘ. Και όποιοι προσπαθούσαν να σπάσουν το γύψο για να αντισταθούν στην αντιλαϊκή λαίλαπα τους περίμεναν τα ρόπαλα της αστυνομίας. Οι κινητοποιήσεις της 17 Νοέμβρη και της 6ης Δεκεμβρίου 2020 μπορεί να αντιμετώπισαν τη σφοδρή καταστολή, αλλά έπαιξαν ρόλο για να γυρίσει μπούμερανγκ η αστυνομοκρατία το αμέσως επόμενο διάστημα στις φοιτητικές διαδηλώσεις και στη Νέα Σμύρνη.

Το νομοθετικό οπλοστάσιο του κράτους έχει ισχυροποιηθεί από την περίοδο της καραντίνας, με το νόμο «περιορισμού» των διαδηλώσεων να είναι σε ισχύ, το νόμο Χατζηδάκη να χτυπάει τα σωματεία, την πανεπιστημιακή αστυνομία να επιχειρείται να μπει στις σχολές. Η καταστολή στις διαδηλώσεις έχει πολλαπλασιαστεί, όπως και οι διώξεις αγωνιστών και απεργών. Ενδεικτικά, στα Χανιά είναι ενεργές διώξεις φοιτητών επειδή κινητοποιήθηκαν με τον σύλλογό τους, ενώ οργιάζει η τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς, με πρόσφατη την απόλυση ξενοδοχοϋπαλλήλου επειδή είχε συνδικαλιστική δράση.

Σήμερα, λοιπόν, η πολιτική δίκη των 8 διεξάγεται σε μια συγκυρία έντασης της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Είτε με την ιδεολογική τρομοκρατία είτε με τα ρόπαλα της αστυνομίας, στόχος είναι να παραλύσουν οι αντιστάσεις, να βγει στην παρανομία το δίκιο της οργάνωσης και του αγώνα. Στις 4 Νοέμβρη λοιπόν επιχειρείται να καταδικαστεί, μαζί με τους 8, το δικαίωμα στη διαδήλωση, την ώρα που ο λαός και η νεολαία έχουν ζωτική ανάγκη να ξεδιπλώσουν τους αγώνες τους απέναντι στην πολιτική της φτώχειας και της εμπλοκής στον πόλεμο.

Υπόθεση του μαζικού κινήματος η υπεράσπιση του δικαίωματος στη διαδήλωση και υπόθεση του κινήματος είναι και η πολιτική μάχη για την αθώωση των 8 διαδηλωτών. Σημαντική είναι η καμπάνια που έχει ξεκινήσει μπροστά στην έναρξη της δίκης και που έχει καταφέρει να συσπειρώσει ένα δυναμικό με όρους κοινής δράσης για να ανοίξει το θέμα στην πόλη. Σε αυτή την κατεύθυνση θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση στο **Εργατικό Κέντρο τη Δευτέρα 31/10** με συμμετοχή από μαζικούς φορείς και συλλογικότητες.

Μαζική διαδήλωση καταγγελίας των βιασμών

Μαζική ήταν η απάντηση που έδωσε ο λαός της γειτονιάς του Κολωνού το Σάββατο 15/10, καταγγέλλοντας τους βιασμούς και τη σεξουαλική εκμετάλλευση της 12χρονης στην ίδια περιοχή. Η συγκέντρωση, μετρώντας πολλές εκατοντάδες κόσμος, καλέστηκε από τη Λαϊκή Συνέλευση Κολωνού-Σεπολίων και συμμετείχαν οργανώσεις και συλλογικότητες της Αριστεράς και του α/α χώρου, καθώς και σχήματα γειτονιάς και φεμινιστικές συλλογικότητες.

Με έντονη συμμετοχή νεολαίας, αλλά και με κόσμο της γειτονιάς, η διαδήλωση πορεύτηκε στους δρόμους του Κολωνού, πέρασε έξω από

το μαγαζί του μαστροπού της ανήλικης και φώναξε ότι η γειτονιά δεν ανέχεται την παρουσία και τη «δράση» βιαστών, και -πολύ περισσότερο - παιδοβιαστών. Η υπόθεση ανέδειξε το χειρότερο πρόσωπο αυτής της κοινωνίας της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, ανέδειξε τις σάπιες αξίες που καλλιεργεί το σύστημα, ανέδειξε τη μόχα των κυκλωμάτων πορνείας και βιασμών, που πολύ συχνά διαπλέκονται και συγκαλύπτονται από το ίδιο το σύστημα, το πολιτικό του προσωπικό και τους εκκλησιαστικούς κύκλους. Τέτοια περιστατικά είναι κομμάτι και γέννημα-θρέμμα των συστημάτων εκμετάλλευσης, φέρουν το σάπιο πολιτικό

και κοινωνικό τους αποτύπωμα και, ως τέτοια, οφείλει το κίνημα να παλεύει να τα απαντήσει, με διαδηλώσεις καταγγελίας, με αλληλεγγύη στα θύματα, με αγώνα ενάντια στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και τις αξίες του.

Το ΚΚΕ(μ-λ) συμμετείχε με πανό στη διαδήλωση, φωνάζοντας συνθήματα καταγγελίας των βιασμών και αναδεικνύοντας ότι είναι το ίδιο το σύστημα που γεννάει, διαμορφώνει και συγκαλύπτει τους βιαστές. Η αστυνομία προκλητικά χτύπησε τη διαδήλωση δύο φορές, μία με ξύλο στο τελευταίο μπλοκ και μία στο τέλος της στο μετρό των Σεπολίων με χημικά και κρότου λάμψης.

Τα καραγκιοζιλίκια της ΟΛΜΕ και η ανάγκη δημιουργίας αγωνιστικής ρωγμής

Με μια αστεία δικαιολογία η πλειοψηφία του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ «ανέβαλε» την προγραμματισμένη Γενική Συνέλευση των Προέδρων τη στιγμή που η επίθεση της κυβέρνησης στα δικαιώματα των εκπαιδευτικών συνεχώς εντείνεται. Η γελοία αιτιολογία που πρόβαλαν οι ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ, είναι ότι σε ολόκληρη την Αθήνα δεν μπόρεσαν να βρουν μια αίθουσα η οποία θα μπορούσε να φιλοξενηθεί 100 ανθρώπους!

Ήταν, ασφαλώς, μια απαράδεκτη και διαλυτική ενέργεια που στόχο είχε να μην ανοίξει καν μια χαραμάδα αντίστασης και αμφισβήτησης της αδράνειας και της ήττας σε μια σειρά ζητήματα που απασχολούν (πόλεμος, φτώχεια, αντεργατική πολιτική, αξιολόγηση, ηλεκτρονικές εκλογές, Τράπεζα Θεμάτων, αναπληρωτές κ.λπ.). Και να μην τεθεί

σε κίνδυνο η κωλοτούμπα των ίδιων δυνάμεων για νομιμοποίηση των ηλεκτρονικών εκλογών για τα συνδικαλιστικά Υπηρεσιακά Συμβούλια.

Μετά από πρωτοβουλία των Παρεμβάσεων και συνεννόηση με το ΠΑΜΕ, έγινε ανοικτή σύσκεψη στην οποία συμμετείχαν εκπρόσωποι 28 ΕΛΜΕ. Ήταν, σαφώς, μια σωστή πρωτοβουλία, μιας και αποτελούσε μια έμπρακτη (έστω και, σε μεγάλο βαθμό, συμβολική, όπως θα εξηγήσουμε) αμφισβήτηση της διαλυτικής ενέργειας της πλειοψηφίας της ΟΛΜΕ.

Το κακό είναι ότι τα δεδομένα αλλά και οι πολιτικές γραμμές των παρατάξεων είναι τέτοιες, που ο βερμαλισμός της πρωτοβουλίας αυτής («Ο λόγος τώρα στις ΕΛΜΕ!») δεν είχε πραγματική αντιστοίχιση. Δεν είχαν γίνει μαζικές συνελύξεις, ενώ είναι απολύτως σαφής η επιλογή του ΠΑΜΕ να μην ανοίξει καμία

αγωνιστική προοπτική στον κλάδο.

Κάπως έτσι, τα αποτελέσματα της σύσκεψης ήταν πενιχρά. Ουσιαστικά η μόνη συμφωνία που υπήρξε ήταν για κοινό κάλεσμα (που συμμετείχαν τελικά 37 ΕΛΜΕ) για αποχή από τις ηλεκτρονικές εκλογές για τα κρατικά Υπηρεσιακά Συμβούλια. Δυστυχώς, και αυτή η καταρχήν θετική απόφαση λερώθηκε από τις συνδικαλιστικές αυταπάτες των συντακτών του κειμένου - καλέσματος, το οποίο μια γραμμή πάνω από το κάλεσμα στη γενική απεργία της 9 Νοέμβρη δηλώνει με μεγάλα γράμματα «για να έχουμε σωματείο, συνδικάτο, αιρετούς» - όλα μαζί ένας αχταρμάς!

Από κει και πέρα, επαναλήφθηκαν τα γνωστά και η σύσκεψη δεν ανταποκρίθηκε στο βασικό καθήκον της περιοδου: να ανοίξει μια αγωνιστική ρωγμή έξω από τους σχεδιασμούς της ΟΛΜΕ.

Το ΠΑΜΕ συνεχίζει να αρνείται πεισματικά οποιαδήποτε προοπτική συνελύξεων - διαδηλώσεων - κλαδικής απεργίας, ενώ για την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας, έχει την διαλυτική γραμμή -αντίστοιχη με της ΔΟΕ- των «ενιαίων» κειμένων που θα ανέβουν στην πλατφόρμα αξιολόγησης.

Η επίθεση της κυβέρνησης και του συστήματος όχι μόνο δεν γνωρίζει διάλειμμα, αλλά οξύνεται. Απέναντι σε αυτήν, πέφτει στις αγωνίστριες και στους αγωνιστές εκπαιδευτικούς, στα σχήματα και τις παρατάξεις που αναφέρονται στον αγώνα, το βάρος να ανοίξουν τη συζήτηση για τη μόνη πραγματική προοπτική: τη συγκρότηση κεντρικής μάχης με την κυβέρνηση με στόχο την ανατροπή της πολιτικής της φτώχειας, της αξιολόγησης και των ταξικών μέτρων στην εκπαίδευση.

Φεγγαράκι μου λαμπρό, πάω κατηχητικό...

Οι Σχολικές Επιτροπές Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, μετά τις σαφείς κατευθύνσεις του Δήμου Αθηναίων, εγκρίνουν τα αιτήματα των ενοριών και τους παραχωρούν αίθουσες και αυλές Δημοτικών Σχολείων για δημιουργική απασχόληση, κόντρα στους κανονισμούς λειτουργίας τους που απαγορεύουν διαχωρισμούς και κατήχηση. Στα έγγραφα που κατέθεσαν προς έγκριση αποφεύγουν να γράψουν τη λέξη «κατηχητικό». Όμως το φυλλάδιο της Αρχιεπισκοπής Αθηνών, που δόθηκε προς ενημέρωση στους γονείς με τον τίτλο «Νεανικές Ενοριακές Συντροφίες», έχει κώδικα QR ο οποίος παραπέμπει σε βίντεο με τίτλο «το κατηχητικό ξεκίνησε». Τι κι αν στα προγράμματα που εγκρίθηκαν γίνεται λόγος για συνεργασία, αλληλεγγύη και αποδοχή της διαφορετικότητας; Τα τμήματα χωρίζονται ανάλογα με το φύλο, αγοριών και κοριτσιών, από το Νηπιαγωγείο ως το Λύκειο.

Η κατήχηση άρχισε, λοιπόν, σε δεκατρία Δημοτικά σχολεία του 4ου Δημοτικού Διαμερίσματος, στο οποίο ανήκουν ο Κολωνός, τα Σεπόλια, ο Λόφος Σκουζέ και το Μεταξουργείο και σε ένα Δημοτικό του Νέου Κόσμου, που ανήκει στο 2ο Δημοτικό Διαμέρισμα. Ανάμεσά τους και το 127ο, στο οποίο ήταν επίτροπος ο Μίκος, ο βιαστής και προαγωγός του δωδεκάχρονου κοριτσιού στα Σεπόλια. Μέλος της ΝΔ και επίτροπος της εκκλησίας ήταν.

Αποκαλύφθηκε για πολλοστή φορά η εμπλοκή όλων των θεσμών εξουσίας σε κάθε είδους βρωμιά. Δεν είναι παράξενο που ο Δήμος Αθηναίων, η Εκκλησία και το υπουργείο Παιδείας συνεργάζονται για να συγκαλύψουν τα ίχνη τους, να σκεπάσουν τις ευθύνες τους και να ενοχοποιήσουν τα θύματα.

Τα κατηχητικά προστίθενται στη οργανωμένη επιχείρηση ελέγχου των παιδικών ψυχών. Η θρησκευτική κατήχηση αποβλακώνει, αφοπλίζει και ακινητοποιεί κάθε άνθρωπο που θα την πιστέψει. Αλυσοδένει μυαλό και σώμα. Η συγκεκριμένη «επιχείρηση αρετής, τάξης και ηθικής» έρχεται σε μια χρονική περίοδο που όλοι οι φορείς του συστήματος σπάζουν και βρωμάνε.

Η θρησκεία και η εκπαίδευση έχουν φανερή σχέση. Φαίνεται από την πρωινή προσευχή, από το μάθημα θρησκευτικών μέχρι τις επίσημες σχολικές γιορτές και αργίες. Τις τελευταίες δεκαετίες είχε περιοριστεί η παρουσία παπάδων στα σχολεία. Θεωρητικά υπήρχε διαχωρισμός. Αυτό θέλουν να το αλλάξουν.

Τα κατηχητικά δεν θα μπορούσαν να ξεφυτρώσουν σε αριστοκρατικές γειτονιές. Όχι τουλάχιστον με τον συγκεκριμένο χαρακτήρα. Τα κατηχητικά είναι η συστηματική προσπάθεια ελέγχου των παιδιών, αλλά και των οικογενειών, είναι μια συστηματική προσπάθεια εμποτισμού της νεολαίας με τον σκοταδισμό, τον φόβο του θεού και των αρχόντων επί της γης. Το πατρις, θρησκεία, οικογένεια αναβιώνει μέσα από τον θρησκευτικό λόγο. Η θρησκεία είναι ταυτόχρονα καρότο και μαστίγιο για τη νεολαία.

Οι νέοι άνθρωποι σήμερα καλούνται να αμφισβητήσουν την εκκλησία και την εκπαίδευση, το κράτος και τους θεσμούς του. Να βγουν στο ξέφωτο.

Αλλαγές στον τρόπο διορισμού στο δημόσιο Η πόρτα ανοίγει μόνο για στελέχη και «άριστους»

Σύμφωνα με τις εξαγγελίες της κυβέρνησης, τον Μάρτιο του 2023 θα εφαρμοστεί, για πρώτη φορά, ο «νέος τρόπος διορισμού στο δημόσιο». Πλέον, οι διορισμοί θα γίνονται με κριτήριο «τις γνώσεις, τις δεξιότητες και την προσωπικότητα των υποψηφίων», με γραπτό διαγωνισμό που θα διεξάγεται στην αρχή κάθε χρόνου και θα αφορά τις προσλήψεις σ' όλες τις δημόσιες υπηρεσίες. Δημιουργώντας μια ψευδαίσθηση προοπτικής διορισμών που προσφέρεται για προεκλογική χρήση, η κυβέρνηση προωθεί τις βασικές αντεργατικές και αντιλαϊκές κατευθύνσεις για το δημόσιο.

Κατ' αρχήν δεν αποτελεί «νέο» τρόπο διορισμού. Έχει εφαρμοστεί και στο παρελθόν με τεράστια προβλήματα. Να θυμίσουμε τον γραπτό διαγωνισμό του 1998 για τον διορισμό των εκπαιδευτικών που προκάλεσε μεγάλες κινητοποιήσεις έξω απ' τα εξεταστικά κέντρα και τους δυο γραπτούς διαγωνισμούς, το 1995 και το 1997, των οποίων οι επιτυχόντες κατάφεραν τελικά να διοριστούν μετά από αγώνες και αλληπάλληλες δικαστικές προσφυγές, οι μεν πρώτοι το 2000 ή δε δεύτεροι το 2015! Επίσης, εφαρμόζεται κατά καιρούς για προσλήψεις στο υπουργείο Οικονομικών κι άλλες δημόσιες υπηρεσίες «επιτελικού» χαρακτήρα.

Δεν στοχεύει, επίσης, στην «αξιοκρατία». Ίσα-ίσα διατηρεί αλώβητη την παράλληλη διαδικασία διορισμού των χιλιάδων μετακλητών «ημετέρων» που στελεχώνουν τα λεγόμενα «επιτελικά γραφεία» και βάζει περιορισμούς και δεσμεύσεις μόνο στις προσλήψεις σε υπηρεσίες που αφορούν την εξυπηρέτηση του λαού και των αναγκών του.

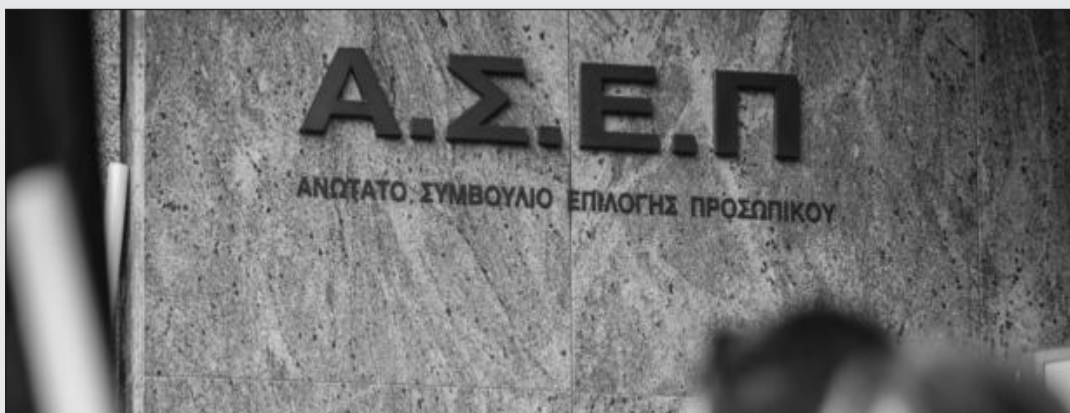
Ούτε βέβαια στοχεύει σε μαζικούς διορι-

σμούς. Κατ' αρχήν, αποκλείονται οι υποψήφιοι της ΥΕ κατηγορίας που αφορούν στο βοηθητικό προσωπικό κι οι οποίοι θα συνεχίζουν να προσλαμβάνονται μέσω συμβάσεων ομηρείας, αφήνοντας ανοικτό το παράθυρο για νέες ιδιωτικοποιήσεις τομέων που κατ' εξοχήν απασχολούν αυτές τις κατηγορίες (καθαριότητα, φύλαξη κ.ά.).

Η όλη διαδικασία του γραπτού διαγωνισμού αφορά σε προσλήψεις «στελεχών», καθώς πριμοδοτούνται οι τίτλοι σπουδών, ενώ η εμπειρία μοριοδοτείται «ανεξαρτήτως αντικείμενου», αφήνοντας έξω ανθρώπους που επί χρόνια εργάζονταν ως συμβασιούχοι σε συγκεκριμένες θέσεις ελπίζοντας να μονιμοποιηθούν σ' αυτές. Ένα διδακτορικό αρκεί για να επισκιάσει εμπειρία τουλάχιστον 5 ετών! Για δε το Ειδικό Επιστημονικό Προσωπικό, προβλέπεται και συνέντευξη προκειμένου ν' αξιολογηθεί πλήρως η... απαιτούμενη αφοσίωσή του.

Τέλος, προβλέπεται η δυνατότητα ηλεκτρονικής διεξαγωγής του διαγωνισμού, υπενθυμίζοντας τη βασική επιδίωξη να επεκταθούν οι ηλεκτρονικές διαδικασίες σε όλους τους τομείς του δημοσίου (τηλεργασία, τηλεεκπαίδευση, τηλεδιδασκείες, τηλεψηφοφορίες). Εξάλλου, και μόνο η δυνατότητα πρόσβασης σε αξιόπιστα ηλεκτρονικά μέσα αποτελεί ένα ακόμα ταξικό φίλτρο των «άξιων» να διοριστούν.

Μιλάμε, λοιπόν, για ένα γνωστό και παλιό εργαλείο, που βγαίνει στην επιφάνεια για να εξυπηρετήσει την πάγια επιδίωξη του συστήματος για ένα δημόσιο που θα αποτελεί εργασιακό χώρο στελεχών και βασική αρμοδιότητα την προώθηση της κυβερνητικής πολιτικής με κάθε μέσο και χωρίς τα βαρίδια του παρελθόντος.

Νοσοκομεία: Η επίθεση κλιμακώνεται, οι αγώνες να συνεχιστούν και να δυναμώσουν Να μην περάσει το νέο νομοσχέδιο Γκάγκα!

Σε μια ιδιαίτερης μαζικότητας διαδήλωση εξελίχθηκε η πανυγειονομική απεργία στις 20 του Οκτώβρη. Πάνω από 1.000 υγειονομικοί διαδήλωσαν στο κέντρο της Αθήνας, αποδεικνύοντας ότι οι εργαζόμενοι αναζητούν διέξοδο στον αγώνα ενάντια στην κυβερνητική πολιτική. Δεν παραγνωρίζουμε τα μεγέθη των εργαζόμενων στα νοσοκομεία ούτε τις απαιτήσεις της ταξικής πάλης. Ωστόσο, έγινε φανερό ότι, συγκριτικά με προηγούμενες κινητοποιήσεις με αντίστοιχες τις τρικλοποδιές απαξίωσης απ' τις ίδιες τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, στις 20/10 οι εργαζόμενοι πήραν την ευκαιρία να βηματίσουν την πάλη τους. Τα τελευταία χρόνια, αποτελεί σταθερό φαινόμενο η μη συμπόρευση ΠΟΕΔΗΝ και ΟΕΝΓΕ, το κάλεσμα τελευταία στιγμή, η μη προπαγάνδη, το κάλεσμα για συγκεντρώσεις μόνο στην Αθήνα, η προκήρυξη 24ωρης απεργίας μόνο για την επαρχία και στάσης εργασίας για την Αθήνα. Όλα αυτά, σε συνδυασμό με την επαίσχυντη στάση της ΠΟΕΔΗΝ στο ξεκίνημα της πανδημίας για «*αναστολή των αγώνων με αίσθημα ευθύνης*» και τις γενικότερες αντιλήψεις που καλλιεργούν για δεκαετίες, παράγουν κατά κανόνα κινητοποιήσεις-τουφεκίες, που απογοητεύουν τους εργαζόμενους.

Αυτά που φαίνεται πως έπαιξαν ρόλο είναι η συνολικότερη κατάσταση που βιώνουν οι εργαζόμενοι, καθώς και οι συνελεύσεις και κινητοποιήσεις που είχαν προηγηθεί σε νοσοκομεία της Αθήνας και της επαρχίας, όπου υπήρξαν αποφάσεις και απ' τα πρωτοβάθμια όργανα. Η εντατικοποίηση, η υπερεφημέρευση, το διαρκές τρεχαλητό, οι χαμηλοί μισθοί, η αύξηση του όγκου δουλειάς, οι παραιτήσεις (κύρια γιατρών), η υποστελέχωση, η τρομοκρατία κι οι εκβιασμοί από προϊστάμενους και διοικητές, διαμορφώνουν ασφυκτικό κλίμα καθημερινότητας. Οι όποιες προσπάθειες αντίστασης πρέπει να βρίσκουν συνέχεια και την επομένη των κεντρικών κινητοποιήσεων, σε κατεύθυνση ενεργοποίησης των ίδιων των εργαζόμενων ν' αναλάβουν τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους και την αναμέτρηση με την πολιτική του κεφαλαίου, από όποια κυβέρνηση κι αν προωθείται.

Γιατί απ' την πλευρά της κυβέρνησης της ΝΔ, η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα και στο δικαίωμα του λαού σε πλήρη και δωρεάν περίθαλψη κλιμακώνεται ακάθεκτη. Την ίδια μέρα της απεργίας κατατέθηκε προς δημόσια διαβούλευση νέο νομοσχέδιο που υλοποιεί σοβαρά πλήγματα στους όρους δουλειάς και περίθαλψης εγκαινιάζοντας νέο κεφάλαιο εργασιακής βαρβαρότητας. Οι νέες διατάξεις φέρουν τόσο πολύπλευρα χτυπήματα που πραγματικά πρόκειται για ποιοτική αλλαγή στις εργασιακές σχέσεις. Προβλέπεται: πρόσληψη γιατρού με καθεστώς μερικής απασχόλησης, εργασία γιατρών ΕΣΥ και στον ιδιωτικό τομέα, σύναψη συμβάσεων νοσοκομείων με ιδιώτες, άσκηση με αμοιβή(;) στα νοσοκομεία νέων γιατρών στο πλαίσιο του αγροτικού, αξιολόγηση των επικουρικών γιατρών, απογευματινά χειρουργεία με πληρωμή των γιατρών απ' τον ασθενή με το ποσό των 600 ευρώ και παράκαμψη της λίστας χειρουργείων, καθώς και κρίση από συμβούλια των νοσοκομείων για τις νέες προσλήψεις. **Με λίγα λόγια, απελευθερώνονται οι διοικήσεις-εργοδοσία να προσλαμβάνουν όποιον θέλουν με ό,τι σύμβαση θέλουν. Κατά αντιστοιχία, διαμορφώνεται ένα πλαίσιο όπου ο ασθενής για να βρει την υγεία του θα σέρνεται στις «επιλογές» Βάζοντας όλο και πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη.** Τα αφηγήματα για αύξηση των αποδοχών γρήγορα θα αποδειχτούν μεγάλη παγίδα για τους γιατρούς που θα βρεθούν

να τρέχουν πολλαπλάσια και με χαμηλότερες αποδοχές.

Παρ' όλο που το νομοσχέδιο δείχνει να κατευθύνεται κατά βάση στην αλλαγή των εργασιακών πλαισίων των γιατρών, έρχεται να συμπληρώσει σειρά μεθοδεύσεων που εξελίσσονται παράλληλα και αφορούν το σύνολο των εργαζομένων. Στο πλαίσιο της ομπρέλας του λεγόμενου «*ΝΕΟ ΕΣΥ*», που τιτλοφορείται η πολιτικής της κυβέρνησης, είναι κι η μετατροπή νοσοκομείων σε ΝΠΙΔ, το κλείσιμο κι η αλλαγή χαρακτήρα πολλών νοσοκομείων με το μοντέλο κόμβου-ακτίνας, η ένταξη των νοσοκομείων σε ηλεκτρονικά συστήματα καταγραφής της δραστηριότητάς τους με στόχο τη λειτουργία τους με όρους κερδοφορίας, αλλά και το πρόσφατο νέο καθηκοντολόγιο των ΔΕ νοσηλευτών, που έφερε διάχυτη αναστάτωση στον κλάδο. Το νέο καθηκοντολόγιο αποτελεί συνέχεια των κινήσεων που θέλουν να διασπάσουν τον κλάδο, να εντείνουν τους διαχωρισμούς και τις αντιθέσεις, να στρέψουν τους συναδέλφους σε μεταξύ τους αντιπαραθέσεις, να ενταθεί η ιεραρχία διευκολύνοντας την αξιολόγηση και τις απολύσεις.

Το νέο νομοσχέδιο κι οι υπόλοιπες μεθοδεύσεις φέρνουν όρους εργασιακής βαρβαρότητας στα νοσοκομεία και νομιμοποιημένη ανθρωποφαγία στη λαϊκή περίθαλψη, αφού δηλώνεται ανοικτά ότι αν έχεις να πληρώσεις θα... γλιτώσεις. Ενδεικτικό είναι ότι, παρ' όλο που το

πραγματικό πρόβλημα είναι η υποστελέχωση κι η ανάγκη προσλήψεων, η κυβέρνηση στρώνει το δρόμο για δυνατότητα εργασίας στον ιδιωτικό τομέα ή εντός νοσοκομείων στα απογευματινά ιατρεία-χειρουργεία με πληρωμή του ασθενούς. Αυτή η «*δυνατότητα*» δίνεται στους γιατρούς που ήδη βρίσκονται σε καθεστώς υπερεργασίας και εξουθένωσης. Στόχος είναι η μεταφορά όλο και περισσότερης δραστηριότητας εκεί που ο εργαζόμενος είναι «*ευέλικτος*» κι ο ασθενής πληρώνει. Αποτελεί σοβαρότατο χτύπημα στο δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά όπως ίσχυε ως τώρα.

Παρά τον θετικό απολογισμό της απεργιακής κινητοποίησης της 20/10, παραμένει η αναντιστοιχία αντιστάσεων του κλάδου απέναντι σ' αυτό που υφίσταται. Πέραν της ξεπουληματικής στάσης των συνδικαλιστικών ηγεσιών, αποπροσανατολίζουν τις διαθέσεις των εργαζόμενων κι όλες εκείνες οι απόψεις που βρίσκουν κοινό έδαφος στην υπεράσπιση του ΕΣΥ ως μοντέλου. Αναδεικνύοντας την αντίθεση δημόσιο/κρατικό-ιδιωτικό και υπερασπιζόμενοι το ΕΣΥ σαν «*άγιο δι-σκοπότηρο*», συγκαλύπτουν κι ευνοούν την επί ετών αποθράσυνση της εργοδοσίας και πώς η επίθεση εξελίσσεται μέσα στο ΕΣΥ. Στο όνομα της υπεράσπισης του ΕΣΥ βγήκαν σε αναστολή χιλιάδες υγειονομικοί και με το ίδιο πνεύμα ντύνει η κυβέρνηση και το τρέχον νομοσχέδιο.

Οι υγειονομικοί εργαζόμενοι δεν θα παλέψουν για κανένα «*μοντέλο*», ούτε κάποιο μοντέλο περίθαλψης θα εξασφαλίσει τους όρους δουλειάς τους. Θα παλέψουν για τη διεκδίκηση των εργασιακών τους δικαιωμάτων. Θα παλέψουν για το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, για αυξήσεις στους μισθούς, για την ανατροπή του νόμου «*Χατζηδάκη*», για προσλήψεις μόνιμου προσωπικού. Μαζί με το λαό θα παλέψουν για πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους.

Η πανεργατική απεργία στις 9/11 αποτελεί το επόμενο άμεσο ορόσημο αγώνα. Η Ταξική Πορεία και κάθε εργαζόμενος πρέπει να κινηθεί σε κατεύθυνση γενικών συνελεύσεων και μαζικής συμμετοχής στην απεργία με κατεύθυνση τον αγώνα για ανατροπή του νέου νομοσχεδίου.

Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών

Αποφάσεις μακριά από τις ανάγκες της περιόδου και του κλάδου

Την Κυριακή 23/10 πραγματοποιήθηκε η γενική συνέλευση του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ) στην Αθήνα με βασικά θέματα την προετοιμασία της απεργίας στις 9 Νοέμβρη και την κατάληξη του πλαισίου διεκδίκησης Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ). Παρά τη μαζικότητα (500 μέλη του σωματείου), η συζήτηση ήταν άνευρη και μακριά απ' τα ζητήματα της περιόδου και τις απαιτήσεις κινητοποίησης του κλάδου. Η απεργία στις 9 Νοέμβρη και το περιεχόμενο πάλης που πρέπει ν' αποκτήσει αντιμετώπιση απ' τις δυνάμεις επιδημικά και χωρίς εμβάθυνση στις κατευθύνσεις πάλης, στους όρους προετοιμασίας της, στην ανάγκη συνέχισης. Κυριάρχησε, ως συνήθως, η μικροπολιτική αντιπαράθεση κι η μεγαλομανία, τόσο από πλευράς ΕΣΑΚ-ΠΑΜΕ, όσο και απ' τις εξωκοινοβουλευτικές δυνάμεις (Αριστερή Πρωτοβουλία, Ριστарт) για το πού θα καταλήξει η υπογραφή του σωματείου. Πολύ περισσότερο δεν ακούσαμε καμιά

επί τις ουσίας κριτική για τον τρόπο που καλέστηκε η απεργία (δύο μήνες πριν) απ' τις επίσημες συνδικαλιστικές ηγεσίες και τα χαρακτηριστικά εκτόνωσης που προσπαθούν να επιβάλουν.

Σε σχέση με τη ΣΣΕ, η συζήτηση που έχει ανοίξει εδώ κι έξι μήνες κινείται μόνο στα πλαίσια των εκπροσώπων των δυνάμεων στο ΔΣ και στην πραγματικότητα βρίσκεται μακριά κι έξω απ' την πλατιά βάση του κλάδου και τους χώρους δουλειάς, όπου μπορούν να χτιστούν όροι μαζικής διεκδίκησης. Κυρίως, γίνεται εμφανές ότι διεξάγεται όχι με πραγματικούς όρους διεκδίκησης αλλά για προπαγανδιστικούς λόγους, για να χρησιμοποιηθούν οι αποφάσεις καιροσκοπικά και μικροπολιτικά απ' τις βασικές πολιτικές δυνάμεις εντός κι εκτός σωματείου. Για να καταμετρούνται αποφάσεις αγώνων οι οποίοι ποτέ δεν δίνονται. Για να συνεχίζει να κυριαρχεί η εικονική πραγματικότητα, η απογοήτευση και η ήττα.

Εδώ και 6 μήνες, το ΔΣ του ΣΜΤ συζητάει μόνο του κι αντιπαράθετα σε λεπτομέρειες χωρίς να έχει προγραμματίσει κινητοποιήσεις του κλάδου για τα βασικά ζητήματα της περιόδου, χωρίς να προετοιμάζει και να προιδεάζει για τον αγώνα που ξεκινάει. Κινητοποιήσεις απαραίτητες για να μετρηθούν δυνάμεις, να εκτιμηθούν οι δυνατότητες του κλάδου, να δειχθούν προθέσεις τόσο προς τη βάση του σωματείου όσο και προς την εργοδοσία που караδοκεί.

Πρέπει να γίνει καθαρό αν το σωματείο καλείται ν' αποφασίσει για μια ΣΣΕ με χαρακτηριστικά «*χάρτας δικαιωμάτων*» των μηχανικών που θ' αξιοποιείται για προπαγανδιστικούς και μόνο λόγους ή για ένα διεκδικητικό πλαίσιο που θ' αντιπαρεθεί το επόμενο διάστημα με την εργοδοσία του κλάδου. Αν το ΔΣ του ΣΜΤ προετοιμάζει το πρώτο ονομάζοντάς το σαν το δεύτερο, παίζει με τις εντυπώσεις και οδηγεί τη βάση του κλάδου στην απογοήτευση και την αποσυγκρότηση.

Για την Ταξική Πορεία, ο αγώνας για υπογραφή ΣΣΕ με αυξήσεις στους μισθούς και διεύρυνση των εργασιακών δικαιωμάτων είναι σημαντικός και ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες. Η πάλη για διεκδίκηση ΣΣΕ δεν μπορεί να είναι μια μάχη πρόσκαιρη και για τους τύπους. Είναι μάχη που θα βρει απέναντί της το κεφάλαιο, την εργοδοσία, τον κρατικό μηχανισμό και τους αντεργατικούς νόμους που βγάζουν παράνομες τις μαζικές διεκδικήσεις. Είναι μια μάχη που, ακριβώς λόγω των χαρακτηριστικών της επίθεσης, πρέπει να έχει διάρκεια. Είναι μια μάχη που δεν αφορά μόνο το ΣΜΤ, αλλά συνολικά το εργατικό κίνημα και τη δυνατότητά του να τα βάλει με την αποσυγκρότηση, τη διαλυτική κατάσταση στα σωματεία και την ήττα. Είναι μια μάχη που, επειδή είναι δύσκολη κι απαιτητική, πρέπει να βασίζεται σε πραγματικά δεδομένα και ν' αποκτήσει σύνδεση με την πλατιά μάζα των εργαζόμενων του κλάδου.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗ ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ

Άπλωμα της αλληλεγγύης, αναξιοποίητες δυνατότητες

Δυναμωμένο και απλωμένο το κίνημα συμπαρατάσης κι αλληλεγγύης στους απεργούς στη Μαλαματίνα, με πολλές περιοχές και μορφές να έχουν επιστρατευτεί. Η εκδήλωση αυτή της μαζικής αλληλεγγύης δείχνει ότι τα στοιχεία της αντοχής και της αποφασιστικότητας απ' τη μεριά των απεργών έχουν κερδίσει τις καρδιές του κόσμου. Και η εκδήλωση αυτής της αλληλεγγύης παίζει αυτή τη στιγμή καθοριστικό ρόλο στη συνέχιση του αγώνα, κάτι που κι οι ίδιοι οι απεργοί επισημαίνουν συχνά.

Το άπλωμα της αλληλεγγύης βασίστηκε από τη μία πλευρά στην πρόθεση του σωματείου να «ανοιχτεί στη βάση» και στην πόλη, κάτι που θα έπρεπε να έχει γίνει νωρίτερα, και η σημαντική καθυστέρηση οδήγησε στη σπατάλη πολλών δυνατοτήτων. Ακόμα και πρακτικά ζητήματα, που όμως έχουν ρίζα σε πολιτικές αδυναμίες, όπως αυτό της καθυστέρησης έκδοσης των υλικών, έχει παίξει ρόλο. Παρ' όλα αυτά όμως, και κυρίως χάρη στη βοήθεια από κάποιες από δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, έχουν φτιαχτεί επιτροπές στις γειτονιές που «τρέχουν» την καμπάνια του σωματείου προς το λαό. Οι κινήσεις αυτές έχουν κατά βάση θετικό χαρακτήρα, παρ' όλο που δεν λείπουν και προβληματικά στοιχεία, όπως το ζήτημα της αστικής δικαιοσύνης ή αυταπάτες κοινοβουλευτικού χαρακτήρα. Σ' αυτή την κατεύθυνση, πραγματοποιήθηκε εκδήλωση ενημέρωσης στην περιοχή της Τούμπας. Η καμπάνια αυτή βοηθάει και στην ενημέρωση του κόσμου για το γεγονός ότι η απεργία συνεχίζεται, κάτι αναγκαίο καθώς τα ΜΜΕ τη θάβουν. Ταυτόχρονα, έχουν πραγματοποιηθεί αφισκοκολλήσεις που παίζουν προπαγανδιστικό ρόλο. Σημαντικές είναι επίσης κινήσεις που γίνονται σε άλλες πόλεις,

όπως η Αθήνα, τα Χανιά κι ο Βόλος, όπου ταξίδεψε το μήνυμα και τα υλικά της απεργίας, αλλά και κινήσεις που προγραμματίζονται για την περιοχή της Βόρειας Ελλάδας, όπου υπάρχει και το αγοραστικό κοινό της Μαλαματίνας.

Την ίδια στιγμή, οι απεργοί δεν εγκαταλείπουν το μπλόκο, τόσο στην καθημερινή τους συγκέντρωση, όσο και με κινήσεις που θέτουν το ζήτημα της απεργιακής περιφρούρησης. Την Τρίτη 18 Οκτώβρη, σε μια απ' τις πρώινες συγκεντρώσεις, το σωματείο με τη συνδρομή των αλληλεγγύων, μεταξύ των οποίων κι η Ταξική Πορεία, προχώρησαν σε αποκλεισμό των δρόμων, με αίτημα να μην περάσουν για δουλειά οι παράνομα νεοπροσληφθέντες (εν μέσω απεργίας) στη Μαλαματίνα. Η επιλογή αυτή του σωματείου έγινε με το σκεπτικό της ανάδειξης ότι «δεν εφαρμόζονται ούτε καν οι θετικές διατάξεις του νόμου Χατζηδάκη». Σκεπτικό που όμως έχει δύο προβληματικά στοιχεία: α) υπερασπίζεται τα όποια ψίχουλα εργατικού δικαίου απομένουν σ' ένα νόμο που το εργατικό κίνημα (πρέπει να) παλεύει να καταργήσει συνολικά, β) δημιουργεί έναν επικίνδυνο

διαχωρισμό ανάμεσα σε «παράνομους» και «νόμιμους» απεργοσπάστες. Στην πραγματικότητα υπάρχουν απλώς απεργοσπάστες, που δεν πρέπει να μπαίνουν για δουλειά όταν γίνεται μια απεργία. Παρ' όλα αυτά, αυτό που κυρίως χρωμάτισε τη συγκέντρωση ήταν η μαχητικότητα των απεργών και το δικό τους, κι η κρατική τρομοκρατία. Αφότου η αστυνομία έπαιξε κάποιες ώρες «κυνηγιό» γύρω απ' το εργοστάσιο προσπαθώντας να περάσει το βανάκι με τους νεοπροσληφθέντες, αναγκάστηκε να φέρει τα ΜΑΤ και να διαλύσει τους συγκεντρωμένους για να υλοποιήσει τις διαθέσεις της εργοδοσίας, που ήθελε να δουλέψουν όλοι. Η συγκέντρωση αυτή είχε θετική επίδραση στην ψυχολογία των απεργών και βοήθησε στην ανάδειξη του αγώνα.

Αξίζει, τέλος, ν' αναφερθεί η στάση του ΠΑΜΕ-ΚΚΕ, που πλέον έχει περιορίσει σχεδόν στο μηδέν τις δράσεις του για τη Μαλαματίνα, επιλέγοντας την ελάχιστη δυνατή εκπροσώπηση και δράση. Μικρή παρουσία στο μπλόκο, καμία εμπλοκή με την καμπάνια του σωματείου, ελάχιστες κινήσεις συμπαρατάσης. Μάλιστα, στην τελευταία πο-

ρεία υιοθέτησε τις παλιές γνωστές πρακτικές του, επιχειρώντας να τραυματίσει, χωρίς επιτυχία, σχέσεις με τμήματα αλληλεγγύων.

Όπως φάνηκε πολλές φορές το τελευταίο διάστημα, αυτό που λείπει δεν είναι οι δυνατότητες, αλλά η πολιτική κατεύθυνση να ξεκλειδωθούν! Αυτό έδειξε η μαζική σύσκεψη στο Πολυτεχνείο με τους φοιτητικούς συλλόγους, που έβραζε από ενθουσιασμό, έμεινε όμως χωρίς συνέχεια μέσα στο ΑΠΘ. Αυτό έδειξε κι η σύσκεψη στο ΕΚΘ με τη συμμετοχή εκατοντάδων ατόμων και πολλών σωματείων, που ανάγκασαν με ασφυκτική πίεση το Εργατικό Κέντρο να αποφασίσει 4ωρη στάση εργασίας. Σύσκεψη που όμως θα έπρεπε να είχε πραγματοποιηθεί πιο έγκαιρα.

Αν όλες αυτές οι ενέργειες είχαν γίνει με μεγαλύτερη ένταση, πυκνότητα, με συμμετοχή περισσότερων δυνάμεων και καλύτερο σχεδιασμό, θα είχε φανεί πιο έντονα η μεγάλη πίεση που δέχεται και η πλευρά της εργοδοσίας, που δεν μπορεί να επαναφέρει τη Μαλαματίνα ως ένα προϊόν αποφορτισμένο από την ένταση, άρα ευρέως αποδεκτό στο λαϊκό κόσμο.

Η μαζική, αυθόρμητη υποδοχή του νέου κόσμου στη συναυλία του Λεξ, σε μια κίνηση αλληλεγγύης που έκανε αίσθηση, στην πολύ ωραία εκφωνημένη ομιλία του γραμματέα του σωματείου Γ. Λιάκα, κατέδειξε το βασικό ζήτημα. Υπάρχουν τόσο τα πρωτόπορα στοιχεία της εργατικής τάξης, υπάρχει κι η πλατιά νεολαία που θέλει να έρθει σε επαφή με αυτά. Τι λείπει; Το επαναστατικό υποκείμενο, μια πολιτική οργάνωση με τη συγκρότηση εκείνη που θα τα ενώσει σε κατεύθυνση αντιστάσεως με τους ταξικούς εχθρούς. Τότε θα γίνουν παρελθόν η θλιβερή εποχή όπου τα αφεντικά γελούν με τα όνειρά μας, και θα ανήκουν όλα σε μας.

Μισθούς πείνας και νέα εργοδοτικά εγκλήματα φέρνει η κατάργηση της άδειας χειρισμού κλαρκ

Κόψιμο δικαιωμάτων και πρόσθετο κίνδυνο για τους εργάτες φέρνει το νομοσχέδιο που ψηφίστηκε στις 13/10 και αλληλάζει τη νομοθεσία σχετικά με το χειρισμό ανυψωτικών μηχανημάτων. Η κυβέρνηση μάλιστα προσπάθησε να περάσει τη νέα διάταξη «στα κρυφά», μέσα στο νέο νομοσχέδιο του υπουργείου Ανάπτυξης για τα «επιχειρηματικά πάρκα». Σύμφωνα με το σχετικό άρθρο, δεν θα απαιτείται πλέον άδεια άσκησης επαγγέλματος για τους χειριστές περονοφόρων μηχανημάτων με δυνατότητα ανύψωσης έως 2,5 τόνων (ανυψωτικά μηχανήματα έργου ειδικότητας 2), των γνωστών κλαρκ δηλαδή.

Με τον τρόπο αυτό ουσιαστικά καταργείται ένας ολόκληρος κλάδος και ανοίγει ο δρόμος για την εργοδοσία να βάζει εργάτες να κάνουν εξειδικευμένη δουλειά, πιθανά ταυτόχρονα με άλλα καθήκοντα, με μηδενικά επαγγελματικά κι εργασιακά δικαιώματα, με μισθό ανειδίκευτου και όχι χειριστή κλαρκ, και περιορίζοντας τους κανόνες και τις συνθήκες ασφάλειας που λειτουργούν προστατευτικά για τους εργάτες στις σχετικές εγκαταστάσεις. Πέρα λοιπόν απ' τις απολύσεις και τις μειώσεις μισθών που θα προκαλέσει η κατάργηση της απαιτούμενης άδειας, πρόκειται για ένα προδιαγεγραμμένο έγκλημα, αφού η χρήση κλαρκ μ' αυτούς τους όρους πολλαπλασιάζει τον κίνδυνο των θανατηφόρων ατυχημάτων για τους ίδιους και τους συναδέλφους τους. Αυτή δε η ρύθμιση προωθείται τη στιγμή που τα εργοδοτικά εγκλήματα εκτοξεύονται και αφορά έναν

κλάδο που μετράει διαχρονικά δεκάδες νεκρούς και τραυματίες, αποτέλεσμα της εργοδοτικής αυθαιρεσίας σχετικά με τους χειριστές κλαρκ, που έτσι κι αλλιώς ούτε ελεγχόταν ούτε τιμωρούσαν και πλέον νομιμοποιείται κιόλας. Κατά τα άλλα, η κυβέρνηση κάνει πως «ενδιαφέρεται» για τη ζωή και την ασφάλεια των εργαζόμενων και προωθεί την κάθε είδους «κατάρτιση» σαν «λύση» στα εργατικά προβλήματα.

Ο κλάδος στον οποίο χρησιμοποιούνται μαζικά κλαρκ άλλωστε έχει τύχει ιδιαίτερης «φροντίδας» απ' την κυβέρνηση. Ο νόμος «Χατζηδάκη» (4808/21), μέσα στα υπόλοιπα, πρόβλεψε την κατάργηση της κυριακάτικης αργίας συνολικά στην εφοδιαστική αλυσίδα (logistics), που περιλαμβάνει και αποθήκες, μεταφορικές εταιρίες, σημεία διανομής προϊόντων κ.ο.κ.

Η νέα νομοθεσία συνδέεται με τη συνολική επιδίωξη της ντόπιας αστικής τάξης και του μεγάλου κεφαλαίου να διαμορφωθεί στους χώρους δουλειάς ένα περιβάλλον απαλλογμένο από εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, με ελαστικά ωράρια και μισθούς πείνας, «ελλεισμικό» για τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά τους. Φιλοδοξίες που συναντούν την κατεύθυνση της αποβιομηχανίας και του ξεπουλήματος επιχειρήσεων και πλουτοπαραγωγικών πηγών, ώστε να φτάσουν πιο κοντά στο «όραμα» της πλήρους μετατροπής της χώρας σ' ένα διαμετακομιστικό και μεταπρατικό κέντρο των προϊόντων των μονοπωλίων των ιμπεριαλιστών.

ΗΠΑ

Παιδική εργασία στα εργοστάσια και χιλιάδες απολύσεις στους τεχνολογικούς κολοσσούς

Την ίδια ώρα που η ελληνική κυβέρνηση προσπαθεί να πείσει το λαό ότι η ανάπτυξη της χώρας μας θα έρθει με την παραρτηματοποίηση και το ξεπούλημά της στις ξένες πολυεθνικές, μεγάλοι τεχνολογικοί κολοσσοί και προβεβλημένοι μελλοντικοί επενδυτές προβαίνουν σε μαζικές απολύσεις και προωθούν την παιδική εργασία στην έδρα τους, τις ΗΠΑ.

Δημοσιεύματα αναφέρουν ότι η Twitter έχει περιορίσει σημαντικά τις προσλήψεις, ενώ φημολογείται ότι η εξαγορά της απ' τον Elon Musk θα συνοδευτεί από απόλυση του 75%(!) του προσωπικού, μειώνοντας τους εργαζόμενους από 7.500 σε 2.000. Η εταιρία SNAP έχει ήδη προβεί σε απολύσεις 6.000 υπαλλήλων, ενώ η Microsoft έχει απολύσει 1.000 άτομα μέσα σε μία βδομάδα.

Ενδεικτική, εξάλλου, των πραγματικών συνθηκών εργασίας στην πρώτη ιμπεριαλιστική δύναμη στον πλανήτη ήταν η αποκάλυψη ότι σε εργοστάσιο παραγωγής εξαρτημάτων για λογαριασμό της κορεάτικης αυτοκινητοβιομη-

χανίας Hyundai, που βρίσκεται στην Αλαμπάμα, δουλεύουν παιδιά 12 και 13 χρονών. Τα στελέχη της εταιρίας δηλώνουν -μετά τις αποκαλύψεις δημοσιογράφων- ότι δεν γνώριζαν πως η παραγωγή τους στηρίζεται ουσιαστικά σε παιδιά, «παραβλέποντας» την αντίστοιχη και χειρότερη κατάσταση σε εφοδιαστικές μονάδες τους σε Αφρική και Ασία.

Η προώθηση της παιδικής εργασίας καθώς κι οι απολύσεις χιλιάδων εργαζόμενων δείχνουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι το κεφάλαιο σκοπεύει να εφαρμόσει όλη την αντεργατική του ατζέντα και στην εργατική τάξη και τους εργαζόμενους στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, όπως κάνει για δεκαετίες στις χώρες όλο του κόσμου.

Εξίσου φανερό γίνεται ότι, παγκόσμια, όποτε οξύνεται η κρίση, οι μεγαλοκαρχαρίες σπεύδουν να σώσουν τα κέρδη τους με όποιο κόστος για τον ανθρώπινο παράγοντα, καθώς ο μόνος στόχος τους είναι η μεγιστοποίηση του κέρδους και η διατήρηση της κυριαρχίας τους. Παράλληλα με τις αθρόες απολύσεις και το τσάκισμα κάθε δικαιο-

9 ΝΟΕΜΒΡΗ: ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ!

Δεν θα προσαρμοστούμε! Δεν θα υποταχτούμε!

Λίγες μέρες έχουν απομείνει μέχρι την πανεργατική απεργία στις 9 Νοέμβρη. Και είναι μέρες που πρέπει να αξιοποιηθούν στο μέγιστο. Για να απεργήσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι εργαζόμενοι. Για να μαζικοποιηθούν οι απεργιακές συγκεντρώσεις. Για να διαδηλώσει η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι ενάντια στην βάρβαρη αντεργατική-αντιλαϊκή πολιτική:

- που λεηλατεί δικαιώματα και μισθούς,
- που επιβάλλει γενικευμένη φτώχεια και εξαθλίωση,
- που απαιτεί και θέλει να επιβάλει ακόμη και με τη βία την υποταγή λαού και εργαζομένων στα αντιδραστικά σχέδια του κεφάλαιου και των ιμπεριαλιστών,
- που πυροδοτεί τη γενίκευση του πολέμου.

Η οργή των εργαζομένων περισσεύει.

Από τους απεργούς στη Μαλαματίνα που αντιμετωπίζουν σε καθημερινή βάση τα ΜΑΤ και τις συλλήψεις, μέχρι τους εργαζομένους του Κοτσόβολου που βρέθηκαν κλειδωμένοι από την εργοδοσία... Από τους εργαζομένους στα εργοτάξια μέχρι τους εργαζομένους-διανομείς, που βλέπουν τους συναδέλφους τους να σκοτώνονται και να τσακίζονται... Οι εργαζόμενοι ζουν καθημερινά στο πετσί τους την επέλαση του εργασιακού μεσαίωνα, την απαξίωση των κόπων τους, των θυσιών τους και της ίδιας τους της ζωής. Την ίδια ώρα που αυτοί οι κόποι και αυτές οι θυσίες δεν φτάνουν ούτε για να καλύψουν τα έξοδα για το καθημερινό τραπέζι. Την ίδια ώρα που κινδυνεύουν να χάσουν ακόμη και τα σπίτια τους, προκειμένου να θησαυρίσουν ακόμη περισσότερο το κεφάλαιο και οι παρατρεχάμενοί του, όπως οι διάφοροι Πάτοσδες και τα κάθε λογής -κυβερνητικά και μη- όργανα.

Οι εργαζόμενοι ζουν τα αποτελέσματα της ολομέτωπης αντιδραστικής επίθεσης που έχει εξαπολύσει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, για να αντιμετωπίσει την κρίση του και για να περισώσει τα κέρδη του. Και πα-

ράλληλα με αυτό, ζουν τα αποτελέσματα της αποσυγκρότησης και της υποχώρησης του εργατικού κινήματος. Κι αν μην αντιλαμβάνονται ότι αυτή είναι η πραγματική αιτία. Οι νεότεροι εργαζόμενοι (αλλά όχι μόνο αυτοί) δεν έχουν καν υπόψη τους τι σημαίνει δυνατό, οργανωμένο, ταξικά προσανατολισμένο εργατικό κίνημα. Και πώς να το έχουν, όταν εδώ και δεκαετίες στην ηγεσία του συνδικαλισμού κυριαρχούν οι αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις, δηλαδή οι δυνάμεις του συμβιβασμού και της υποταγής.

Αλλά και οι παλαιότεροι εργαζόμενοι, που ίσως πρόλαβαν κάποια υπολείμματα μιας τέτοιας συγκρότησης, έχουν επιπλέον να διαχειριστούν το βάρος της απογοήτευσης που έφερε η υποχώρηση του εργατικού κινήματος και των εργατικών διεκδικήσεων. Έχουν να διαχειριστούν το βάρος των απαντώντων ξεπουλημάτων που έχουν υποστεί από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες οι εργατικοί αγώνες, αγώνες που δόθηκαν με μαζικότητα και αξιώσεις. Ας δει κάποιος την απαξίωση, υπονομευτική συμπεριφορά των ηγεσιών αυτών προς τον ηρωικό απεργιακό αγώνα στη Μαλαματίνα και θα καταλάβει.

Με τον ίδιο τρόπο αυτές οι δυνάμεις στο εργατικό κίνημα υπονομεύουν και τη μάχη της απεργίας στις 9 Νοέμβρη. Γιατί αυτό που τους απασχολεί δεν είναι το πώς θα οργανώσουν την πάλη των εργαζομένων με προοπτική συνέχειας και νίκης, αλλά πώς θα πλασαριστούν οι ίδιες στο πεδίο της συνδιαλλαγής με το αστικό σύστημα.

«Οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα επιβάλλεται να έχουν μια θέση στο τραπέζι του κοινωνικού διαλόγου, για το σχεδιασμό και την εφαρμογή μέτρων κατά της κρίσης. Αυτή είναι η δοκιμασμένη μέθοδος για την επιτυχή διαχείριση της κρίσης» αναφέρει γεμάτη θράσος η ΓΣΕΕ στο φυλλάδιό της για την απεργία. Από πού να το πιάσεις και τι να αφήσεις! Αυτός είναι ο ρόλος των οργάνων του εργατικού κινήματος; Να κάνουν τον συμβουλάτορα στο σύστημα μπας και βγει από την κρίση του; Να σπέρνουν αυταπάτες ότι η κρίση του συστήματος μπορεί να ξεπεραστεί προς όφελος των εργαζομένων; Και πού δοκιμάστηκε, άραγε, η μέθοδος του ψευδοδιαλόγου, πέρα από το να ξεδοντιάζει τις εργατικές διεκδικήσεις και να κηρύσσει την ταξική υποταγή στο δήθεν «κοινό εθνικό συμφέρον»; Οι

εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ θέλουν την απεργία της 9ης Νοέμβρη να είναι μια άσφαιρη τουφεκιά που θα τους δώσει τη δυνατότητα να αναλάβουν αναβαθμισμένο ρόλο στο πλευρό της άρχουσας τάξης.

Η απεργία στις 9 Νοέμβρη πρέπει να δοθεί κόντρα σε αυτούς και τα λογικά τους. Πρέπει να δοθεί βάζοντας την κατεύθυνση της αποφασιστικής ταξικής διεκδίκησης αυξήσεων στους μισθούς και συλλογικών συμβάσεων. Κατεύθυνση που δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται σαν υπόθεση «μια ριζιάς», αλλά σαν μια υπόθεση συνεχούς πάλης για την ανατροπή αυτής της πολιτικής. Κατεύθυνση που δεν βλεύεται στους εκλογικούς σχεδιασμούς του ΚΚΕ και της αντανάκλασής τους στη γραμμή του ΠΑΜΕ. Για το ΚΚΕ/ΠΑΜΕ, όπως και για τις ηγεσίες σε ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, η απεργία στις 9 Νοέμβρη δεν γίνεται

με καμία προοπτική συνέχειας. Γίνεται με τη γνωστή, παλιά λογική, της καταγραφής του συσχετισμού στο εργατικό κίνημα, προκειμένου αυτή η καταγραφή να χρησιμοποιηθεί στο παζάρι με τις αστικές δυνάμεις. Και πάντα με το βλέμμα στις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές.

Παρά τα μεγάλα λόγια και τις διακηρύξεις (ακόμη και ο ΣΥΡΙΖΑ άρχισε να προβάλλει την απεργία) η απεργία στις 9 Νοέμβρη δεν είναι μια εύκολη υπόθεση. Θέλει δουλειά μέχρι την τελευταία στιγμή. Παρεμβάσεις και συζητήσεις στους χώρους δουλειάς. Συζήτηση με κάθε συνάδελφο ξεχωριστά. Συζήτηση ουσιαστική, που θα εξοπλίζει τους εργαζομένους, τόσο ενάντια στην πολιτική του κεφάλαιου και την εργοδοσία όσο και ενάντια στην υπονομευτική στάση των κυρίαρχων δυνάμεων στο συνδικαλισμό. Συζήτηση που θα χτυπάει το κλίμα της απαισιοδοξίας, της μοιρολατρίας και της ανημπόριας. Που θα μετατρέψει την οργή σε οργανωμένη, συστηματική, αποφασιστική δράση.

SKROUTZ

Κινητοποιήσεις ενάντια στις τροποποιητικές συμβάσεις

Μέσα στο μαύρο τοπίο που ξεδιπλώνεται συνολικά για το λαό και τη νεολαία, η εργοδοσία του γνωστού ομίλου Skrutz έφερε προς υπογραφή στους εργαζομένους τροποποιητικές συμβάσεις εργασίας. Μ' αυτές, επιδιώκει ν' αξιοποιήσει τον αντεργατικό νόμο «Χατζηδάκη» (4808/21), χτυπώντας το ωράριο και μονιμοποιώντας την τηλεργασία -που παρουσιαζόταν αρχικά ως «έκτακτη» λόγω πανδημίας- και με τους χειρότερους για τους εργαζομένους όρους.

Έτσι κι αλλιώς, η τηλεργασία βρίσκεται στις βλέψεις του κεφαλαίου, καθώς ξεχειλώνει ακόμα περισσότερα τα ήδη ελαστικά ωράρια και απομονώνει τον εργαζόμενο απ' τους συναδέλφους αλληλά και τη συλλογική διεκδίκηση συνολικά. Με τη «συμπληρωματική σύμβαση» που επικριρεί να επιβάλει η εργοδοσία στο Skrutz, φορτώνει εις πλάτες των εργαζομένων υποχρεώσεις του εργοδότη. Δηλώνει ρητά ότι στην περίπτωση εργατικού ατυχήματος η ευθύνη βαραινεί πλέον τον εργαζόμενο, τα λειτουργικά έξοδα της τηλεργασίας δεν κα-

λύπτονται απ' την εταιρία, το διάλειμμα βγαίνει εκτός του οκταώρου και δίνεται η δυνατότητα στην εργοδοσία ν' αλληλάζει ώρα και μέρα εργασίας του κάθε εργαζομένου ανάλογα με τις ανάγκες της εταιρίας. Τέλος, προβλέπει την εγκατάσταση στους υπολογιστές των εργαζομένων λογισμικού παρακολούθησης ώστε να επιτηρείται και να καταγράφεται κάθε λεπτό κάθε τους κίνηση κατά τη διάρκεια της βάρδιας τους.

Οι εργαζόμενοι άμεσα διαμαρτυρήθηκαν γι' αυτές τις νέες συμβάσεις. Η σωματειακή επιτροπή Skrutz του Συνδικάτου Εργατοϋπαλλήλων Τηλεπικοινωνιών-Πληροφορικής Αττικής (ΣΕΤΗΠ) κάλεσε σε παράσταση διαμαρτυρίας στα κεντρικά του ομίλου στη Ν. Ιωνία στις 10 Οκτώβρη και σε μοτοπορεία απ' τον ΗΣΑΠ της Ν. Ιωνίας προς τα γραφεία στις 14 Οκτώβρη. Στις κινητοποιήσεις ήταν μαζική η συμμετοχή εργαζομένων του ομίλου και ευρύτερα του κλάδου.

Οι συνθήκες δουλειάς στο Skrutz ολοένα χειροτερεύουν. Το νέο χτύπημα της εργοδοσί-

9 ΝΟΕΜΒΡΗ:
ΜΑΖΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ
ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ!

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΜΠΡΟΣΤΑ,
ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ
ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ
ΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ, ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ!

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ:

- ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ, ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΖΩΗΣ
- ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
- ΠΛΗΡΗ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
- ΕΙΡΗΝΗ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ματος των εργαζομένων στην έδρα τους, επεκτείνουν τη δραστηριότητά τους σε φτωχότερες χώρες, όπου οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζονται ακόμα περισσότερο σαν αναλώσιμο υλικό προς εκμετάλλευση, στο έδαφος της εκτεταμένης φτώχειας και της καταλήστευσης απ' τους ιμπεριαλιστές.

Αντίστοιχα είναι τα δεδομένα για τη χώρα μας, όπου τα κυβερνητικά στελέχη προβάλλουν σαν προοπτική τις ξένες επενδύσεις. Στην ουσία επιδιώκουν να μετατρέψουν εξ ολοκλήρου τη χώρα σ' ένα παράρτημα που θα παρέχει γη και φτηνό εργατικό δυναμικό στα ξένα αφεντικά, χωρίς να παράγει τίποτα για τον «εαυτό» της και με τους εργαζομένους υποταγμένους στα αμερικάνικα «πρότυπα».

Οι εξελίξεις, βέβαια, δεν είναι μονοσήμαντες. Οι εργάτες της Amazon, κόντρα στις πιέσεις και τους εκβιασμούς της εργοδοσίας, κατάφεραν να συγκροτήσουν για πρώτη φορά σωματείο στις ΗΠΑ. Μια σειρά κλάδοι και εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες, μια ολόκληρη προηγούμενη περίοδο, αγωνίστηκαν και συγκρούστηκαν με κράτος και εργοδοσία για καλύτερες συνθήκες υγιεινής απέναντι στην πανδημία, αυξήσεις στους μισθούς και βελτίωση των συνθηκών δουλειάς. Όταν οι ΗΠΑ, το προπύργιο του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος, δείχνουν τα σάπια δόντια τους στους εργάτες, αυτοί θα πρέπει ν' απαντήσουν.

ας έρχεται να προστεθεί στις εκδικητικές απολύσεις του τελευταίου διαστήματος στη μεταφορική εταιρία του ομίλου (Skrutz Last Mile), τα εργατικά «ατυχήματα» των οδηγών-διανομίων που εργάζονται σε αντίξοες συνθήκες στο δρόμο, την εντατικοποίηση, τις απλήρωτες υπερωρίες και τα ελαστικά ωράρια.

Είναι ανάγκη να συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις ενάντια στις τροποποιητικές συμβάσεις που προσπαθεί με τρομοκρατία και τραμπουκισμούς να επιβάλει η εργοδοσία του Skrutz, όπως είναι ανάγκη και να συνοδικοποιηθεί ο αγώνας ενάντια στο νόμο 4808/21, που ισοπεδώνει τα εργατικά δικαιώματα και αξιοποιείται στο σύνολό του απ' το σύστημα και το κεφάλαιο. Οι εργαζόμενοι πρέπει να συσπειρωθούν στα σωματεία τους, για να γίνουν εργαλεία των ίδιων για τη συλλογική διεκδίκηση! Η μαζική συμμετοχή των εργαζομένων (και) στο Skrutz στην απεργία στις 9 Νοέμβρη και τις απεργιακές συγκεντρώσεις πρέπει και μπορεί ν' αξιοποιηθεί για νέες κινητοποιήσεις που θα βάλλουν φρένο στις επιδιώξεις του κεφαλαίου!

Ανδρέας Βογιατζόγλου

Γραμματέας του Κ.Ο. του ΚΚΕ(μ-λ)

Ένας φλογερός κομμουνιστής

Ένας χαρισματικός ηγέτης

ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Την Τρίτη 18 Οκτώβρη του 2022 το απόγευμα, έφυγε από τη ζωή ο σύντροφος Αντρέας Βογιατζόγλου, γραμματέας του Καθοδηγητικού Οργάνου του ΚΚΕ(μ-λ) από το 2010.

Το Σάββατο 22 Οκτώβρη έγινε η πολιτική κηδεία του στο νεκροταφείο των Αγίων Αναργύρων. Εκατοντάδες σύντροφοι, συναγωνιστές και φίλοι από την Αθήνα και όλη την Ελλάδα τον αποχαιρέτησαν με βουρκωμένα μάτια και σφιγμένες γροθιές. Δημοσιεύουμε τις ομιλίες εκ μέρους του ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ) και των τομέων της οργάνωσης, καθώς και την επιστολή του πρώην γραμματέα του ΚΟ Βασίλη Σαμαρά, που δεν μπόρεσε να παραβρεθεί.

Χαιρέτησαν επίσης οι σύντροφοι από το ΤΚΡ/ΜΛ και εκπρόσωποι από τις οργανώσεις και συλλογικότητες: ΕΕΚ, ΕΚΚΕ, ΛΑΕ, Λαϊκή Δράση, Λαϊκό Μέτωπο, Μ-Λ ΚΚΕ, ΝΑΡ, ΟΚΔΕ,

Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο.

Επίσης, παραβρέθηκαν αντιπροσωπείες των: Πρωτοβουλία για ένα σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα, ΟΚΔΕ (Σπάρτακος), ΚΟΕ και Κίνηση για την ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ του ΚΚΕ.

Επιπλέον, ανακοινώσεις για τον θάνατο του σ. Αντρέα εξέδωσαν οι: ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΑΡΑΝ - Κ-Σχέδιο, ΒΙΔΑ, ΕΑΜ, Κόκκινο Νήμα, Κόντρα, ΜΕΡΑ25, Παρέμβαση και η εφημερίδα «Η εποχή».

Και από το εξωτερικό: ΑΓΕΒ (Angrup Gőçmen Emekçiler Birliđi) Ένωση Εργαζομένων Μεταναστών στην Ευρώπη, ΚΚ Αυστραλίας Μαρξιστικό Λενινιστικό, RODE MORGEN - Ολλανδία, ΟCML-VP - Γαλλία

Όλες οι ανακοινώσεις έχουν δημοσιευθεί στην ιστοσελίδα της οργάνωσης, www.kkeme.gr και στο ιστολόγιο Αντιγειτονιές, antigeitonies3.blogspot.com.

Αλέξης Παπαναστασάτος - Εργατικός Τομέας

Εκ μέρους του εργατικού τομέα, αποχαιρετούμε με μεγάλη συγκίνηση τον Γραμματέα της Οργάνωσής μας, τον σύντροφο και καθοδηγητή μας, Αντρέα Βογιατζόγλου. Τον Αντρέα που είχαμε πάντα πλάι μας, μπροστά μας κι από πάνω μας. Στη ζωή της Οργάνωσης, στις παρεμβάσεις μας, στις συγκεντρώσεις και τις πορείες, όταν τρώγαμε μαζί του, όπως και κάθε αγωνιστής όλες αυτές τις δεκαετίες προσφοράς του Αντρέα, τα χημικά, τις επιθέσεις, την τρομοκρατία. Γι' αυτό θα μας επιτρέψετε να μιλήσουμε και για τον Αντρέα τον Γραμματέα του ΚΚΕ(μ-λ) και για τον Αντρέα τον σύντροφο, το μόνιμο και καθημερινό στήριγμα. Γι' αυτό και θα μας επιτρέψετε να θρηνησουμε την απώλειά του με τον ίδιο τρόπο.

Έναν σύντροφο που πραγματικά δώρισε τη ζωή του ολόκληρη στην υπόθεση της εργατικής τάξης, των εργαζόμενων, του λαού και των λαών όλου του κόσμου. Έναν σύντροφο που συνδύαζε την πείρα ανθρώπου που έχει αγωνιστεί, που έχει ζήσει πολλά και πυκνά χρόνια, με την ενέργεια και τη διάθεση εφήβου. Που συνδύαζε τη διαρκή αγωνία για τη λαϊκή υπόθεση, με το αστείρευτο χιούμορ, ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές. Σύντροφο και καθοδηγητή, που το πολιτικό του μπόι, το τεράστιο πολιτικό του μπόι, δεν σ' έκανε να νιώθεις μικρός, αλλά σου έδινε κι εσένα μπόι. Η δύναμή του δεν σ' έκανε να νιώθεις την αδυναμία σου, αλλά σε ωθούσε να βρεις τη δική σου δύναμη. Σύντροφο γεμάτο αγάπη και φροντίδα για την Οργάνωση, για τους συντρόφους και τις συντρόφισσές του, για το κίνημα και κάθε αγωνιστή και αγωνίστρια από κάθε μετερίζι, για τον λαό μας, για όλους τους λαούς.

Ο Αντρέας ήταν «αγύριστο κεφάλι». «Αγύριστο κεφάλι» όσον αφορά τον στόχο, τον σκοπό, την επαναστατική προοπτική. «Αγύριστο κεφάλι» όσον αφορά την υπεράσπιση της κομμουνιστικής κατεύθυνσης, την πάλη ενάντια στην εκμετάλλευση και την αδικία, την

υπεράσπιση των καταπιεσμένων. Ήταν ταυτόχρονα ο πιο ανοιχτόμυαλος όσον αφορά τα μέσα, την τακτική. Παράλληλα με το οξύτατο πολιτικό του κριτήριο, χτισμένο με πολλή δουλειά, που του επέτρεπε να διαβάσει τους πραγματικούς συσχετισμούς, τους αντικειμενικούς αλλά και τους υποκειμενικούς όρους, είχε μια ιδιαίτερη ικανότητα, με επιμονή και υπομονή, να διαμορφώνει έτσι το κλίμα ώστε κάθε σκέψη, κάθε εκτίμηση και κάθε διάθεση να εκφράζεται ανοιχτά. Δεν έκρυψε ποτέ τη μεγάλη εμπιστοσύνη στην Οργάνωσή μας, τις κατακτημένες θέσεις της, τον κόσμο της και τον κόσμο που τη στηρίζει. Αυτή η εμπιστοσύνη, μαζί με την εμπιστοσύνη στις αστείρευτες λαϊκές δυνάμεις, τροφοδοτούσε τη χαρακτηριστική του τόλμη. Βαθιά πεισμένος για την αντίληψη της κοινής δράσης και ταυτόχρονα βαθιά πεισμένος για το δικό της εργατικής τάξης, το δικό του λαού, το δικό της επαναστατικής υπόθεσης, αποτελούσε έναν ακούραστο κινητήρα για κάθε είδους πρωτοβουλία, δράση και κίνηση.

Όλα αυτά ήταν πεντακάθαρα, ειδικά σε κρίσιμες φάσεις για το κίνημα και τον λαό. Πώς να ξεχάσουμε τον ρόλο που έπαιξε ο Αντρέας για τη στάση μας τον Δεκέμβρη του 2008 μετά τη δολοφονία του Αλέξη; Στις μεγάλες απεργιακές διαδηλώσεις ενάντια στα μνημόνια; Στις πλατείες την ίδια περίοδο; Απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ και τις αυταπάτες που συνόδευσαν την άνοδό του; Πώς να ξεχάσουμε την αγωνία του τις μέρες που θα έφτανε το πρώτο καράβι γεμάτο πρόσφυγες και μετανάστες, ώστε να υπάρχει εκεί ένα πανό και μια συγκέντρωση που θα λέει «Welcome!», «Καλωσήρθατε!»; Αλλά και το πώς αγωνιούσε για τους πιο ειδικούς αγώνες των εργαζόμενων και τη φροντίδα που έδειχνε για τους συντρόφους που έδιναν τη μάχη. Όπως για τους εκπαιδευτικούς, όταν βρέθηκαν αντιμέτωποι με την επιστράτευση. Ή στα πολύ πρό-

σφατα, για τους υγειονομικούς στις συνθήκες της πανδημίας.

Ο σύντροφος Αντρέας έδινε πάντα ιδιαίτερη βαρύτητα στο ζήτημα της συγκρότησης της Οργάνωσής μας και στην κατεύθυνση της συμβολής στο χτίσιμο του κομμουνιστικού κόμματος. Γι' αυτό και πάλεψε με σθένος, με επιμονή και με υπομονή ενάντια στη διάλυση, ενάντια στην ιδιώτευση, ενάντια στην υποταγή στο σύστημα και το θάμπωμα από τον ρεφορμισμό. Ήδη από τη δεκαετία του '80 και την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ(μ-λ) και μέχρι το τέλος. Γι' αυτό και δεν παρέλειπε ποτέ, με ειλικρίνεια, να θέτει το ζήτημα ότι ο δικός μας δρόμος είναι μακρύς και δύσκολος. Και να επισημαίνει, να προετοιμάζει, να οικοδομεί σε κάθε του σύντροφο τους όρους για να βαδίσει και να συνεχίσει να βαδίζει αυτό τον δρόμο. Γι' αυτό και δεν υπήρξε ποτέ του αφοριστικός, γιατί είχε πάντα στο νου του, στη δράση και στις τοποθετήσεις του, τη διαλεκτική σχέση ανάμεσα στις εξελίξεις στο πεδίο της ταξικής πάλης και την επίδρασή τους στο κίνημα και στους αγωνιστές.

Για να κλείσω, θα ήθελα να μοιρα-

στώ μαζί σας κάτι που δεν φρόντισα να μοιραστώ με τον ίδιο το σύντροφο Αντρέα. Πριν από καμιά δεκαριά χρόνια, σε κάποια μαζική συγκέντρωση και καθώς συγκροτούνταν τα μπλοκ στη Σταδίου, περιμένοντας να αρχίσει η διαδήλωση, βρέθηκα να κρατάω το πανό του ΚΚΕ(μ-λ). Με πλησίασε ένα παλληκάρι, μερικά χρόνια μεγαλύτερος από μένα, και μου είπε: «Είμαι ένας από τους τυχερούς που είχαν για δάσκαλο τον Αντρέα τον Βογιατζόγλου. Δεν ήταν απλά ο καθηγητής μου της Χημείας. Ήταν ο καλύτερος δάσκαλος που είχα ποτέ μου, δάσκαλος σε όλα τα επίπεδα. Και σκέψου ότι το λέω εγώ που μπήκα στη Νομική και έγινα δικηγόρος. Να είστε υπερήφανοι που τον έχετε κοντά σας».

Σύντροφε Αντρέα, είμαστε περήφανοι που σε είχαμε κοντά μας. Είμαστε υπερήφανοι που αφιέρωσες τη ζωή σου ολόκληρη στον δικό μας δρόμο. Είμαστε υπερήφανοι που η οργάνωσή μας είχε στις τάξεις της ανθρώπων σαν κι εσένα. Και υποσχόμαστε να συνεχίσουμε, όσο καλύτερα μπορούμε και με όλες μας τις δυνάμεις, να αγωνιζόμαστε στον δρόμο που κι εσύ, με πολύ κόπο και πολλές θυσίες, έστρωσες.

Γιάννα Αντωνιάδη - Τομέας Συνοικίας

Είναι βαρύς ο πόνος από την απώλεια ενός ανθρώπου που όσο λίγοι άφησαν το αποτύπωμά τους στη ζωή μας. Είναι πολύ δύσκολο να χωρέσουν σε λέξεις ο σεβασμός, η εμπιστοσύνη και η αγάπη για τον σύντροφο. Είναι μεγάλη τιμή μα και μεγάλη ευθύνη να καλείσαι να μιλήσεις για έναν άνθρωπο σαν τον Αντρέα Βογιατζόγλου.

Όταν κάποιος από εμάς γνωρίσαμε αυτόν τον παθιασμένο δάσκαλο, με τις κιμωλίες στις τσέπες των παντελονιών, τα αστεία και τα πειράγματα, την ένταση, τη ζωντάνια και την αμεσότητα με την οποία προσπαθούσε να μας μεταδώσει τη γνώση και το πάθος για την επισημότητα του, δεν είχαμε φανταστεί ότι ο αυτός ο άνθρωπος θα καθόριζε σε τόσο σημαντικό βαθμό τη ζωή μας.

Μετά τις καταλήψεις του '90-91, το μικρόβιο της αντίστασης είχε μπει μέσα μας και έψαχνε απαντήσεις. Ο Αντρέας ήταν εκεί και άκουγε πάντα με προσοχή. Μέσα στην τάξη, ανάμεσα σε άνθρακες, υδρογόνα και αλογόνα, προσπαθούσε να μπολιάσει τις ανησυχίες μας με τις επαναστατικές ιδέες. Είχε μια απίστευτη ικανότητα να βλέπει και να ακούει πέρα από τα προφανή. Έψαχνε και έβρισκε την πηγή της κάθε μας σκέψης και τελικά απαντούσε σε αυτό που πραγματικά μας απασχολούσε και μας πνέει. Μας έδινε τα εφόδια για να μπορέσουμε να ερμηνεύσουμε τον κόσμο. Φώτιζε τις πλευρές που επιμελώς το σύστημα προσπαθούσε να κρύψει και ο ρεφορμισμός δεν τολμούσε να παραδεχτεί.

Θυμάμαι τον είχα νευριάσει πολύ, κάποια φορά. Μιλούσαμε για την επέτειο του Πολυτεχνείου και εγώ είχα απαξιώσει την παρουσία των δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, στα τραπέζια γύρω από τον χώρο του Πολυτεχνείου. Ήταν η εποχή που το σύστημα διακήρυτε το Τέλος της Ιστορίας και μια μαθήτριά που ήθελε να υπερασπιστεί τους ήρωες του Πολυτεχνείου, αναπαρήγαγε την αστική αντίληψη χωρίς καν να το συνειδητοποιεί. Στο επόμενο μάθημα με κάλεσε σε μια εκδήλωση του ΚΚΕ(μ-λ), με θέμα τον Φασισμό. Ομιλητής ήταν ο σύντροφος Γρηγόρης Κωνσταντόπουλος. Ακόμα θυμάμαι τον ενθουσιασμό και τη συγκίνησή. Ο Φασισμός, το μακρύ χέρι του Ιμπεριαλισμού και οι λαοί που παλεύουν και θα νικήσουν. Υπήρχαν απαντήσεις! Αυτή ήταν η αρχή της κοινής μας πορείας, που με-

τράει σχεδόν 30 χρόνια και για αυτό θα ευγνωμονώ για πάντα τον σύντροφο Αντρέα Βογιατζόγλου.

Πάντα ήταν συγκεκριμένος και ξεκάθαρος σε ό,τι μας έλεγε. Δάσκαλος μεγάλος και στο κίνημα. Θυμάμαι την πρώτη φορά που κατέβηκα σε διαδήλωση, σε όλο τον δρόμο μου έκανε μάθημα. Γιατί πάμε, ποιος είναι ο στόχος μας, η αξία της διαδήλωσης και η ευθύνη των οργανωμένων δυνάμεων, πώς θα προστατευθούμε και πώς θα προστατεύσουμε τον υπόλοιπο κόσμο που θα πορευτεί. Η διαδήλωση είναι πολιτικό γεγονός, πολύ σημαντικό για την πάλη του λαού και όταν στεκόμαστε ο ένας δίπλα στον άλλο για να διαδηλώσουμε, σαν μια φωνή υπερασπιζόμαστε το δίκιο του. Χωρίς βερπαλισμούς και ακτιβισμούς, με εμπιστοσύνη στον λαό, μας μάθαινε πώς να υπηρετούμε την υποχρέωση να είμαστε πάντα δίπλα του.

Μας θύμιζε πάντα τη μεγάλη αξία της συμπόρευσης, της συντροφικής και συναγωνιστικής σχέσης. Η εμπιστοσύνη στον κάθε σύντροφο και η ανάγκη για ομαδική δουλειά χαρακτήριζαν τη σκέ-

ψη και τη δράση του. Ήταν πρωτοπόρος και ακούρατος αγωνιστής.

Εκτός από την κοινή μας διαδρομή σαν σύντροφοι, στη ζωή και τη δράση της οργάνωσής μας βρεθήκαμε ξανά μαζί στις γειτονιές των δυτικών συνοικιών της Αθήνας. Η δράση μας στη γειτονιά ήταν για τον Αντρέα πολύ σημαντική. Σε όλους τους μεγάλους αγώνες που έδωσε ο λαός της περιοχής, ήταν εκεί. Στον αγώνα για την υπογειοποίηση του Προαστιακού, στις μεγάλες κινητοποιήσεις ενάντια στη μεταφορά της λυματολάσπης και πολλές άλλες. Είχε πάντα αγωνία να βρεθούμε εγκαίρως, αποφασιστικά και με ξεκάθαρη άποψη όπου υπήρχε ανάγκη. Να καταγγείλουμε την κυβερνητική αντιλαϊκή πολιτική, να υπερασπιστούμε το δίκιο του λαού, να δώσουμε κουράγιο, να θέσουμε στόχους πάλης. Μαζί και με άλλες συναγωνιστικές δυνάμεις, όπου μπορούσε να υπάρξει κοινή δράση, να βοηθήσουμε ώστε να διαμορφωθούν όροι μαζικού, λαϊκού αγώνα. Να συγκροτήσουμε πρωτοβουλίες αγώνα, να απευθυνθούμε πλατιά στον λαό και παλέψουμε μαζί για τα καθημερινά

προβλήματά του. Συνέβαλε καθοριστικά στη συγκρότηση του σχήματος των Δρόμων Αντίστασης στους Αγίους Αναργύρους και συμμετείχε στις δράσεις του όσο τον κρατούσαν ακόμα οι δυνάμεις του και αφού είχε επιβαρυνθεί αρκετά η υγεία του.

Όλα αυτά τα χρόνια που ο σύντροφος Αντρέας αφιέρωσε τη ζωή του στο κίνημα και στην οργάνωσή μας το ΚΚΕ(μ-λ), παρέμεινε πνεύμα ανήσυχο, που δεν βολευόταν πουθενά. Όχι από απόσταση, αλλά δίπλα μας σε κάθε στιγμή, σε κάθε νέα φάση, ερμήνευε τις πολιτικές εξελίξεις και χάραζε πολιτική γραμμή και στόχους πάλης. Φρόντισε όλα αυτά τα χρόνια να μοιραστεί μαζί μας τα εργαλεία του και να μας μάθει να τα χρησιμοποιούμε και εμείς. Με μεγάλη επιμονή υπερασπιζόταν την ανάγκη και την αξία της συλλογικής προσπάθειας. Η μαρξιστική-λενινιστική θεωρία, ο απολογισμός των μεγάλων επαναστάσεων, το προχώρημα της άποψής μας, οι προσπάθειες συγκρότησης αγώνων, οι απαντήσεις που έχουμε δώσει, έχουν όλα καταγραφεί στην εφημερίδα μας, την Προλεταριακή Σημαία, στην Αντίθεση, στα βιβλία που έχουν ως τώρα εκδοθεί και σε αυτά που έρχονται και μέσα σε όλα αυτά βρίσκεται και ο Αντρέας, όπως και πολλοί άλλοι σπουδαίοι σύντροφοί μας.

Είναι αλήθεια ότι θα μας λείπει το τηλεφώνημά του για να μας συμβουλευτεί, να μας παροτρύνει, να επισημάνει ανάγκες και να προτείνει λύσεις. Το μήνυμα πριν την αντιπολεμική πορεία, που θα λέει «σύντροφοι, όλοι σήμερα στη διαδήλωση, είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε για τον λαό που μακελεύεται». Όμως ο σύντροφός μας έκανε ό,τι μπορούσε για να μπορούμε να προχωρήσουμε και όταν δεν θα είναι δίπλα μας. Δεν έχουμε και δεν ψάχνουμε καμία δικαιολογία, δεν πρέπει να επιτρέψουμε καμία ολιγωρία. Στους δύσκολους καιρούς που έχουν έρθει, δεν μπορούμε παρά να τιμήσουμε τη μνήμη του συντρόφου Αντρέα Βογιατζόγλου συνεχίζοντας στον δρόμο του αγώνα. Προχωράμε! Όλοι μαζί! Με εμπιστοσύνη στη δύναμη του λαού!

Δημήτρης Γαγγάδης - Νεολαίοι του ΚΚΕ(μ-λ)

Ο σύντροφος Αντρέας δεν είναι πια μαζί μας και η απώλειά του μας δημιουργεί μεγάλο κενό και τεράστια θλίψη. Ο σύντροφος Αντρέας μας λείπει, μας έλειπε καιρό τώρα με την ασθένεια που τον βασάνιζε και θα μας λείψει πιο πολύ τις δύσκολες μέρες που έχουμε μπροστά μας. Ο σύντροφος Αντρέας δεν θα είναι μαζί μας σαν φυσική παρουσία στις διαδηλώσεις, στις απεργίες και τους αγώνες. Δεν θα μας πάρει τηλέφωνο να μας νουθετήσει, να μας καθοδηγήσει, να μας πει τα κενά και τις ελλείψεις που έχουμε να καλύψουμε, τα ζητήματα που έχουμε να ανοίξουμε και τις δουλειές που έχουμε να οργανώσουμε. Ούτε στις συνεδριάσεις μας θα είναι, για να τοποθετηθεί με τον δικό του ιδιαίτερο, απλό, καθαρό σαν κρύσταλλο τρόπο. Είχε, βλέπετε, και αυτή την ιδιαιτερότητα και όποιος τον είχε ζήσει το καταλάβαινε. Ο Αντρέας, όταν μίλαγε, εκτός από τον απλό τρόπο που είχε για να θέτει τα πιο σύνθετα ζητήματα, είχε και τη δυνατότητα να είναι πολύ ξεκάθαρος, στο πού θέλει να πάει η συζήτηση, πού θέλει να καταλήξει το πράγμα, χωρίς παλινωδίες και μισόλογα. Ποιότητα η οποία τον έκανε πλατύ, λαϊκό, πολιτικό και στα μάτια της νεολαίας, ξεκάθαρο. Θα μας λείψει η παρουσία του, η καθοδήγησή του, η εμπειρία του και ο αγνός και τόσο εκρηκτικός πολλές φορές χαρακτήρας του. Θα μας λείψει αυτή η αγχώδης επιμονή του να είναι πάντα η φωνή της λογικής σε κάθε κίνησή μας. Δεν θα ξεχάσουμε τα πειράγματά του και τα αστεία του και δεν θα ξεχάσουμε ότι πάντα ανησυχούσε και μας είχε έγνοια, όχι μόνο για συναισθηματικούς και συντροφικούς λόγους και γιατί πόναγε για τον κάθε νέο σύντροφο που με κόπο κερδίζαμε στις γραμμές μας, αλλά κυρίως γιατί, όπως έλεγε και πίστευε, η νέα γενιά, που δεν κουβαλά τη σκουριά της ήττας και της

υποχώρησης, είναι ζωντανία, μαχητικότητα και αναζωογόνηση για το κίνημα, για την οργάνωση για τα κομμουνιστικά ιδανικά. «Τη νεολαία, να ρίξουμε βάρος στη νεολαία, να την εξοπλίσουμε, να της μιλήσουμε, να της εξηγήσουμε, εκεί να στηριχτούμε».

Παρόλο που ο σύντροφος Αντρέας είχε πολύχρονη διαδρομή, έζησε μεγάλες ανατάσεις του λαϊκού κινήματος, έζησε και τις κρίσιμες καμπές και τις υφέσεις του. Δεν πτοήθηκε ούτε κουράστηκε από αυτή τη διαδρομή. Είχε περάσει την ήττα και τη διάλυση, αλλά δεν τις κουβάλαγε σαν βάρος. Όχι μόνο δεν τις κουβάλαγε, αλλά τόλμησε να πάει κόντρα στην αποδιοργάνωση και την υποχώρηση τις κρίσιμες δεκαετίες του '80 και του '90. Με ακλόνητη πίστη στην εργατική τάξη και τους λαούς, με πίστη στα επαναστατικά κομμουνιστικά ιδανικά,

προχώρησε μαζί με άλλους και άφησε και αυτός το αποτύπωμά του στην ιστορία των αγώνων του λαού μας και της εργατικής τάξης.

Ακόμα και τον τελευταίο καιρό πριν το καλοκαίρι και πριν τη βαριά επιδείνωση της κατάστασής του και ενώ και τότε η υγεία του δεν του επέτρεπε να κάνει πολλά πράγματα, τηλεφωνούσε, ρωτούσε, ζητούσε ενημέρωση, ανησυχούσε για την οργάνωση, για τους συντρόφους, για τις πρωτοβουλίες, για τις πορείες, για τους αγώνες. Μαχητικός και αγωνιστής, με διώξεις από τη γειτονιά και τις κινητοποιήσεις για τα τοπικά ζητήματα μέχρι την πρόσφατη 6η Δεκεμβρη του 2020, πάντα μπροστά να δίνει το παράδειγμα.

Ο σύντροφος Αντρέας είναι εδώ, είναι μαζί μας, πιο ζωντανός και από τους ζωντανούς και όχι δεν υποκύψαμε στη

μεταφυσική. Η θύμησή του, η στάση του, η άποψή του, το στυλ δουλειάς του είναι κτήμα πλέον του ΚΚΕ(μ-λ) και των συντρόφων μας, είναι «γραμμένος» στο DNA μας μαζί με τόσους άλλους που φύγανε πριν από αυτόν και τον επηρέασαν και τους επηρέασε. Θα είναι μαζί μας στην επόμενη συνεδρίαση του καθοδηγητικού οργάνου, στην επόμενη απεργία στις 9 του Νοέμβρη, στην επόμενη φοιτητική διαδήλωση, στην επόμενη συγκέντρωση στα δικαστήρια για τους συλληφθέντες από την 6η Δεκεμβρη, θα είναι στην επόμενη επέτειο του Πολυτεχνείου, θα είναι μαζί μας στην επόμενη απαγόρευση διαδήλωσης, στους αγώνες της εργατικής τάξης και του λαού. Γι' αυτό, λοιπόν, σύντροφέ Αντρέα, δεν λέμε αντίο, αλλά λέμε στο επανιδείν και θα τα ξαναπούμε στην επόμενη μάχη, στον επόμενο αγώνα.

Κεντρική Επιτροπή του ΤΚΡ/ΜΛ

Ο Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ(μ-λ) Ανδρέας Βογιατζόγλου πέρασε στην αθανασία!

Ο Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ(μ-λ) Ανδρέας Βογιατζόγλου πέρασε στην αθανασία!

Στις 18 Οκτώβρη του 2022, το αδελφό μας κόμμα ΚΚΕ(μ-λ) και το διεθνές προλεταριάτο βίωσαν μια πικρή απώλεια. Ο Ανδρέας Βογιατζόγλου, Γενικός Γραμματέας από το 2010, αφού νόσησε με καρκίνο το 2000 και τον νίκησε, πριν δυο χρόνια νόσησε πάλι από καρκίνο και προστέθηκε στο караβάνι των αθανάτων.

Ο σύντροφος Ανδρέας, που γεννήθηκε το 1955, από τη νεανική του ηλικία εντάχθηκε στις γραμμές της κομμουνιστικής επαναστατικής πάλης. Ο σύντροφος Ανδρέας, που συμμετείχε την εξέγερση της 17 Νοέμβρη του 1973, που οδήγησε στην ανατροπή της χούντας των συνταγματαρχών, στα χρόνια των πανεπιστημιακών του σπουδών αναδεικνύεται καθοδηγητής στη νεολαία.

Στο 2ο Συνέδριο του ΚΚΕ(μ-λ), το 1981, έδωσε αποτελεσματική μάχη με τους συντρόφους του ενάντια στη διαλυτική γραμμή. Διαδραμάτισε ιστορικό ρόλο στη διαδικασία ανασυγκρότησης του ΚΚΕ(μ-λ) ενάντια στη διάλυση και το

1983, στη δεύτερη Συνδιάσκεψη, εκλέχτηκε στο καθοδηγητικό όργανο. Από τότε έγινε ένα καθοδηγητικό και αποτελεσματικό στέλεχος, που κυμάτισε ψηλά την κόκκινη σημαία του ελληνικού προλεταριάτου.

Απέναντι στις παλινωδίες που προέκυψαν μετά τον θάνατο του Στάλιν και αργότερα του Μάο, τοποθετήθηκε σθεναρά, απτόητος και αποφασιστικός, χωρίς να κάνει βήμα πίσω στην πάλη του, ενάντια στις ρεβιζιονιστικές επιθέσεις, για να σηκώσει ψηλά τη σημαία του διεθνούς προλεταριάτου στην Ελλάδα. Όταν το ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό σύστημα κραύγαζε για τη νίκη του και διακήρυττε ότι «η επανάσταση και ο σοσιαλισμός είναι πια νεκροί» και η ταξική πάλη υποχώρησε σε παγκόσμια κλίμακα για μεγάλες περιόδους, ο σύντροφος Ανδρέας και το κόμμα του δεν δίστασαν να συνεχίσουν την υπόθεση της απελευθέρωσης του προλεταριάτου. Από το 2010 επωμίστηκε το καθήκον του Γενικού Γραμματέα, καθοδηγώντας το κόμμα στην πάλη για την επανάσταση, τον σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό. Μέχρι την

τελευταία του πνοή εκπλήρωσε την ευθύνη του στον μέγιστο βαθμό.

Το κόμμα μας, το ΤΚΡ/ΜΛ, γνωρίζει πολύ καλά την προσέγγιση, την αλληλεγγύη και την υποστήριξη, στη βάση του διεθνισμού, του ΚΚΕ(μ-λ) με την καθοδήγηση του συντρόφου Ανδρέα. Στη διεθνή επιχείρηση ενάντια στο κόμμα μας το 2015 με επίκεντρο τη Γερμανία, το ΚΚΕ(μ-λ) υπό την ηγεσία του συντρόφου Ανδρέα, με την ισχυρή υποστήριξη και την αποτελεσματική καμπάνια, ήταν ένα διδακτικό παράδειγμα προλεταριακού διεθνισμού. Επίσης, όταν ανέκυψε στο κόμμα μας η δεξιά διαλυτική φράση το 2017, αξιολόγησε πολύπλευρα, εξέτασε λεπτομερώς και τελικά οδήγησε το ΚΚΕ(μ-λ) να πάρει ξεκάθαρη θέση απέναντι στη δεξιά διαλυτική φράση. Ο σύντροφος Ανδρέας, την περίοδο που ήταν Γενικός Γραμματέας, συνέχισε και εμβάθυνε τις ιστορικές αδελφικές σχέσεις του κόμματός μας με το ΚΚΕ(μ-λ). Ο σύντροφος Ανδρέας έχει μια ιδιαίτερη σημασία για το κόμμα μας.

Το κόμμα μας λυπάται βαθύτατα για την απώλεια ενός πολύ σημαντικού ονό-

ματος για την υπόθεση του διεθνούς προλεταριάτου και του ΚΚΕ(μ-λ). Θα φτάσουμε τα ιδανικά στα οποία αφιέρωσε τη ζωή του ο σύντροφος Ανδρέας με επίμονη και αποφασιστική πορεία στον δρόμο του επαναστατικού αγώνα, που είναι ο δρόμος της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης και του λαού, για να στεφθεί με τον κομμουνισμό. Χαιρετίζουμε και αγαλιάζουμε τη μνήμη του, τους αγώνες του, την αποφασιστικότητά του και την αταλάντευτη στάση του απέναντι στις ιστορικές του ευθύνες. Τα ιδανικά του θα ζήσουν στην κόκκινη πορεία μας.

Ο σύντροφος Ανδρέας είναι ΑΘΑΝΑΤΟΣ!

Ζήτω ο Προλεταριακός Διεθνισμός!

Ζήτω το ΚΚΕ(μ-λ)!

Ζήτω το κόμμα μας το ΤΚΡ/ΜΛ και τα κάτω από την ηγεσία του ΤΙΚΚΟ, ΤΜΛΓΒ! ΚΕ του ΤΚΡ/ΜΛ (Κομμουνιστικό Κόμμα Τουρκίας / Μαρξιστικό Λενινιστικό)

Ο Βασίλης Σαμαράς για τον Ανδρέα Βογιατζόγλου

Αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλοι και φίλες.

Με οδύνη αποχαιρετούμε σήμερα τον σ. Αντρέα Βογιατζόγλου. Έναν σύντροφο πολύτιμο. Έναν άνθρωπο που από τα νεανικά του χρόνια αφιέρωσε τη ζωή του στην υπηρεσία των λαϊκών συμφερόντων. Έναν αγωνιστή, που υπηρέτησε με ταξική συνέπεια την υπόθεση του κομμουνιστικού κινήματος. Έναν κομμουνιστή, που ανέλαβε όλες του τις δυνάμεις στην υπηρεσία της οργάνωσής μας, του ΚΚΕ(μ-λ).

Αγαπητοί φίλοι.

Ο Ανδρέας από πολύ νωρίς επέλεξε τον δρόμο του. Σαν μαθητής ακόμα συμμετείχε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου το 1973. Σαν φοιτητής οργανώνεται το 1974 στην ΠΠΣΠ Θεσσαλονίκης και σύντομα, με την αγωνιστική του συνέπεια, αναδεικνύεται σε στέλεχος της και λίγο μετά στο ΚΚΕ(μ-λ).

Είμαι σε θέση να γνωρίζω από πρώτο χέρι την καθοριστική συμβολή του στην πιο πρωτοπόρα μάχη που έδωσε η ΠΠΣΠ Θεσσαλονίκης και την καταλυτική επίδραση που είχε ο αγώνας της στην κατάργηση του νόμου 815. Άλλο τόσο γνωρίζω το πόσο σημαντικός ήταν ο ρόλος του στα πλαίσια της νεολαίας του ΚΚΕ(μ-λ) ενάντια στις διαλυτικές τάσεις και την υπεράσπιση της κομμουνιστικής κατεύθυνσης στην οργάνωση. Τη σημασία που είχε αυτή η πάλη στο εγχείρημα ανασυγκρότησης του ΚΚΕ(μ-λ).

Μετά την απόλυσή του από τον στρατό το 1983 και επειδή η οργάνωση ήδη γνώριζε ποιος ήταν ο Ανδρέας, εκλέγεται στο ΚΟ και σχεδόν άμεσα προωθείται στο Πολιτικό της Γραφείο. Στις νέες και δύσκολες συνθήκες, μαζί με τους σ. Γρηγόρη Κωσταντόπουλο, Βασίλη Γεμιστό και λίγους ακόμη συντρόφους, ανέλαβαν το έργο της συγκρότησης σχεδόν από το μηδέν της κομματικής οργάνωσης της Αθήνας. Με την ακούραστη δουλειά τους, τη συνέπεια, την προσήλωσή τους στην κομμουνιστική υπόθεση, κατόρθωσαν να συγκροτήσουν μια οργάνωση αξιόμαχη και κομμουνιστική.

Τα όρια, ωστόσο, της προσφοράς του Ανδρέα ήταν ευρύτερα. Σαν καθοδηγητικό στέλεχος της οργάνωσης, όλο και ανέβαινε στην εκτίμηση των συντρόφων για τη συνέπεια, το πολιτικό του κριτήριο, την αποφασιστικότητα, το πνεύμα πρωτοβουλίας που τον χαρακτήριζε, την τάση του να αναλαμβάνει όλο και ευρύτερα καθήκοντα.

Ήταν χαρακτηριστικά που τον ανέδειξαν σε ένα από τα βασικά στηρίγματα της οργάνωσής μας. Και ακριβώς με βάση αυτά τα χαρακτηριστικά, όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, πρόβαλε σαν το στέλεχος που μπορούσε να πάρει τη σκυτάλη και το βάρος της καθοδήγησης της οργάνωσης, αναδεικνυόμενος σε Γραμματέα της. Ένα βάρος που ο σ. Αντρέας το ανέλαβε πρόθυμα και αποφασιστικά. Ένα καθήκον, στην εκπλήρωση του οποίου αφιερώθηκε με συνέπεια και αφοσίωση για όλα τα επόμενα χρόνια.

Καθοριστικός ο ρόλος του στις πολιτικές εκτιμήσεις και αποφάσεις της οργάνωσης, στον προσδιορισμό των πολιτικών της καθηκόντων. Καθολική η συμβολή του στην άμεση καθοδήγηση της οργάνωσης στα διάφορα μέτωπα πάλης.

Της αντίστασης στην επίθεση του κεφαλαίου ενάντια στην εργατική τάξη.

Της πάλης ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό, την εξάρτηση και τους ντόπιους λακέδες τους.

Την οργάνωση της παρέμβασης στην πλατεία Συντάγματος κόντρα σε δεξιούς και «αριστερούς» της πλατείας.

Στη διαρκή μέριμνά του για τη συγκρότηση και λειτουργία της οργάνωσης και τη βελτίωση των προπαγανδιστικών της μέσων.

Στο πάρσιμο πρωτοβουλιών για την προώθηση της κοινής δράσης και την οικοδόμηση του Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης.

Της οργάνωσης παρεμβάσεων σε γειτονιές και εργασιακούς χώρους.

Στις διαδηλώσεις και τις αναμετρήσεις με τις δυνάμεις καταστολής.

Και πάντα στην πρώτη γραμμή.

Θα ήθελα να αναφερθώ σε κάτι χαρακτηριστικό. Στη σχετικά πρόσφατη επίθεση των ΜΑΤ στο βιβλιοπωλείο, ο σ. Ανδρέας παρότι ήταν ήδη επιβαρυνμένος με την αρρώστια, πήγε μπροστά με αποτέλεσμα να συλληφθεί. Σε τηλεφωνική μας επικοινωνία τις επόμενες μέρες, του είπα ότι με βάση την κατάσταση της υγείας του ίσως έπρεπε να προσέχει περισσότερο. Δεν μπορώ σ., μου απάντησε. Δεν μπορώ να βλέπω τα ΜΑΤ να χτυπάν τους συντρόφους μου κι εγώ να κάθομαι στην άκρη. Αυτός ήταν ο Ανδρέας. Και έτσι θα τον θυμόμαστε.

Και επειδή αυτός ήταν ο Ανδρέας, γι' αυτό και κέρδισε την αναγνώριση και το σεβασμό όχι μόνο των μελών της οργάνωσής μας, αλλά και ενός ευρύτερου κόσμου και ιδιαίτερα της αριστεράς των αγώνων.

Γι' αυτό και η απώλειά του δεν αφορά μόνο το ΚΚΕ(μ-λ), αλλά συνολικά το κίνημα.

Θα πονέσουμε, λοιπόν, γι' αυτή την απώλεια. Θα τη δούμε, όμως, και σαν ένα χρέος. Να συνεχίσουμε στον δρόμο που για χρόνια βαδίζαμε μαζί με τον Ανδρέα.

Θα ήθελα να απευθυνθώ στη συντρόφισσα της ζωής του, Ρένα, και στην κόρη του Δήμητρα, που μάλιστα χάρισε στον Ανδρέα την τελευταία μεγάλη χαρά της ζωής του. Το εγγονάκι του.

Ρένα και Δήμητρα,

Ξέρω πως δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να απαλύνω τον πόνο σας.

Το μόνο που μπορώ να πω είναι πως η θύμησή του Ανδρέα θα βρίσκεται πάντα ανάμεσά μας.

Για την πτώση του φοιτητή από τον 3ο όροφο στο ΑΠΘ

Σοκ προκλήθηκε όταν μαθεύτηκε ότι φοιτητής, την Τετάρτη 19/10 γύρω στο μεσημέρι, έπεσε από τον 3ο όροφο αίθουσας στη Νομική του ΑΠΘ. Δύο τμήματα συγκλονεύτηκαν σε μία αίθουσα, για ένα μάθημα που ούτως ή άλλως παρακολουθούν πολλοί φοιτητές, με αποτέλεσμα ο ακραίος συνωστισμός να οδηγήσει τον δευτεροετή φοιτητή να κάσει στο περβάζι του παραθύρου, από όπου και έπεσε. Ευτυχώς δεν είχε προλάβει να βγάλει την τσάντα του, που λειτούργησε σαν αερόσακος και τον γλίτωσε από τα χειρότερα (η κατάσταση της υγείας του, ωστόσο, δεν είναι όσο καλή παρουσιαζόταν στην αρχή, αφού εν τέλει θα χρειαστεί να χειρουργηθεί).

Βέβαια, για τους φοιτητές του ΑΠΘ (και όχι μόνο) το γεγονός αυτό ήταν λίγο-πολύ αναμενόμενο. Όχι γιατί δεν ήταν σοκαριστικό ή γιατί δεν αγανάκτησαν από τις συνθήκες αυτές, αλλά γιατί η κατάσταση αυτή, του ακραίου συνωστισμού, είναι καθημερινότητα. Είναι χαρακτηριστικό ότι υπάρχουν μαθήματα που γίνονται με μερική ή και ολική τηλεκαπαίδευση, ακριβώς λόγω της έλλειψης θέσεων στις αίθουσες, ενώ είναι εξοργιστική η στάση (αρκετών) καθηγητών, που σε γεμάτα αμφιθέατρα κατηγορούν τους μετεγγραφέντες φοιτητές που

“καταλαμβάνουν τις θέσεις”.

Ακόμη πιο εξοργιστική δε, ήταν η δήλωση του προέδρου της Νομικής, Γκλαβίνη, στην παράσταση διαμαρτυρίας που έγινε την επομένη του περιστατικού. Είπε, λοιπόν, πως επειδή η Νομική είναι “ναυαρχίδα” των σχολών και βγάζει από δικηγόρους και δικαστές μέχρι πρωθυπουργούς και προέδρους της δημοκρατίας, αυτό καθιστά μη επιτρεπτό το να χρωστάει ένας φοιτητής μαθήματα και να τα παρακολουθεί για άλλη μία χρονιά, αφού με αυτό τον τρόπο οι “αιώνιοι φοιτητές” δημιουργούν τον συνωστισμό στα αμφιθέατρα (!!!). Ακόμα και όταν μας σκοτώνουν, φταίμε!

Εύλογα τίθεται το ερώτημα: Αυτοί που ευαγγελίζονται την “πρόοδο των πανεπιστημίων” και την “αναβάθμιση της παιδείας”, νοιάζονται εν τέλει γι’ αυτά; Αυτοί που μας στοιβάζουν σαν τις σαρδέλες μέσα στις αίθουσες, που μας αφήνουν πέρυσι χωρίς μέτρα προστασίας εν καιρώ πανδημίας, που μας ψεκάζουν με χημικά σχεδόν καθημερινά και έφτασαν πέρυσι να ρίχνουν ασφυξιογόνα σε κλειστό χώρο εν ώρα μαθημάτων, νοιάζονται για εμάς και την παιδεία μας;

Η πραγματικότητα είναι ακριβώς η ανάποδη και περιγράφηκε αρκετά ωμά (και ειλικρινά) από τον πρόεδρο της Νομικής. Ότι δηλαδή δεν θέλουν να σπου-

δάζουμε όλοι, γιατί δεν έχουν συμφέρον από αυτό και καθόλου δεν νοιάζονται αν παραπάνω από το 30% των φοιτητών πλέον δουλεύουμε για να τα βγάλουμε πέρα και δεν προλαβαίνουμε να κουμαντάρουμε τη δουλειά ταυτόχρονα με τις σπουδές, πόσο μάλλον σε αυτές τις συνθήκες εντατικοποίησης (τόσο της δουλειάς όσο και των σπουδών). Δεν τους ενδιαφέρει καθόλου αν θα είμαστε ο ένας πάνω στον άλλον στα αμφιθέατρα και αν συμβεί κανένα “ατύχημα”, αφού πάλι η ευθύνη δικιά μας θα είναι. Είναι

οι ίδιοι που σε μια σειρά σχολές έχουν προαναγγείλει ότι θέρμανση θα έχουμε για λίγες ώρες μέσα στη μέρα, ενώ μετά τις 8 δεν θα υπάρχει ρεύμα! Τόσο ενδιαφέρον για την “παιδεία” μας.

Για να μη θρηνήσουμε άλλα θύματα, λοιπόν, και επειδή για έκτακτα κονδύλια μιλάνε οι λογιστές και όχι οι φοιτητές, να μπούμε σε τροχιά συνελεύσεων-καταλήψεων-διαδηλώσεων για να αντισταθούμε στην πολιτική των ταξικών φραγμών και να διεκδικήσουμε σπουδές με ασφάλεια και αξιοπρέπεια για όλους.

Πανελλαδικό συντονιστικό των Αγωνιστικών Κινήσεων

5-6 Νοέμβρη, Πάντειο Πανεπιστήμιο
Αμφιθέατρο 2, 10π.μ.

Στις 5 και 6 Νοέμβρη θα πραγματοποιηθεί το πανελλαδικό συντονιστικό των Αγωνιστικών Κινήσεων. Σε μια φάση οξείας επίθεσης σε δικαιώματα και κατακτήσεις δεκαετιών, το δυναμικό των Αγωνιστικών Κινήσεων θα κληθεί να συζητήσει πάνω στις πολιτικές εξελίξεις και να αποφασίσει πώς θα κινηθεί το επόμενο διάστημα στις σχολές και τους φοιτητικούς συλλόγους.

Το σύστημα έχει κάνει με κάθε τρόπο ξεκάθαρο ότι οι νόμοι Κεραμέως ψηφίστηκαν για να εφαρμοστούν. Η ΕΒΕ έχει κόψει δύο συνεχόμενες χρονιές δεκάδες χιλιάδες μαθητές από την τριτοβάθμια, η πανεπιστημιακή αστυνομία συγκροτήθηκε σαν σώμα και εμφανίστηκε στις σχολές. Παράλληλα δρομολογούνται οι διαγραφές φοιτητών, τα συμβούλια ιδρύματος, η κατάργηση των φοιτητικών συλλόγων, το χτύπημα σε πτυχία και επαγγελματικά δικαιώματα. Χτίζεται με γοργούς ρυθμούς μια παιδεία για πιο λίγους και πιο εκλεκτούς, στην οποία όποιος αντιδράει θα καταστέλλεται.

Σε μια περίοδο που η ακρίβεια τσακίζει το λαϊκό εισόδημα, διαμορφώνεται μια ασφυκτική κατάσταση για τη σπουδάζουσα νεολαία. Ολοένα και περισσότεροι φοιτητές αναγκάζονται να δουλέψουν παράλληλα με τις σπουδές τους. Ο πόλεμος στην καρδιά της Ευρώπης αυξάνει τους κινδύνους για τον λαό μας και τους λαούς όλου του πλανήτη. Η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και με βάση την Ουκρανία αλλά όχι μόνο, διαμορφώνουν ένα εκρηκτικό τοπίο και ένα μαύρο μέλλον. Το σύστημα προορίζει τους λαούς και τη νεολαία για κρίση στην πολεμική τους μηχανή. Όλα αυτά ήδη έχουν θορυβήσει τη φοιτητική νεολαία και έχουν προκαλέσει αναβρασμό.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις όλα αυτά τα δεδομένα θα πρέπει να τα συζητήσουν, να τα επε-

ξεργαστούν και να τα ερμηνεύσουν. Για να βγουν δυναμωμένες από αυτή τη διήμερη πανελλαδική διαδικασία. Για να βγουν και τα σχήματα δυναμωμένα και συντονισμένα, ώστε να προωθηθεί με καλύτερους όρους μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους η κατεύθυνση της αντίστασης και της διεκδίκησης. Για να δοθεί ακόμα πιο αποτελεσματικά η μάχη για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος, των οργάνων και των διαδικασιών του. Για να μπορέσουν οι ίδιοι οι φοιτητές να γίνουν υποκείμενα πάλης και συλλογικά και οργανωμένα να τα βάλουν με τις συστημικές πολιτικές.

Με απόφαση του ΣτΕ, συνταγματική η σύσταση της πανεπιστημιακής αστυνομίας!

Η Ολομέλεια του ΣτΕ έκρινε πως η σύσταση της πανεπιστημιακής αστυνομίας δεν παραβιάζει τις αρχές της ακαδημαϊκής ελευθερίας και της πλήρους αυτοδιοίκησης των ΑΕΙ, άρα η εγκατάσταση των ΟΠΠΙ στα ιδρύματα δεν έρχεται σε αντίθεση με τις συνταγματικές αρχές.

Ωστόσο, έτσι κι αλλιώς οι ΟΠΠΙ δεν έρχονται για να χτυπήσουν αυτά μέσα στα πανεπιστήμια. Δεν έρχονται να χτυπήσουν τη “δημοκρατικότητα” των ιδρυμάτων ή την ελευθερία στα ακαδημαϊκά πλαίσια. Η εγκατάσταση των ΟΠΠΙ αποτελεί το πιο αναβαθμισμένο χτύπημα στο Λαϊκό Άσυλο αγώνων, στην προσπάθεια τρομοκράτησης των φοιτητών, στοχοποίησης συνδικαλιστών και πολιτικών παρατάξεων και σχημάτων. Η αντιλαϊκή πολιτική τους, οι ψηφισμένοι νόμοι 4777 και Πλαίσιο, η εντατικοποίηση, η ακρίβεια και φτωχοποίηση του λαού ξέρουν ότι θα γεννήσουν ξεσπάσματα και αντιδράσεις. Αυτά ακριβώς θέλουν να προλάβουν και να καταστείλουν πριν πάρουν ανησυχητικές, για το σύστημα, διαστάσεις.

Ουσιαστικά, η απόφαση αυτή αλλά και το ΣτΕ συνολικά ως αστικός μηχανισμός δεν μπορεί παρά να ακολουθεί τις στοχεύσεις του συστήματος και της κυβέρνησης. Έρχεται να επιβεβαιώσει, τόσο νομικά όσο και συνειδησιακά στο λαό, το προκώρημα της επίθεσης. Το σύστημα με όλους τους μηχανισμούς του θέλει να επιβάλλει στο λαό τα δικά του αφηγήματα, να δίνει νομιμοποίηση σε κάθε αντιδραστική διάταξη που φέρνει στις ζωές μας. Αυτός είναι και ο ρόλος της αστικής δικαιοσύνης και των αστικών θεσμών, δεν μπορούμε να περιμένουμε τίποτα από αυτούς.

Οι φοιτητές πρέπει να χαράξουμε το δικό μας δρόμο και να δημιουργήσουμε μαζί με τους πραγματικούς μας συμμάχους εκείνους τους όρους που θα βάλουν φραγμό στην ολομέτωπη επίθεση που διεξάγεται στα δικαιώματά μας. Δεν μας ρίχνει από τα σύννεφα το ξέπλυμα του κάθε ΣτΕ, δεν περιμέναμε και τίποτα διαφορετικό από αυτό. Το μέλλον της νεολαίας και του λαού, οι όροι με τους οποίους θα σπουδάσουμε και η απάντηση της καταστολής δεν κρίνονται μέσα σε αίθουσες δικαστηρίων αλλά στο δρόμο, στις συνελεύσεις, στις καταλήψεις, στις διαδηλώσεις. Στον μαζικό και ανυποχώρητο αγώνα οι απαντήσεις μας, έξω από λογικές διαχειριστικές ή του μικρότερου κακού.

13ο Συνέδριο ΚΝΕ

Άλλο ένα συνέδριο κομματικής αναπαραγωγής

Μέρος πρώτο

Δημοσιεύτηκαν οι Θέσεις του ΚΣ της ΚΝΕ για το 13ο της Συνέδριο, που θα πραγματοποιηθεί στις 10-12 του Φλεβάρη 2023. Ο άξονας γύρω από τον οποίο αυτές περιστρέφονται υποδηλώνεται ήδη από το κεντρικό σύνθημα του Συνεδρίου: «*Είμαστε η σπίθα που θα κάνει τα σκοτάδια φως - Με τη δύναμη των επαναστατικών ιδεών. Για τον σοσιαλισμό. Τολμάμε το μεγάλο βήμα στο μέλλον, με το ΚΚΕ - ΚΝΕ δυνατή παντού!*». Το ίδιο ισχύει και για τα θέματά του, τα οποία περιορίζονται στον απολογισμό δράσης από το προηγούμενο Συνέδριο και τον προγραμματισμό μέχρι το επόμενο, καθώς και την εκλογή νέου ΚΣ και Κεντρικής Επιτροπής Οικονομικού Ελέγχου.

Μπροστά, λοιπόν, στις πρωτόγνωρες και επικίνδυνες εξελίξεις στη χώρα και τον κόσμο, τα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζει το κίνημα της νεολαίας, τις προκλήσεις με τις οποίες οφείλει να αναμετρηθεί για να διανύσει βήματα ανασυγκρότησης, η ΚΝΕ επιλέγει για άλλη μια φορά να προχωρήσει σε Συνέδριο με αποκλειστικό θέμα την κομματική της ενίσχυση! Είναι χαρακτηριστικό ότι από τις 60 σελίδες των Θέσεων, μόνο οι 4(!) περιέχουν κάποιες υποτυπώδεις αναφορές στα πολιτικά τεκταινόμενα.

Το παραπάνω δεν προκαλεί καμία έκπληξη, αν αναλογιστεί κανείς, τόσο τον βαθιά ρεφορμιστικό «γενετικό κώδικα» αυτής της οργάνωσης, που την οδηγεί στο να αναζητά διαρκώς οδούς διαφυγής από τα κεντρικά ζητήματα της ταξικής πάλης, όσο -και πιο ειδικά- την πορεία που έχει χαράξει το ΚΚΕ την τελευταία δεκαετία, από το 19ο Συνέδριό του και τη γραμμή για «κόμμα παντός καιρού»

μέχρι και τη διακήρυξη για «στροφική στην ιδεολογική δουλειά» του 20ου, που συνεχίστηκε ακόμα παραπέρα στο 21ο, προκειμένου να διαχειριστεί τις πιέσεις και τα αδιέξοδα που το ταλανίζουν.

Ρεφορμιστικές ακροβασίες και παραμορφωτικοί φακοί

Παρά την περιορισμένη τους έκταση, αξίζει ένας σχολιασμός σε κάποιες από τις πολιτικές θέσεις που περιέχονται στο κείμενο του Συνεδρίου, ακόμα και αν αυτές κατατίθενται με τη μορφή... υπονοούμενου. Διαβάζουμε, λοιπόν, στις Θέσεις:

- «*Τα τελευταία χρόνια έγινε βίωμα και σκέψη της νέας γενιάς ότι "ζούμε στην χειρότερη εποχή". Πρόκειται για αποτέλεσμα της όξυνσης των αντιθέσεων του συστήματος, της λειτουργίας των νόμων της καπιταλιστικής αγοράς και του αδυσώπητου ανταγωνισμού για το μέγιστο κέρδος ανάμεσα σε μονοπωλιακούς ομίλους, αστικά κράτη και ιμπεριαλιστικές συμμαχίες.[...] Η όξυνση των αντιθέσεων ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές, οι δυσκολίες στη διευρυμένη αναπαραγωγή του κεφαλαίου, με κύριο λόγο τον μεγάλο όγκο υπερσυσσωρευμένων κεφαλαίων, που δεν μπορούν να επενδυθούν με τη μέγιστη δυνατή κερδοφορία στην παραγωγή[...]. Η εποχή μας στιγματίζεται από τη μάχη για την πρωτοκαθεδρία στο ιμπεριαλιστικό σύστημα ανάμεσα σε ΗΠΑ και Κίνα.*».

Για άλλη μια φορά, αυτό που αναδεικνύεται από αναφορές σαν την παραπάνω, δεν είναι άλλο από την πλήρη ανείρεση της ιμπεριαλιστικής διάστασης του συστήματος, που ενυπάρχει στη θεώρη-

ση των ΚΚΕ-ΚΝΕ, καθώς και των σχέσεων επικυρίαρχου-κυριαρχούμενου που διαπερνούν το παγκόσμιο ταμπλό. Τα υποκείμενα του διεθνούς ανταγωνισμού είναι οι μονοπωλιακοί όμιλοι, γενικά και αόριστα τα αστικά κράτη (δηλαδή οι ΗΠΑ, η Γαλλία, η Ρωσία, αλλά και η Ελλάδα, το Νεπάλ, μέχρι και... οι Νήσοι Μάρσαλ). Φυσικά, υπάρχουν και οι ιμπεριαλιστικές συμμαχίες (που ελέγχονται και συνάπτονται από ποιους;). Ως αντικείμενο δε του ανταγωνισμού περιγράφεται «το μέγιστο κέρδος», εξοβελίζοντας την κύρια, γεωπολιτική του πλευρά. Άραγε, τότε, γιατί στην περίπτωση της Ουκρανίας θυσιάζονται οι μπίζνες δεκαετιών ενεργειακών κολοσσών, ενόψει της αδυσώπητης διαμάχης των ιμπεριαλιστών για κυριαρχία και σφαίρες επιρροής; Γιατί, επίσης, τα υπερσυσσωρευμένα κεφάλαια έχουν φρακάρει και πόσο άμεσα σχετίζεται αυτό με το ζήτημα της ανακατανομής των αγορών ανάμεσα σε μια χούφτα ιμπεριαλιστές, που παραμένει σε εκκρεμότητα; Πόσο, τέλος, εκτός πραγματικότητας πρέπει να βρίσκεται κάποιος που στις σημερινές συνθήκες, που τίθεται στην ημερήσια διάταξη μέχρι και ο κίνδυνος γενικευμένου πολεμικού ολέθρου λόγω της σύγκρουσης των βασικών ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-Ρωσίας στην καρδιά της Ευρώπης, επιμένει να εθελουσιφλεί για το ποια είναι η δεσπόζουσα αντίθεση στον κόσμο;

- «*Οι "σύμμαχοι" της αστικής τάξης της Ελλάδας, των αστικών κομμάτων, για τα δικά τους συμφέροντα, θέλουν να κρατήσουν την Τουρκία στο ΝΑΤΟϊκό στρατόπεδο, θυσιάζοντας και κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας ευνοώντας τις προκλήσεις του τουρκικού κράτους. Ο ελληνικός και τούρκικος λαός δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα μεταξύ τους.*».

Πραγματικά αξιοθαύμαστη προσπάθεια συμβιβασμού του αστικού αφηγήματος για «επιτιθέμενη Τουρκία-αμυνόμενη Ελλάδα», καθώς και ενός κούφιου αντιιμπεριαλισμού που κατηγορεί το ΝΑΤΟ για παραχωρήσεις στην Τουρκία, με την επίκληση στη φιλία των λαών!

- «*Παρά την τεχνολογική και επιστημονική πρόοδο, τα ωράρια εργασίας δεν μειώνονται...*». Πράγματι. Παρά την επιστημονική και τεχνολογική πρόοδο, η ανθρωπότητα βιώνει μια πρωτόγνωρη εδώ και δεκαετίες κοινωνική οπισθοδρόμηση. Διότι στον αντίποδα των προσεγγίσεων των θιασωτών της «θεωρίας των παραγωγικών δυνάμεων», που αναγορεύουν τις επιστημονικοτεχνικές δυνατότητες της κοινωνίας σε κινητήριο μοχλό της ιστορίας, οι εργατικές κατακτήσεις αποδεικνύεται πως είναι ζήτημα ταξικού και πολιτικού συσχετισμού.

Δεν χωράει αμφιβολία πως η κομμουνιστική κοσμοαντίληψη καθόλου δεν υποτιμάει το ζήτημα των παραγωγικών δυνάμεων. Είναι, όμως, εξίσου σαφές πως η επιμονή της ΚΝΕ στη συνεχή ανάδειξη του χάσματος «δυνατοτήτων» και δικαιωμάτων παραπέμπει σε μια βαθιά ρεβιζιονιστική θεώρηση, όπως η παραπάνω, με πολύ συγκεκριμένες συνέπειες στη χάραξη γραμμής.

Για να γίνει αυτό κατανοητό, ας αναφέρουμε τη μοναδική προσπάθεια της ΚΝΕ μέσα στις Θέσεις να ψελλίσει κάτι περί «δικδικητικού πλαισίου»: Στη θέση 8 η ΚΝΕ εκτιμά ότι «*η επιδείνωση των όρων ζωής, οι ανάγκες των νέων, που συνθλίβονται σε σχέση με τις δυνατότητες της εποχής μας, θα δημιουργούν έδα-*

φος για οργάνωση και πάλη της νεολαίας. Γι' αυτό και η δική μας παρέμβαση έχει στον πυρήνα της την ανάδειξη αυτών των σύγχρονων αναγκών που αφορούν στο σύνολο της ζωής των νέων.».

Οι διεκδικήσεις για την ΚΝΕ οφείλουν να αφορούν, λοιπόν, τις «σύγχρονες ανάγκες». Τι εννοεί με αυτό; Μήπως τους στόχους που το επίπεδο ανάπτυξης του εργατικού-λαϊκού κινήματος του επιτρέπουν να κατακτήσει; Μήπως τα δικαιώματα που θα κερδίσει ξανά η νέα γενιά μέσα από σκληρούς αγώνες, μπαίνοντας με την ορμή της στις αναμετρήσεις της ταξικής πάλης;

Τίποτα από αυτά. Στον όρο «σύγχρονες ανάγκες» κρύβεται η αντίληψη που προαναφέρθηκε, μιας και αυτές νοούνται ως αποκλειστικό αποτέλεσμα της παραγωγικότητας της εργασίας, χωρίς καμία πολιτική-κινήματική διάσταση. Και εφόσον είναι ζήτημα της επιστήμης-τεχνολογίας, η ικανοποίηση των αναγκών μπορεί να περάσει μέσα από τον «ειρηνικό δρόμο» και την ταξική συνεργασία, καθώς και την αντίστοιχη ρεφορμιστική προτασολογία. Γι' αυτό και στο υποτιθέμενο «πλαίσιο πάλης» της, η ΚΝΕ καταφέρνει να χωρέσει από στόχους πάλης, όπως το «Μόνιμη και σταθερή δουλειά», μέχρι και «αιτήματα» σαν το παρακάτω:

- «*Η αξιοποίηση της επιστημονικής έρευνας και τεχνολογίας στην υπηρεσία των κοινωνικών αναγκών, ώστε να κατακτιέται ένα ολοένα και ανώτερο βιοτικό επίπεδο για όλους.*». Σε ποιον, όμως, μπορεί να απευθυνθεί κάτι τέτοιο, πέρα από αυτόν που σήμερα κατέχει την πολιτική εξουσία και διαχειρίζεται από θέση ισχύος τα επιστημονικά επιτεύγματα, δηλαδή την αστική τάξη;

Τόσο διεκδικητικό!

- «*Οι αλλαγές που προωθούνται στην εκπαίδευση απαντάνε στις ανάγκες του κεφαλαίου αυτήν την περίοδο, έχουν ως αποτέλεσμα ακόμα μεγαλύτερα χτυπήματα στον γενικό χαρακτήρα της μόρφωσης, τη δυνατότητα γνώσης ενός επιστημονικού αντικειμένου.*».

Στο σημείο αυτό η ΚΝΕ επαναλαμβάνει την εκτίμηση που βρίσκεται στον πυρήνα της αντίληψής της για τον χαρακτήρα της επίθεσης στον χώρο της εκπαίδευσης. Η επέλαση στο δικαίωμα στις σπουδές από τις δυνάμεις του συστήματος έχει για την ΚΝΕ κατά βάση γνωσιακό περιεχόμενο. Αποκρύπτεται, έτσι, ο στόχος της, δηλαδή ο βίαιος ταξικός αποκλεισμός της πλειονότητας της νεολαίας από την εκπαιδευτική διαδικασία και η προσαρμογή της στον σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα. Αντίστοιχα, ο βασικός ρόλος του κινήματος μαθητών-φοιτητών-σπουδαστών δεν είναι η εναντίωση στους ταξικούς φραγμούς, αλλά η διεκδίκηση της «ολόπλευρης μόρφωσης» και της γνώσης που «χάνεται»!

Δεν είναι να απορεί κανείς, επομένως, που σε ολόκληρο κείμενο θέσεων δεν γίνεται καμία ουσιαστική αναφορά στις αλλαγές που επέρχονται με τους πρόσφατα ψηφισμένους νόμους για την Παιδεία, όπως και για το ότι δεν μπαίνουν στην πρώτη γραμμή οι στόχοι της ανατροπής τους. Κάτι τέτοιο, όχι μόνο αρνείται η ΚΝΕ να το επωμιστεί ως καθήκον, αλλά και βρίσκεται εντελώς έξω από την ανάγνωσή της για τις εξελίξεις!

Συνέχεια στο επόμενο φύλλο

Η νεολαία αντιμέτωπη με την κρατική καταστολή

Από την αρχή της ακαδημαϊκής χρονιάς δεν υπάρχει κινητοποίηση μαθητών-φοιτητών που να μην έχει έρθει αντιμέτωπη με κάποιου επιπέδου προσπάθεια κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής.

Στην Αθήνα, στις πιο πρόσφατες κινητοποιήσεις την Πέμπτη 20/10 και τη Δευτέρα 24/10 υπήρξε ξεκάθαρη κυβερνητική προσπάθεια εφαρμογής του νόμου περί «περιορισμού» (απαγόρευσης) των διαδηλώσεων. Έτσι εξαρχής στήνεται ένα κλίμα τρομοκρατίας με αρκετές διμοιρίες (μέχρι και αύρα) απέναντι στους φοιτητές, συνοδευόμενη και με αντίστοιχη ανακοίνωση από τη ΓΑΔΑ για τα τυπικά.

Το σύστημα κάνει ξεκάθαρο αφενός ότι θέλει να εφαρμόζει με κάθε ευκαιρία τον νόμο Χρυσόχοϊδη και αφετέρου ότι η απάντησή του στην πάλη της νεολαίας εί-

ναι και θα είναι η καταστολή. «Προσέχει για να έχει» αφού γνωρίζει πολύ καλά ότι η όξυνση της επίθεσης, τόσο στα μαθητικά-φοιτητικά ζητήματα, όσο και συνολικά, κυοφορεί πιθανότητες έντονου ξεσπάσματος και σίγουρα δύσκολα διαχειρίσιμου από πλευράς του. Για αυτό και απαντάει με μια υποτιθέμενη πυγμή και αποφασιστικότητα απέναντι στη νεολαία που ασφυκτιά.

Αποτελεί στοίχημα για κάθε δύναμη που αναφέρεται στο κίνημα να απαντήσει στο κλίμα τρομοκρατίας και καταστολής, να εξηγήσει την επίθεση του συστήματος στη νεολαία, να εμπιστευθεί τις δυνάμεις της και να προτάξει την οργάνωση σε σχολεία και σχολές. Μόνο έτσι θα καταφέρει να σπάσει την τρομοκρατία, να απαιτήσει και να κερδίσει το δικαίωμα στη διαδήλωση.

Νόμπελ Ειρήνης 2022

Με ποιο αντιπολεμικό κίνημα σε Ρωσία και Ουκρανία είμαστε αλληλέγγυοι;

Τη ρωσική οργάνωση «Memorial», το ουκρανικό Κέντρο για τα Πολιτικά Δικαιώματα και τον Λευκό-ρώσο αντικυβερνητικό Αλεξ Μπιαλιάτσκι (ο οποίος είναι στη φυλακή) βράβευσε η νορβηγική επιτροπή με το Νόμπελ Ειρήνης, σε μια κίνηση άμεσα συντονισμένη με την ιμπεριαλιστική αντιπαράθεση της Δύσης με τη Ρωσία. Η φετινή απονομή των Νόμπελ Ειρήνης ξεχειλίζει από την ιμπεριαλιστική σκοπιμότητα ανάδειξης οργανώσεων που έπαιξαν και παίζουν ρόλο στη δυτική προπαγάνδα και που φυσικά είναι μακριά από την αγωνία των λαών για ειρηνική συμβίωση.

Στην Ουκρανία η ρωσική στρατιωτική εισβολή τον Φεβρουάριο έδωσε το πρόσχημα στην κυβέρνηση του Ζελένσκι να πάρει σκληρά μέτρα ενάντια σε όποιον τολμούσε να εκφράσει διαφορετική άποψη από την κυβερνητική. Η κατάσταση που δημιουργήθηκε μετά την επέμβαση των Δυτικών -κύρια Αμερικάνων- και το πραξικόπημα του Μείντάν το 2014, ήταν η αρχή. Πολύ σύντομα, η απαγόρευση επεκτάθηκε στο Κομμουνιστικό Κόμμα Ουκρανίας και σε κάθε τι είχε κομμουνιστική ή αριστερή αναφορά. Κρατικές και παρακρατικές φασιστικές οργανώσεις στοχοποιούσαν και επιτίθονταν σε οργανώσεις και μεμονωμένους αγωνιστές. Πλέον, στην Ουκρανία η «γραμμή Ζελένσκι», όπως εκπορεύεται από τα ΝΑΤΟϊκά επιτελεία, είναι πως κάθε συζήτηση για διαπραγμάτευση ή ανακωχή είναι συνώνυμη της προδοσίας. Αρκετές είναι οι αναφορές για δολοφονίες πολιτών, ακόμα και κυβερνητικών αξιωματούχων, που αμφισβήτησαν τη «γραμμή Ζελένσκι» και εκτελέστηκαν εν ψυχρώ. Είναι ενδεικτικό του κλίματος τρομοκρατίας και συγκάλυψης των διώξεων το βίντεο από συνέντευξη βουλευτή του Ζελένσκι.

Περιφερειακές βουλευτές της Ουκρανίας καυχιέται σε «δημοσιογράφο» καναλιού που συνδέεται με τον Ζελένσκι πως

σκοτώσαν πολλούς Ουκρανούς που θεωρούσαν «πράκτορες του εχθρού», τους οποίους δεν έκαναν τον κόπο να τους φυλακίσουν. Λέει χασκογελώντας: «Αυτοί οι άνθρωποι απλά εξαφανίστηκαν». (το βίντεο εδώ: <https://twitter.com/i/status/1579182426420817920>)

Όσο για το ουκρανικό Κέντρο για τα Πολιτικά Δικαιώματα, που βραβεύτηκε φέτος, ιδρύθηκε το 2007 με σκοπό την «προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της δημοκρατίας στην Ουκρανία». Έπαιξε σημαντικό ρόλο στην πλατεία Μείντάν κι ό,τι ακολούθησε και πλέον ασχολείται «με τις προσπάθειες εντοπισμού και τεκμηρίωσης των ρωσικών εγκλημάτων πολέμου κατά του ουκρανικού πληθυσμού!» Για τα εγκλήματα των νεοναζί στην Ουκρανία, δεν έχει ακούσει τίποτα!

Στη Ρωσία, η ΜΚΟ Memorial ιδρύθηκε το 1987 με κύριο έργο «την καταγραφή και αποκάλυψη των παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην πρώην Σοβιετική Ένωση». Μετά την κατάρρευση της ΣΕ, συγκέντρωσε το ενδιαφέρον των μεριδών της ρωσικής κοινωνίας που ήθελεν μια πλήρη δυτική στροφή και έτυχε της προβολής της Δύσης για ευνόητους λόγους. Στο σημερινό καθεστώς του Πούτιν, συνεχίζει να υπάρχει μια αντιπολίτευση νεοναζιστικών στοιχείων, πλούσιων αφεντικών, ολιγαρχών, δηλαδή αστικών τμημάτων, που υποστηρίζονται και τροφοδοτούνται από τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ/ΝΑΤΟ.

Αυτή η «αντιπολίτευση», όμως, είναι πολύ μακριά από τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας που ξεκίνησαν στη Ρωσία από την αρχή της εισβολής στην Ουκρανία και συνεχίζουν με διαμαρτυρίες, αφίσες, αυτοκόλλητα κατά του πολέμου στις γειτονίες, με αναφορές για διώξεις και αμφισβήτηση της καταστολής. Αυτές οι θαρραλέες μάζες είναι που έχουν εκδηλώσει την αντίθεσή τους στο συνεχιζό-

μενο μακελειό, αντιμετωπίζοντας συλλήψεις ή ποινικές/διοικητικές καταδίκες, απολύσεις και απελάσεις φοιτητών από το πανεπιστήμιο. Στη Ρωσία, οι λαϊκές μάζες δεν βρίσκουν ακόμη (όσο μπορούμε να αντιληφθούμε) κομμουνιστικές ή δημοκρατικές αριστερές δυνάμεις που να μπορούν να οργανώσουν, να συνενώσουν αντιστάσεις και να κάνουν βήματα συγκρότησης ενός ισχυρού αντιπολεμικού κινήματος.

Η όλη προσπάθεια δυσχεραίνει, αν ληφθεί υπόψη πως οι δυνάμεις του ρεφορμισμού κρατάνε μια στάση ανοχής απέναντι στη ρωσική εισβολή και δεν την καταδικάζουν.

Το Εργατικό Κομμουνιστικό Κόμμα Ρωσίας (PCOR) ορίζει τη ρωσική επιθετικότητα ως «ιμπεριαλιστική», αλλά προσθέτει ότι «η ένοπλη επέμβαση της Ρωσίας συμβάλλει στη σωτηρία του πληθυσμού του Ντονμπάς». Για αυτό, διαβεβαιώνει ότι «δεν θα αντιταχθεί σε μια τέτοια πραγματική υποστήριξη», αντίθετα, «σε μια εποχή που οι συνθήκες έχουν καταστήσει αναγκαία την άσκηση βίας κατά του φασιστικού καθεστώτος στο Κίεβο, δεν αντιτιθέμεθα σε αυτό στον βαθμό που αυτό ευνοεί τον εργαζόμενο λαό».

Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ρωσικής Ομοσπονδίας (PCFR), που έχει εκπροσώπηση στη Δούμα και σε εθνικά κοινοβούλια, αρνήθηκε να χαρακτηρίσει τη σύγκρουση «ιμπεριαλιστική», υποστηρίζοντας ότι ήταν ένας «πόλεμος εθνικής απελευθέρωσης ενάντια στον διεθνή ναζισμό και τη νέα τάξη των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ».

Ο Πούτιν έχει περιορίσει σοβαρά την ελευθερία του συνέρχεσθαι των ρωσικών μαζών και όσοι αντιτίθενται σε αυτόν είναι «προδότες», ενώ πολλά μέσα ενημέρωσης έχουν σταματήσει να λειτουργούν.

Παρ' όλα αυτά, από τα τέλη Φεβρουαρίου έως τις αρχές Μαρτίου, τις πρώτες ημέρες της εισβολής στην Ουκρανία, υπήρξαν διαμαρτυρίες σε δεκάδες ρωσικές πόλεις, διαμαρτυρίες

που κατεστάλησαν σκληρά από την αστυνομία με 1.900 συλλήψεις!

Στις 4 Μαρτίου θεσπίστηκε νόμος που ποινικοποιεί τη «διάδοση σκόπιμα ψευδών πληροφοριών σχετικά με τις στρατιωτικές δυνάμεις της Ρωσικής Ομοσπονδίας», ενώ ακόμα και όσοι χρησιμοποιούν απλώς τη λέξη «πόλεμος», κινδυνεύουν να καταδικαστούν σε έως και 15 χρόνια φυλάκισης!

Ακόμη και μεταξύ των τάξεων του ρωσικού στρατού αυξάνεται ο αριθμός των λιποτακτών και των αντιρρησιών, ενώ οι ποινές είναι η σύλληψη και φυλάκιση έως και για 10 έτη.

Ακολουθούν μερικά από τα στοιχεία για τις συλλήψεις όπως έχουν επίσημα καταγραφεί από τη ρωσική αστυνομία. Τα στοιχεία έχει δημοσιεύσει η ανεξάρτητη ρωσική ιστοσελίδα OVD-Info, η οποία ασχολείται με τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τις πολιτικές διώξεις στη Ρωσία.

24 Φεβρουαρίου: 1.965
25 Φεβρουαρίου: 643
26 Φεβρουαρίου: 533
27 Φεβρουαρίου: 2.857
28 Φεβρουαρίου: 516
1 Μαρτίου: 329
2 Μαρτίου: 852
3 Μαρτίου: 498
4 Μαρτίου: 80
5 Μαρτίου: 84
6 Μαρτίου: 5.572
8 Μαρτίου: 122
13 Μαρτίου: 936
2 Απριλίου: 215
21 Σεπτεμβρίου: 1.382
22 Σεπτεμβρίου: 14
24 Σεπτεμβρίου: 847
25 Σεπτεμβρίου: 149

Ο δρόμος του μαζικού αντιπολεμικού αγώνα για ειρήνη και ζωή για τους λαούς των χωρών που ζουν τον εφιάλτη του πολέμου είναι μακρύς και δύσκολος, αλλά είναι η μόνη ελπίδα τους.

Αιτή

Αντίσταση στην εξαθλίωση και την ξένη επέμβαση

Αιτή, μια νησιωτική χώρα της Καραϊβικής, από τα πρώτα εδάφη της αμερικανικής ηπείρου που απέκτησαν την ανεξαρτησία τους, το 1804, σε συνέχεια της εξέγερσης των δούλων και των απελευθερωθέντων εγκλωβισμένων κατά της γαλλικής αποικιοκρατίας. Μια χώρα που διέθετε πλούσιες φυτείες ζαχαροκάλαμου, που θα μπορούσαν να αποφέρουν πόρους για την ευημερία του λαού της, εάν και εφόσον δεν είχε την «ατυχία» να είναι το θέατρο απαντών πραξικοπημάτων και επεμβάσεων καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορικής της διαδρομής.

Η αιμοσταγής δικτατορία της δυναστείας Ντιβαλιέ, από το 1956 μέχρι το 1986, άφησε βαθιές πληγές στη χώρα, την έδωσε στο άρμα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και οδήγησε σε πλήρη εξαθλίωση των λαϊκών στρωμάτων. Η προσπάθεια για εγκαθίδρυση ενός στοιχειώδους αστικοδημοκρατικού πολιτεύματος, έστω και υπό καθεστώς εξάρτησης, από τον Ζακ Μπερτράν Αριστίντ έπεσε στο κενό, λόγω των πιέσεων των ξένων «προστατών» και κατέληξε στην καθαίρεσή του με το πραξι-

κόπημα του 2004. Με στόχο την αποφυγή του χάους και την δήθεν «ομαλή μετάβαση προς ένα καθεστώς τάξης και ασφάλειας», συγκροτήθηκε η Αποστολή των Ηνωμένων Εθνών για Σταθεροποίηση στην Αιτή (MINUSTAH). Ακολούθησε μια σειρά διαμαρτυριών και εξεγέρσεων ενάντια στην παρουσία των ξένων δυνάμεων κατοχής και των ντόπιων υποτακτικών τους, της πολιτικής αστυνομίας, που καταγγέλλονταν για αυθαιρεσίες και βίαιη καταστολή, ξεκινώντας από την αιματηρή πάταξη της εξέγερσης στη φτωχογειτονιά Σιτέ Σολέιγ του Πορτ-ο-Πρένς.

Οι δυνάμεις κατοχής των κυανόκρανων επικαλούνται την «αντιμετώπιση των συμμοριών που λεηλατούν τα καταστήματα και εκφοβίζουν τους κατοίκους» για να δικαιολογήσουν την καταστολή ενάντια στον λαό, που εκφραζόταν μέχρι και με βιασμούς, αυθαίρετες δολοφονίες και εγκατάλειψη των φτωχών στρωμάτων στις ασθένειες. Ο καταστροφικός σεισμός του 2010 παγίωσε την κατάσταση εξαθλίωσης του λαού και οδήγησε σε νέες εξεγέρσεις. Αποτέλεσμα ήταν η διάλυση της MINUSTAH το

2017 και η αντικατάστασή της με μια νέα δύναμη επέμβασης, την Αποστολή του ΟΗΕ για Εγκαθίδρυση του Κράτους Δικαίου στην Αιτή (MINUJUSTH), υπό την αιγίδα κυρίως του Καναδά, της Γαλλίας και των Ηνωμένων Πολιτειών.

Και σήμερα, μετά από πέντε χρόνια, η κατάσταση των λαϊκών στρωμάτων έχει φθάσει στο αποκώρητο. Η επιδημία της χολέρας θερίζει, το σύστημα υγείας είναι διαλυμένο, οι συμμορίες επιβάλλουν τον νόμο τους στις φτωχογειτονίες. Και ο καινούριος αχυράνθρωπος που βρίσκεται στην κυβέρνηση ζητά την ενίσχυση των ξένων δυνάμεων επιβολής της τάξης. Οι αυθόρμητες διαμαρτυρίες, που δεν έχουν σταματημό εδώ και έξι μήνες, δείχνουν τον βαθμό της αγανάκτησης όπου έχει οδηγηθεί αυτός ο εξαθλιωμένος λαός. Και αποδεικνύεται γι' άλλη μια φορά πως οι επεμβάσεις των ξένων δυνάμεων ουδόλως αποσκοπούν στη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου του λαού, αλλά εξυπηρετούν απλώς και μόνο κάποια συμφέροντα ντόπιων ιθυνόντων και των ιμπεριαλιστών προστατών τους.

“Ο εγκέφαλος είναι πιο επικίνδυνος ακόμη και από την άμεση ανάμιξη σε τρομοκρατικές δράσεις!” Ήταν ίσως το κυριότερο από τα επιχειρήματα στην κυνική και εσπευσμένη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου του Μουμπάι για να κρατήσει σιδηροδέσμιο τον ανάπηρο καθηγητή Gokarakonda Naga Saibaba. Το Δικαστήριο «συνεδρίασε» άρον-άρον, το Σάββατο 15 Οκτωβρίου, μια ημέρα μετά την ανακοίνωση της αθωωτικής απόφασης που εξέδωσε το τμήμα της Nagrur του ίδιου δικαστηρίου. Το τελευταίο, ύστερα από πολύμηνη εξέταση των κρατικών αυθαιρεσιών και παραβιάσεων της νομοθεσίας κατά τη διάρκεια της δίωξης και της δίκης του καθηγητή, που οδήγησε στην ποινή της ισόβιας κάθειρξης, αποφάνθηκε πως η όλη η διαδικασία ήταν παράνομη και αντισυνταγματική. Με το επικείμενο περί εγκεφάλου, οι δικαστές και μαζί με αυτούς οι ινδικές κρατικές και δικαστικές αρχές παραδέχτηκαν πως η δίωξη του Saibaba είναι πολιτική, δίχως σοβαρά αποδεικτικά στοιχεία και αφορά αποκλειστικά την πολύπλευρη κοινωνική αγωνιστική δράση του στο πλευρό των καταπιεσμένων και απόκληρων της ινδικής κοινωνίας. Μια δράση που έχει καταστήσει τον Saibaba πρόσωπο με πανεθνική και διεθνή ακτινοβολία,

Ανθρακωρυχείο Αμάσα. Όλα έγιναν σε δέκα λεπτά! Παρασκευή 14 Οκτωβρίου. Βάρδια 16:00-24:00. 110 ανθρακωρύχοι σε βάθος 250 έως 350 μέτρα σε διαφορετικές στοές. Τοπική ώρα 17:59. Πρώτη προειδοποίηση για ανησυχητική αύξηση του μεθανίου στις στοές. Ένα λεπτό αργότερα, το σύστημα μπαίνει σε συναγερμό. Εντολή για εκκένωση. 18:05 σταματά η παροχή του ηλεκτρικού ρεύματος. Σκοτάδι. Κόκκινα και κίτρινα φώτα αναβοσβήνουν γρήγορα. Τα επίπεδα του μεθανίου ανεβαίνουν απειλητικά. Απελπισμένη μάχη με τον χρόνο. Στις 18:10 μια τρομακτική έκρηξη προλαβαίνει όσους δεν ανέβηκαν σε ασφαλές επίπεδο. Ένα τεράστιο σύννεφο σκόνης πνίγει τις στοές και απλώνεται σιγά-σιγά στην ατμόσφαιρα πάνω από το ορυχείο. Σιωπή. Και ύστερα κραυγές για βοήθεια. Ο ήχος των ασθενοφόρων δεν άργησε να ακουστεί. Μια νέα ανθρώπινη θυσία στον ματωμένο βωμό του κέρδους είχε ολοκληρωθεί. Απολογισμός: 41 νεκροί ανθρακωρύχοι και πολλοί τραυματίες. Όλη η περιοχή που ανήκει στην επαρχία Μπαρτίν στη βόρεια Τουρκία στα παράλια της Μαύρης Θάλασσας βυθίστηκε στο πένθος.

Ήταν 9 Νοεμβρίου του 1829, όταν ο Οζούν Μεχμέτ, από το χωριό Κεστανεσί του Ερεγλί, έριξε κομμάτια άνθρακα στο καμίνι ενός μύλου και τα είδε να καίγονται. Ταξίδεψε στην Κωνσταντινούπολη και έδειξε τις μαύρες πέτρες στον σουλτάνο Μαχμούτ Β' παίρνοντας πλούσια ανταμοιβή, αλλά δεν πρόλαβε να τη χαρεί. Ο τοπικός φεουδάρχης αγάς τον σκότωσε, γιατί αγνόησε την εξουσία του. Από τα μέσα του 19ου αιώνα ξεκίνησε η συστηματική εξόρυξη λιθάνθρακα στη λεκάνη απορροής του Ζονγκουλντάκ στη βορειοδυτική ακτή της Μικράς Ασίας στη Μαύρη Θάλασσα. Πρώτοι κατέφθασαν Εβραίοι Σαράφηδες του Γαλατά και Εγγλέζοι μηχανικοί, στα 1865 τα ορυχεία

πήγαν στο υπουργείο Ναυτικών, αργότερα ήρθαν οι ξένες εταιρείες με επικεφαλής τη γαλλική Εταιρεία Ηράκλειας και με τη νίκη των Κεμαλιστών ανέλαβε το τουρκικό κράτος. Από το 1932, η ιστορία του Οζούν Μεχμέτ έγινε επίσημη εκδοχή για να συμβολίσει τον αγώνα της σύγχρονης Τουρκίας για πρόοδο και ανάπτυξη ενάντια στις δυνάμεις της καθυστέρησης. Κάθε χρόνο στις 8 Νοεμβρίου γίνονται τελετές μνήμης στο μνημείο του. Η εποποιία του άνθρακα στην περιοχή είναι στενά δεμένη με την προϊστορία της σύγχρονης Τουρκίας. Δηλαδή τη λεηλασία της παραπαίουσας Οθωμανικής Αυτοκρατορίας από το ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο της Δύσης, τους Νεότουρκους, τις αντιθέσεις των εθνικών κοινοτήτων, αλλά και με τα πρώτα σκιρτήματα του σύντομου πολυεθνικού εργατικού κινήματος. Κορυφαία στιγμή η μεγάλη απεργία που ξέσπασε στις 14/9/1908, με τη συμμετοχή μουσουλμάνων μηχανοδηγών, Ελλήνων σιδηροδρομικών και Κούρδων ανθρακωρύχων και μεταλλουργών. Παραμονές του Πρώτου Παγκόσμιου πολέμου, στα ανθρακωρυχεία της λεκάνης δούλευαν δέκα χιλιάδες εργάτες, ένας από τους μεγαλύτερους αριθμούς συγκεντρωμένου εργατικού δυναμικού στην Αυτοκρατορία.

Γκριζού λένε το εκρηκτικό αέριο που δημιουργείται στις στοές των ανθρακωρυχείων, όταν το μεθάνιο που βγαίνει από τις φλέβες των κοιτασμάτων αναμιγνύεται με τον αέρα σε ποσοστό πάνω από 5%. Τότε ακόμη και μια υποψία σπινθήρα προκαλεί καταστροφική έκρηξη. Στα χρόνια των Οθωμανών και των ξένων εταιρειών, όταν τα ατυχήματα ήταν συχνά, υπήρχαν οι λεγόμενοι εργάτες αυτοκτονίας. Κατέβαιναν πρώτοι στις στοές με φωτισμένες δάδες, για να προκάλουν μικρές, ελεγχόμενες εκρήξεις στα συγκεντρωμένα αέρια. Αργότερα μπήκαν μηχανισμοί εξαερισμού και συστήματα ανίχνευσης με λυχνίες ασφαλεί-

Αμάσα, Τουρκία

Τα κέρδη των αφεντικών και η μοίρα των ανθρακωρύχων

Πηγές και προτάσεις

ΔΕΙΤΕ ένα φωτογραφικό αφιέρωμα της Γενί Σαφάκ στα μεγάλα “ατυχήματα” στα τουρκικά ανθρακωρυχεία, www.yenisafak.com/foto-galeri/gundem/turkiyede-gecmisten-bugune-maden-kazalari-2070866?page=1

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα χρονικό ιστορικό για την εξόρυξη του άνθρακα στην Τουρκία, taskomuru.net/tr/tarihce και τη διδακτορική διατριβή της Μ.Γ. Γραμματικοπούλου “*Το ελληνικό εργατικό κίνημα στη Δυτική Μικρά Ασία, 1876-1914: η περίπτωση των εργαζομένων σε μεταλλεία και σιδηροδρόμους*” freader.ekt.gr/eadd/index.php?doc=45799&lang=el#p=1

atheatoskosmosps.blogspot.com

ας. Στα εκατό και παραπάνω χρόνια που μεσολάβησαν, οι τεχνικές πρόληψης των ατυχημάτων αναπτύχθηκαν, αλλά το κέρδος συνέχισε να έχει προτεραιότητα από την ανθρώπινη ζωή. Για δεκαπέντε ημέρες οι ανθρακωρύχοι στο ορυχείο της Αμάσα έκαναν παράπονα για τα αυξημένα επίπεδα επικίνδυνων αερίων στις γαλαρίες, χωρίς να τους δίνουν σημασία. Από το 2019, μια τεχνική έκθεση της ελεγκτικής υπηρεσίας επισήμανε τους κινδύνους από την αυξημένη έκλυση αερίου στο ορυχείο. Αν και δημόσια επιχείρηση που ανήκει στη Γενική Διεύθυνση Τουρκικών Επιχειρήσεων Σκληρού Άνθρακα, το ορυχείο όπως και οι υπόλοιπες μονάδες στην περιοχή έχουν υιοθετήσει ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια διαχείρισης στα πλαίσια του κύματος ιδιωτικοποιήσεων στη δεκαετία του 1980. Μειώθηκε δραστικά το προσωπικό, επιδεινώθηκαν οι όροι των συμβάσεων εργασίας και έγιναν πιο απαιτητικοί οι ρυθμοί παραγωγής. Από πέντε χιλιάδες εργάτες στο ορυχείο, έμειναν 400 με 500! Στα ορυχεία του Ζονγκουλντάκ το 1990 δούλευαν 45 χιλιάδες και τώρα ίσα που φτάνουν τις 8 χιλιάδες.

Η εντατικοποίηση και οι περικοπές στις επενδύσεις υποδομής συνδυάστηκαν με τη χαλάρωση στα μέτρα ασφαλείας. Περισσότερη παραγωγή με λιγότερους εργάτες ήταν η απαίτηση των καιρών και των αφεντικών. Τα ατυχήματα άρχισαν να πολλαπλασιάζονται. Μόνο το 2021 σημειώθηκαν 208 εργατικά ατυχήματα. Από το 2002, 1.989 εργάτες σκοτώθηκαν στα τουρκικά ανθρακωρυχεία. Παράλληλα, υπονομεύθηκε με πολλούς τρόπους η συνδικαλιστική οργάνωση των ανθρακωρύχων. Μέσα σε είκοσι χρόνια, η συνδικαλιστική πυκνότητα μειώθηκε από 67% το 2003 στο 19% το 2020. Η μεγάλη σφαγή στο ορυχείο της Σόμα στην Μανίσα το 2014, όπου πάνω από 300 εργάτες έχασαν τη ζωή τους, δεν ήταν η μοναδική ανθρωποθυσία. Θανατηφόρα ατυχήματα είναι συχνά στα τουρκικά ανθρακωρυχεία. Η περιοχή του Ζονγκουλντάκ πρω-

γωνιστεί στις εκατόμβες. 7 Μαρτίου 1983 στο Ερεγλί Αρμουτσιούκ 102 νεκροί. 3 Μαρτίου 1992 στο Κοζλού 263 νεκροί. 17 Μαΐου 2010 στο Κίλιμλί 30 νεκροί. 8 Ιανουαρίου 2013 πάλι στο Κοζλού 8 νεκροί. Οι οικογένειες των τελευταίων ακόμη περιμένουν δικαίωση και αποζημιώσεις. Η Τουρκία έχει το χειρότερο ρεκόρ ασφάλειας όσον αφορά τα ατυχήματα και τις εκρήξεις στα ορυχεία στην Ευρώπη και το τρίτο χειρότερο στον κόσμο.

Φτωχοί γεωργοί και κτηνοτρόφοι είναι οι κάτοικοι του Κόναρι, ενός μικρού χωριού κοντά στην Σαμφράμπολη στην επαρχία Καραμπούκ και γι' αυτό αρκετοί από παλιά γίνονται ανθρακωρύχοι. Ο 66χρονος Ισμαήλ Γιλντιζ, συνταξιούχος ανθρακωρύχος, ήταν τυχερός μιας και γλύτωσε το 1992 από μια έκρηξη στο ίδιο ορυχείο, η οποία στοίχισε την ζωή σε 5 συναδέλφους του. Δεν ήταν το ίδιο τυχερός ο γιος του, ο Ονέρ. Ο 38χρονος, πάτερρας δυο παιδιών, αναγκάστηκε να πιάσει εργασία στο ανθρακωρυχείο εξαιτίας της αναδουλείας που αντιμετώπιζε. Ο Ισμαήλ, όταν έμαθε για την έκρηξη, έτρεξε γρήγορα. Στο στόμιο του πηγαδιού συνάδελφοι του Ονέρ δεν του άφησαν πολλές ελπίδες. «*Αδερφέ Ισμαήλ, ξέρεις! Είσαι πρώην ανθρακωρύχος!*». Τόσο στο σπίτι όσο και στο τζαμί, ο Ισμαήλ, με δάκρυα στα μάτια, δεν έφυγε λεπτό πάνω από το τυλιγμένο με την τουρκική σημαία φέρετρο του Ονέρ. Τα συλλυπητήρια που του έδωσαν γεμάτα υποκρισία οι παριστάμενοι βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος και ανώτεροι στρατιωτικοί και κρατικοί υπάλληλοι δεν μπορούσαν να απαλύνουν τον πόνο του. Ούτε φυσικά η προκλητική δήλωση του Ερντογάν, η οποία ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων. Ο Τούρκος πρόεδρος μίλησε κυνικά για σχέδια της μοίρας και πως τέτοια ατυχήματα θα υπάρχουν πάντα! Από τα χρόνια του Οζούν Μεχμέτ, οι αφέντες στις συμφορές πάντα έδειχναν τον ουρανό στους φτωχούς και καταπιεσμένους για να καταλαγιάσουν την οργή τους.

Ινδία

Διεθνής Ξεσηκωμός για την ελευθερία του GN Saibaba και των συντρόφων του

που ενοχλεί και φοβίζει ιδιαίτερα το ινδικό καθεστώς.

Η αθωωτική απόφαση, αποτέλεσμα πολύχρονων αγώνων τόσο του ίδιου του φυλακισμένου αγωνιστή, της οικογένειάς και των δικηγόρων του όσο και του κινήματος αλληλεγγύης στην Ινδία και τον κόσμο αναζωπύρωσε το ενδιαφέρον για την τύχη του Saibaba και η ακύρωσή της ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων κατά της ινδικής κυβέρνησης. Οργανωμένες κινητοποιήσεις φοιτητών έγιναν στο Πανεπιστήμιο του Δελχί και αλλού, ενώ για την 8η Δεκεμβρίου, ημέρα εκδίκησης της ακυρωτικής ένστασης των ινδικών αρχών κατά της αθωωτικής απόφασης, προγραμματίζονται νέες διαμαρτυρίες.

Η ινδική «δικαιοσύνη» μέσω των ανωτάτων δικαστών όχι μόνο ακύρω-

σε μια δική της απόφαση, αναλυτικά και νόμιμα αιτιολογημένη, αλλά και απέρριψε την αίτηση προσωρινής αποφυλάκισης με όρους του Saibaba παρά την επιβαρυνμένη και κρίσιμη κατάσταση της υγείας του, ύστερα από επτά χρόνια φυλάκισης και την ολική αναπηρία που έχει. Την ίδια τύχη επιφύλαξε και στους υπόλοιπους καταδικασμένους για την ίδια υπόθεση.

Οι ινδικές κρατικές αρχές φοβούνται πως η αθώωση του GN Saibaba και των υπόλοιπων αγωνιστών θα ενισχύσει το κίνημα υπεράσπισης των πολιτικών κρατούμενων και θα ανοίξει τον δρόμο για την ελευθερία και για άλλους αγωνιστές που βρίσκονται φυλακισμένοι με ανάλογες κατηγορίες.

Δ.Π.

Για το 206 Συνέδριο του ΚΚΚ

Η 3η θητεία του Σι ξεκινά σε κρίσιμη διεθνή συγκυρία

Στις 16 με 23 Οκτωβρίου ξεκίνησε και ολοκλήρωσε τις εργασίες του το 20ό Συνέδριο του ΚΚΚ, με λίγο πολύ προβλέψιμα αποτελέσματα. Οι συσχετισμοί ήταν γνωστοί και δεν αναμένονταν εκπλήξεις. Παραμονή του Σι Τζινπίνγκ στο τιμόνι και στοχευμένη ανανέωση των μελών των θεσμικών οργάνων εξουσίας με ανθρώπους της εμπιστοσύνης τού Σι. Τα απρόβλεπτα αφορούν την κρίσιμη διεθνή συγκυρία.

Τις τελευταίες δεκαετίες, σε κάθε δεύτερο συνέδριο του κόμματος είχαμε ομαλή μετάβαση της εξουσίας από τον έναν ηγέτη στον επόμενο. Η ισχυροποίηση του Σι ήταν αποφασισμένη από τον Μάρτιο του 2018, με την κατάργηση του περιορισμού των 2 θητειών στο αξίωμα του ΓΓ του ΚΚΚ. Στη συνέχεια ακολούθησε μια εκτεταμένη επιχείρηση σκληρής εσωκομματικής εκκαθάρισης των θεωρούμενων αντιπάλων του με τη μέθοδο της πάταξης της διαφθοράς, με αποτέλεσμα όχι μόνο την ενίσχυση του Σι αλλά και του ρόλου του κόμματος.

Τα επίσημα αξιώματα στα θεσμικά όργανα μπορεί να έχουν κάποιο βαθμό αυτενέργειας, αλλά αυτός βρίσκεται εντός ενός πλαισίου στο οποίο η αυτονομία τους συρρικνώνεται, δίνοντας χώρο στο ρόλο του γγ. Σημειωτέον πως η αναρρίχηση κάποιου σε επιτελικές θέσεις στην κομματική-κρατική ιεραρχία συνδέεται άμεσα με την επιχειρηματική ικανότητά του! Άρα τα όρια μεταξύ «διαφθοράς» και πολιτικής δίωξης είναι προσδιόριστα. Αυτό ωστόσο συνέβαλε και στην άμβλυνση των συγκρούσεων συνολικά του κομματικού μηχανισμού με επιχειρηματίες και μάντζερ.

Όπως φαίνεται, τα δύσκολα δεν αφορούσαν τη διαδικασία αυτού του Συνεδρίου. Τα δύσκολα είναι όλα όσα αφορούν τη διατήρηση και την ενίσχυση του διεθνούς ρόλου της Κίνας και η δοκιμασία της στα ενεργά μέτωπα των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Και σε αυτά δεν μπορεί να δώσει άμεση απάντηση ένα Συνέδριο, όσο και αν οι διαμορφώσεις των εσωτερικών συσχετισμών ανα-

γκαστικά συνδέονται με στόχους που αφορούν την αντιμετώπιση των αναδυόμενων προκλήσεων. Όπως η αύξηση των διπλωματικών εντάσεων στις διμερείς σχέσεις με τις ΗΠΑ (και όχι μόνο για την Ταϊβάν), οι στοχευμένες κινήσεις στην οικονομική διαχείριση που την έφεραν στη 2η θέση παγκόσμια και η στρατηγική προσέγγισης με τη Μόσχα.

Η συνέχιση της διακυβέρνησης του Σι σημαίνει ότι σε αυτά τα ζητήματα το Πεκίνο είναι απίθανο να μετατοπίσει δραματικά τις πολιτικές του. Αναμφίβολα ο πόλεμος στην Ουκρανία αποτελεί το μεγαλύτερο αγκάθι. Ο Σι δεν έκανε καμία αναφορά στο Συνέδριο και αυτό δείχνει ότι σημαντικά στελέχη εκτιμούν διαφορετικά τη σχέση Κίνας-Ρωσίας.

Η τρίτη θητεία του Σι ξεκινά με την πιεστική αναγκαιότητα για δύσκολες αποφάσεις, πράγμα που κάνει δυτικούς αναλυτές και ΜΜΕ να επισημαίνουν πως ο Σι μάλλον θα επιδιώξει αλλαγή τίτλου και θα γίνει «πρόεδρος του κόμματος», αλλάζοντας το καταστατικό του ΚΚΚ. Όπως το 2017, η αναφερόμενη φράση στη «σκέψη του Σι Τζινπίνγκ» για τον «σοσιαλισμό με κινεζικά χαρακτηριστικά εν όψει της νέας εποχής» προστέθηκε έναν χρόνο αργότερα στο κινεζικό Σύνταγμα. Ωστόσο οι εκτιμήσεις σιολόγων που τον θέλουν να καθιερώνεται ως ισόβιος ηγέτης του ΚΚΚ έχουν πολλά προαπαιτούμενα.

Το βασικό δεδομένο παραμένει πως ο ρόλος του ΚΚΚ διατηρείται στο ακέραιο

ενισχυμένος, πράγμα που σίγουρα συνδέεται με τη μελέτη της περεστρόικας του Γκορμπατσόφ που προκάλεσε πολιτική αποσταθεροποίηση και τη διάλυση της ΕΣΣΔ. Πράγμα που υπογραμμίζεται στις προσεγγίσεις διαφόρων δυτικών σιολόγων για την ερμηνεία της κινεζικής συμπεριφοράς στα γεγονότα της δεκαετίας του '90.

Η ενίσχυση του Σι (μονιμότητα αορίστου χρόνου) και η μη διακριτή διαδοχή κάνει κάποιους να μιλούν για επαναφορά στην προ Ντενγκ εποχή! Ότι αυτή η εξέλιξη σηματοδοτεί επίσημα το τέλος της μετα-μαοϊκής προσπάθειας να περιοριστεί η ισχύς ενός μεμονωμένου ηγέτη, περιορίζοντας τη θητεία στη θέση του ΓΓ και καταργώντας τον τίτλο του προέδρου του κόμματος.

Από ό,τι έχει προκύψει μέχρι στιγμής από το Συνέδριο, ο Σι συνεχίζει τον δρόμο του Ντενγκ, η πολιτική του οποίου δεν είχε καθόλου μεταβατικό χαρακτήρα, διαφεύδοντας πολλές δυτικές προσεγγίσεις που προέβλεπαν συρρίκνωση του μονοκομματικού καθεστώτος. Σήμερα τα πραγματικά δεδομένα δείχνουν πως ακολουθείται ακόμα πιο σταθερά η ίδια γραμμή που τέθηκε τότε για τη διαμόρφωση των εσωτερικών σχέσεων (κόμμα-κράτος-επιχειρηματικότητα αγοράς-κοινωνία). Ενδεχομένως η διατήρηση και ενίσχυση των «διεθνών κεκτημένων» να απαιτήσει ακόμη πιο αυστηρά

πλαίσια εσωτερικής καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Η θεσμική συγκρότηση και η στελέχωση της, που έδωσε το 20ό Συνέδριο του ΚΚΚ, όπως παρατηρείται, είναι ένα σχήμα «αναμέτρησης» με φόντο την κλιμάκωση της έντασης με τον μεγάλο αντίπαλό της, τις ΗΠΑ, και με πιο καυτό ζήτημα σήμερα το μέλλον της Ταϊβάν.

Ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ Μπλίνκεν δεν παύει να το επισημάνει κατά τη διάρκεια εκδηλώσεων στο Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ, λέγοντας πως: «Υπό τον Σι η Κίνα έχει γίνει πιο καταπιεστική στο εσωτερικό, πιο επιθετική στο εξωτερικό», συμπληρώνοντας: «Και σε πολλές περιπτώσεις, αυτό εγείρει πρόβλημα όσον αφορά τα συμφέροντά μας και τις αξίες μας».

Με δεδομένο ωστόσο πως η πίεση των ΗΠΑ θα ενταθεί σε όλα τα επίπεδα, στην αναμέτρηση αυτή που προκαλείται το Πεκίνο πρέπει να αναζητήσει και στρατηγικές συμμαχίες που, όπως φαίνεται, σε μια συγκυρία εύθραυστων ισορροπιών δεν είναι το πιο απλό πράγμα και ούτε τόσο προφανείς όσο προβάλλονται, με την περίπτωση της Ρωσίας. Άλλωστε το να στοχεύει κάποιος σε έναν στόχο και το να φτάνει σε αυτόν είναι δύο ξεχωριστά ζητήματα.

X.B.

Η Βρετανία «τρώει» τους πρωθυπουργούς της

Δύσκολη η διαχείριση της μετα-Brexit εποχής

Η σύντομη (45 μέρες) θητεία της Λιζ Τρας στην πρωθυπουργία δεν δείχνει πρόβλημα μόνο στο κόμμα των Τόρις, αλλά στην ίδια τη Βρετανία. Βέβαια, θέτει και «υπαρξιακά» ζητήματα στο ίδιο της το κόμμα, όχι μόνο αν μπορεί να αποφύγει πρόωρες εκλογές, όπου είναι βέβαιη η εκλογική συντριβή του, αλλά ακόμη χειρότερα: αν θα εξακολουθεί να παραμένει κόμμα εξουσίας, όπως επισημαίνεται από τον βρετανικό Τύπο!

Από το 2016 μέχρι σήμερα το κόμμα των Τόρις έχει θυσιάσει τέσσερις πρωθυπουργούς: τον Κάμερον (που εισηγήθηκε το δημοψήφισμα για το Brexit), τη Μέι, τον Τζόνσον και την Τρας. Ο πέμπτος στη σειρά, Σούνακ, που αναλαμβάνει την πρωθυπουργία είναι αυτός που με την παραίτησή του τον περασμένο Ιούλιο πυροδότησε ένα ντόμινο παραιτήσεων, αναγκάζοντας τον Τζόνσον

να αποχωρήσει από την πρωθυπουργία. Το Εργατικό Κόμμα, που εισπράττει ήδη κέρδη, αδυνατεί να προβάλει εναλλακτική πρόταση. Πράγμα που προδικάζει πως και η δική του διακυβέρνηση, αν γίνει κυβέρνηση, θα κληθεί να αντιμετωπίσει τα ίδια αδιέξοδα, σε μια κοινωνία με συνεχώς οξυνόμενα προβλήματα.

Είναι φανερό πως η Βρετανία δεν είχε την πολυτέλεια να περάσει ξανά ένα διάστημα πολύμηνης αναμονής (όπως το καλοκαίρι) για τον νέο ηγέτη των Τόρις που θα αναλάβει την πρωθυπουργία. Έγκαιρα, προβεβλημένα στελέχη της δεξιάς πτέρυγας του Συντηρητικού Κόμματος αλλά και προσωπικότητες οι οποίες στο παρελθόν στήριξαν τον Τζόνσον συντάχθηκαν με τον Σούνακ που ανακηρύχθηκε νέος ηγέτης του Συντηρητικού Κόμματος και πρωθυπουργός.

Ξανά λοιπόν μια διαδικασία, σε πολύ σύντομο διάστημα, που πολλοί προεξο-

φλούν ότι (και κάτω από την πίεση της όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών) δεν θα δώσει καμιά απάντηση στην ανάδειξη (έστω στο ελάχιστο αναγκαίο όριο) σταθερής κυβέρνησης, προεικάζοντας σύντομη προσφυγή στις κάλπες, που και αυτές (εικάζεται) με τη σειρά τους θα οξύνουν παρά θα αμβλύνουν τα ζητήματα διακυβέρνησης του «μικρομέγαλου Βασιλείου».

Οι πολιτικές διεργασίες σε αυτό το επίπεδο δεν αρκούν. Το ζήτημα δεν είναι εσωκομματικό (των Τόρις) και το πρόβλημα αποσύνθεσης δεν αφορά μόνο αυτό το κόμμα, αλλά την ίδια τη Βρετανία. Το Brexit, με την καταλυτική του δράση, προκάλεσε κρίση που πάει πολύ μακριά...

Παράδειγμα η Σκωτία. Είναι έτοιμη να επαναφέρει δημοψήφισμα για απόσχιση από τη Βρετανία και σε διαφορετικές εντελώς συνθήκες από το προη-

γούμενο, αφού ο άνεμος είναι ούριος στα πανιά των σκοτσέζων εθνικιστών. Αν η τοπική κυβέρνηση της Σκωτίας εισπράξει αρνητική απόφαση από το Ανώτατο Δικαστήριο για δημοψήφισμα το φθινόπωρο του 2023, τότε (το πιθανότερο) θα μετατρέψει τις τοπικές βουλευτικές εκλογές του 2024 σε ψηφοφορία για την ανεξαρτησία της χώρας.

Το 2014 το «Όχι» στην ανεξαρτησία με ποσοστό 55% είχε συνέπεια ότι έξοδος από το Ηνωμένο Βασίλειο σήμαινε αυτόματα και έξοδος από την ΕΕ. Σήμερα, τα πράγματα έχουν αντιστραφεί, καθώς ενδεχόμενη απόσχιση της Σκωτίας ανοίγει δρόμο για την ένταξη στην ΕΕ. Η πρωθυπουργός της Σκωτίας, Στέρτζον, αναφερόμενη στις πολιτικές εξελίξεις δήλωσε: «Για τη Σκωτία, φυσικά, θα είναι ακόμη ένας πρωθυπουργός που δεν διαλέξαμε και, χωρίς αμφιβολία, δεν θα ψηφίζαμε ακόμα κι αν μας δινόταν η ευκαιρία. Για να ξεφύγουμε από τη ζημιά των κυβερνήσεων του Ουέστμινστερ, που δεν έχει εντολή από εμάς, και να πάρουμε το μέλλον μας στα χέρια μας, η Σκωτία χρειάζεται ανεξαρτησία!»

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Σε νέα κρίσιμη καμπή η πολεμική σύγκρουση

Νέα εφιαλτικά σενάρια διακινούνται και αλληλοκατηγορίες εκτοξεύονται από τους πρωταγωνιστές (ΗΠΑ-Ρωσία) αλλά και τους κομπάρσους (καθεστώσ Κιέβου) της πολεμικής σύγκρουσης στο έδαφος της Ουκρανίας. Τα νέα σενάρια συμπεριλαμβάνουν την καταστροφή του υδροηλεκτρικού φράγματος Kakhovskaya, που θα έχει σαν αποτέλεσμα μια μεγάλη καταστροφή στην περιοχή της Χερσώνα, και τη ρίψη «βρόμικης βόμβας» στην περιοχή αυτή ή σε κάποια άλλη (π.χ. Νικολάεφ) που θα την καταστήσει έρημο για εκατοντάδες χρόνια!

Η μάχη της Χερσώνα, το φράγμα και η «βρόμικη βόμβα»

Το καθεστώς του Κιέβου, παρά τις τεράστιες απώλειες σε προσωπικό και εξοπλισμό, αργά αλλά σταθερά καταλαμβάνει εδάφη που η Ρωσία είχε κατακτήσει τους πρώτους δύο μήνες της εισβολής. Πάνω απ' όλα φαίνεται να έχει συγκεντρώσει έναν μεγάλο αριθμό στρατιωτικών δυνάμεων και νατοϊκού εξοπλισμού στην περιοχή της Χερσώνα και ετοιμάζεται για μια μεγάλη επίθεση.

Οι ρωσικές δυνάμεις, με τις εφεδρείες να μην έχουν σταλεί ακόμη και τον χρόνο να κυλά αντίστροφα, έχουν δώσει εντολή για εκκένωση της πόλης της Χερσώνα από τον άμαχο πληθυσμό και προσπαθούν να τη μετατρέψουν σε ένα αδιαπέραστο τείχος. Για τη Ρωσία η διατήρηση του ελέγχου της πόλης έχει μεγάλη και ουσιαστική σημασία πέρα από τον όποιο συμβολισμό θα είχε η απώλειά της. Γι' αυτό, η κήρυξη στρατιωτικού νόμου στις προσαρτημένες περιοχές καθώς και η αιτιολόγηση της κήρυξης του («Δεδομένου ότι η ένοπλη δύναμη της Ουκρανίας χρησιμοποιείται κατά της εδαφικής ακεραιότητας της Ρωσικής Ομοσπονδίας, αποφασίστηκε στρατιωτικός νόμος»), επιτρέπει, βάσει του αμυντικού δόγματός της, τη χρήση όλων ανεξαιρέτως των οπλικών συστημάτων!

Σ' αυτό το σημείο «εμπλέκονται» και οι αλληλοκατηγορίες που αφορούν το υδροηλεκτρικό φράγμα και τη «βρόμικη βόμβα». Η Ρωσία κατηγορεί το Κίεβο πως προσπαθεί να καταστρέψει το φράγμα για να πλημμυρίσει την περιοχή, αποκόπτοντας τον ρωσικό στρατό από τον εφοδιασμό και απειλώντας με καταστροφή του φράγματος στο Κίεβο. Το καθεστώς Ζελένσκι κατηγορεί με τη σειρά του τη Ρωσία πως το επιδιώκει η ίδια ώστε να αναίρεσει τις ουκρανικές επιτυχίες στην περιοχή. Αν τα επιχειρήματα του καθεστώσ του Κιέβου για το φράγμα είναι πολύ αδύναμα αλλά όχι ανύπαρκτα, στο ζήτημα της «βρόμικης βόμβας» (δηλαδή μιας βόμβας που φτιάχνεται από ραδιενεργά υλικά και συμβατικά εκρηκτικά και η οποία δεν έχει την καταστροφική ισχύ ούτε και ενός «μικρού» πυρηνικού όπλου, αλλά μολύνει μια περιοχή για εκατοντάδες χρόνια) θεωρούμε πως το Κίεβο έχει σαφέστατα «λερωμένη τη φωλιά του».

Οι συνομιλίες του Σοϊγκού, οι δηλώσεις Πεσκόφ και Λαβρόφ, η εσπευσμένη σύγκληση από τη μεριά της Ρωσίας του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ δείχνουν ότι η Μόσχα έχει σημαντικές πληροφορίες για τις τυχοδιωκτικές κινήσεις της άλλης πλευράς και θέλει να προλάβει. Μάλιστα η ερμηνεία στην οποία προβαίνει για μια τέτοια επιλογή (του αμερικανοστρήχτου καθεστώσ του Κιέβου) είναι πολύ πειστική από πολιτική άποψη: το Κίεβο θα κατηγορήσει τη Ρωσία για χρησιμοποίηση όπλου μαζικής καταστροφής ώστε να κλιμακωθεί η αντιρωσική υστερία, να υπονομευτεί το κύρος της Μόσχας στον κόσμο και να απογειωθούν και διευρυνθούν οι οικονομικές κυρώσεις και ο αποκλεισμός της Ρωσίας.

Οι πλευρές αυτές δεν είναι καθόλου αμελητέες για τη Μόσχα. Ήδη έχουν δημιουργηθεί, μετά και τις τελευταίες προσαρτήσεις, ρωγμές στις συμμαχίες της Ρωσίας με Κίνα και Ινδία αλλά και στις σχέσεις με την εγγύς περιφέρεια της (Καζακστάν). Επιπρόσθετα, μια τέτοια «χρέωση» θα έδινε στις ΗΠΑ τη δυνατότητα να ακυρώσουν κάθε σκέψη των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για συμβιβασμό με τη Ρωσία, σε μια φάση μάλιστα που έχουν αυξηθεί κι άλλο οι δυσανεκτικότητες των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών προς την Ουάσιγκτον, οι αντιθέσεις Γαλλίας-Γερμανίας μεγαλώνουν και οι αντοχές του ευρωενωστικού οικοδομήματος έχουν μειωθεί κατά πολύ!

Παράλληλα, θα αδυνατίζε φοβερά τους προβληματισμούς και τους διχασμούς στο εσωτερικό των ΗΠΑ για το πού οδηγείται η σύγκρουση με τη Ρωσία. Διχασμοί και προβληματισμοί «οριζόντιοι», που δεν αφορούν δηλαδή μόνο το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα του Τραμπ αλλά και το Δημοκρατικό Κόμμα και οι οποίοι αντανακλούν τα διλήμματα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και τα οποία, ως το υπογραμμίσουμε μ' αυτή την ευκαιρία, είναι απίθανο να εκλείψουν, όποιο και να είναι το αποτέλεσμα των ενδιάμεσων εκλογών στις 8 Νοεμβρίου. Η απόρριψη των ρωσικών καταγγελιών από ΗΠΑ (αλλά και από Βρετανία-Γαλλία) δείχνει ότι η διοίκηση Μπάιντεν ωθεί τη σύγκρουση με τη Ρωσία στα έσοχα όριά της, αποδεικνύει τον τυχοδιωκτικό χαρακτήρα των επιλογών του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, ο οποίος πρωτοστατεί στον ολοένα και πιο αναβαθμισμένο -ποσοτικά και ποιοτικά- εξο-

πλισμό του καθεστώσ του Κιέβου. Γεγονός που αποθρασύνει παραπέρα το ίδιο το καθεστώς, που φτάνει να ανταγωνίζεται σε τυχοδιωκτισμό το υπερατλαντικό αφεντικό του (δηλώσεις Ζελένσκι για πυρηνικό χτύπημα της Δύσης στο Κρεμλίνο εάν χτυπηθεί το Κίεβο)!

Ρώσικες ασάφειες, προβλήματα και επικίνδυνες σταθερές

Είναι φανερό, όπως επισημαίνουν διάφοροι αναλυτές σε Δύση και Ρωσία, πως οι ασάφειες -που συνεχίζονται- όσον αφορά τους στόχους της ρωσικής εισβολής καθώς και οι κακοί πολιτικοί και στρατιωτικοί υπολογισμοί της ρωσικής ηγεσίας, της έχουν κοστίσει σε όλα τα επίπεδα, αυτούς τους οκτώ μήνες. Έτσι στο «τώρα», οι εφεδρείες (που δεν είχαν προβλεφθεί από την αρχή) της μερικής επιστράτευσης φτάνουν με αργούς ρυθμούς στα πεδία των μαχών. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα οι ρώσικες δυνάμεις να κάνουν μεγάλο αγώνα είτε για να κατακτήσουν κάποια εδάφη (Ανατολική Ουκρανία) είτε να συγκρατήσουν τον αντίπαλο (Βορειοανατολική και Νότια Ουκρανία). Όταν μάλιστα το καθεστώς του Κιέβου θυσιάζει κατά χιλιάδες τους Ουκρανούς στρατιώτες που με δυτικό εξοπλισμό και καθοδήγηση, υποστήριξη δυτικών μισθοφόρων αλλά και απευθείας πληροφορίες από τους δορυφόρους των ΗΠΑ ρίχνονται στη μάχη για να προχωρήσουν... τα αμερικανονατοϊκά σχέδια! Σ' ένα πιο συνολικό επίπεδο, μπορεί οι βομβαρδισμοί να έχουν δημιουργήσει πολλά προβλήματα (και στρατιωτικής φύσης) στο Κίεβο και σίγουρα να δείχνουν το ανώτερο ποιοτικό επίπεδο του ρωσικού στρατού, αλλά το παλιό δόγμα πως τα εδάφη κατακτιούνται από το «πεζικό» εξακολουθεί να υφίσταται σαν ζητούμενο για τη Ρωσία.

Βέβαια, και αυτό είναι το επικίνδυνο για όλους τους λαούς, όπως οι ΗΠΑ κάνουν τα πάντα για να ηττηθεί η Ρωσία, από την άλλη η άρχουσα τάξη και η πολιτική αλλά και στρατιωτική ηγεσία της Ρωσίας είναι διατεθειμένη να κάνει τα πάντα για να κερδίσει. Όταν, μάλιστα, «πιο πίσω δεν έχει»! Γι' αυτό οι δηλώσεις Σουροβίκιν «έχουμε αρκετή δύναμη και τεχνολογικά μέσα για να προκαλέσουμε την ολοκληρωτική παράδοση της Ουκρανίας» σε συνδυασμό με τα όσα αναφέραμε για το αμυντικό δόγμα της Ρωσίας, που ισχύει πια και για τις προσαρτημένες περιοχές, δείχνουν ότι οι σταθερές της ρώσικης ηγεσίας («δεν μας επιτρέπεται να χάσουμε») είναι αυτές που, παρά τις ασάφειες και τα προβλήματα, δίνουν τον τόνο στις επιλογές που καλείται να κάνει!

Εξελίξεις όπως η μεγάλη στρατιωτική κινητοποίηση του Μινσκ και η συγκρότηση κοινής δύναμης με τη Μόσχα, ανεξάρτητα εάν αυτή αφορά μια επίθεση από τον βορρά στη Δυτική Ουκρανία ή τη συσώρευση αμερικανονατοϊκών στρατιωτικών δυνάμεων στη μεθόριο Πολωνίας και Βαλτικών με τη Λευκορωσία και επικείμενες προβοκάτσιες, όπως καταγγέλλει ο Λευκορώσος πρόεδρος Λουκασένκο, ή και τα δύο μαζί, σίγουρα βαθαίνουν και επεκτείνουν επικίνδυνα τη σύγκρουση. Προσμετρώντας στα προηγούμενα και τη μετάβαση της επίλεκτης αμερικανικής 101ης Αερομεταφερόμενης Μεραρχίας «Screaming Eagles» στη Ρουμανία και την ενίσχυσή της με γαλλικές στρατιωτικές φάλαγγες, μπορούμε να προεξοφλήσουμε ότι ξημερώνουν ακόμα πιο άσχημες μέρες για τους λαούς!

Επίσης και η Β. Ιρλανδία παραμένει ένα αγκάθι. Μέχρι στιγμής δεν έχει απαντηθεί το θέμα των συνόρων που αφορά τη συμφωνία με την ΕΕ. και είναι μόνιμο στοιχείο τριβής.

Επανερχεται ίσως το τέλειο αυτοκαταστροφικό αίτημα, της επανεξέτασης του Brexit. Δεν υπάρχει αμφιβολία για το πώς θα εισπραχθεί από την παραδοκούς Γερμανία. Το ενδιαφέρον μετατοπίζεται στις διεθνείς σχέσεις και στην μερική ή ολική επανεξέτασή τους και βασικά του μονόδρομου των τελευταίων δεκαετιών στην πιστή προσήλωση στον αγγλοσαξονικό άξονα με ΗΠΑ-NATO. Την «αγγλόσφαιρα», όπως έλεγε ο Ντε Γκολ.

Δεν ξέρουμε (και ούτε θα μάθουμε) αν η Βρετανία δεν είχε αποχωρήσει από την ΕΕ, θα είχε λιγότερα προβλήματα ή μεγαλύτερη ευχέρεια επιλογών για αυτά τα προβλήματα. Πέθανε και η βασίλισσα Ελισάβετ που έδινε μια αίσθηση διαχρονικής σταθερότητας...

X.B.

Γαλλία

Απεργιακές κινητοποιήσεις διάρκειας...

Με τρομοκρατία και επιστρατεύσεις απαντά ο Μακρόν!

Ο νέος προϋπολογισμός λιτότητας ψηφίζεται με "ΠΝΠ"!

Οι απεργιακές κινητοποιήσεις στη Γαλλία ξεκίνησαν την περασμένη άνοιξη. Τότε οι εργαζόμενοι στις αερομεταφορές διεκδίκησαν με απεργίες την αύξηση των μισθών, για να ακολουθήσουν οι εργαζόμενοι στα τρένα. Την ίδια περίοδο είχαμε σημαντικές κινητοποιήσεις σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες, με πιο μαζικές αυτές στην Αγγλία.

Η λήξη της πανδημίας έφερε τους εργαζόμενους στην Ευρώπη αντιμέτωπους με την αύξηση του κόστους ζωής, η οποία στην συνέχεια επιδεινώθηκε, καθώς η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία έφερε ένα νέο κύμα αυξήσεων στην ενέργεια. Η επιβολή συνέχων κυρώσεων από την ΕΕ στη Ρωσία και όσα ακολούθησαν τους επόμενους μήνες έκαναν σαφές πως η ενεργειακή κρίση και η ακρίβεια ήρθαν για να μείνουν για τα επόμενα ...χρόνια.

Η προειδοποίηση Μακρόν για «το τέλος των ημερών της αφθονίας» δεν φαίνεται να τρόμαξε τους Γάλλους εργαζόμενους. Μάλλον τους εξόργισε. Έτσι, στις 16/9 λόγω της προειδοποιητικής 24ωρης απεργίας των ελεγκτών εναέριων κυκλοφορίας, οι αεροπορικές εταιρίες αναγκάστηκαν να ακυρώσουν περίπου 1.000 πτήσεις!

Από τις 26 Σεπτεμβρίου ξεκίνησαν οι απεργίες στα διυλιστήρια της χώρας με αίτημα την χορήγηση αυξήσεων 10%, έτσι ώστε να καλύπτουν τον πληθωρισμό που τρέχει με 6%. Η απεργία άρχισε στα διυλιστήρια του γαλλικού ενεργειακού κολοσσού Total Energies. Στα τέλη Σεπτεμβρίου και ενώ έχουν αρχίσει να φαίνονται οι πρώτες ελλείψεις στην αγορά, στην απεργία μπαίνουν και οι εργαζόμενοι σε δύο διυλιστήρια της Exxon Mobil,

με αποτέλεσμα να μην λειτουργούν τρία από τα πέντε διυλιστήρια της εταιρείας.

Στις 29/9 γίνεται διαδήλωση κατά της ακρίβειας στο Παρίσι, που χτυπιέται από την αστυνομία. Η κυβέρνηση Μακρόν προσπαθεί να τρομοκρατήσει και να προλάβει την κλιμάκωση των κινητοποιήσεων.

Το επόμενο «επικοινωνιακό» χαρτί της γαλλικής κυβέρνησης είναι ο κοινωνικός αυτοματισμός. Καθώς αδειάζει η αγορά από καύσιμα και ουρές χιλιομέτρων σχηματίζονται μπροστά στα πρατήρια, με πλήωρες αναμονές των οδηγών, η πρωθυπουργός Ελίζαμπεθ Μπορν προσπαθεί να στρέψει την κοινή γνώμη κατά των απεργιών, μάταια όμως.

Στις 12/10 κατεβαίνουν σε απεργία και οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο πυρηνικής ενέργειας στο GRAVELINES.

Η κυβέρνηση, επικαλούμενη το δημόσιο συμφέρον, ξεκινά σταδιακά επιτάξεις στα διυλιστήρια. Τα συνδικάτα προκηρύσσουν γενική απεργία για τις 18/10.

Στις 16/10 νέα πολυπληθής διαδήλωση -140.000 άνθρωποι- που καλείται από την ανυπότακτη Γαλλία του Μελανσόν και τον αριστερό συνασπισμό, στο Παρίσι, δείχνει πως οι Γάλλοι εργαζόμενοι κινητοποιούνται απέναντι στην κυβέρνηση παρά την τρομοκρατία.

Η διοίκηση της Total, παρόλο που δέχεται να ξεκινήσουν οι συζητήσεις για τη νέα σύμβαση εργασίας, ζητά από τους εργαζόμενους, ως προϋπόθεση, να σταματήσουν άμεσα την απεργία. Η απάντηση είναι αρνητική και η απεργία συνεχίζεται.

Η πανεθνική απεργία στις 18/10 είχε μεγάλη συμμετοχή, καθώς απήργησαν χιλιάδες εργαζόμενοι. Στις μεταφορές, τρένα και αεροδρόμια, η κίνηση μειώθηκε

κατά 50%. Εργαζόμενοι στην υγεία και την παιδεία πήραν μέρος, αλλά και στην ηλεκτροπαραγωγή, όπου καθυστέρησαν έργα συντήρησης στις πυρηνικές μονάδες παραγωγής ρεύματος της πρόσφατα κρατικοποιημένης EDF. Στη διαδήλωση στο Παρίσι, το πλήθος των διαδηλωτών δέχθηκε πάλι την απρόκλητη επίθεση της αστυνομίας και των CRS (MAT)! (1)

Η απεργία τέλειωσε μια βδομάδα αργότερα (26/10) και αφού κάποια συνδικάτα δέχθηκαν την πρόταση για αυξήσεις 7% και φυσικά κάτω από την πολιτική πίεση και την τρομοκρατία των επιτάξεων-επιστρατεύσεων.

Στις 19/10 η «δημοκρατική» κυβέρνηση Μακρόν προσφεύγει στο άρθρο 49.3 του Συντάγματος, για να υιοθετήσει τον προϋπολογισμό λιτότητας του 2023, παρακάμπτοντας την εθνοσυνέλευση και τη συζήτηση για τη σημαντική τροπολογία για τη φορολόγηση των υπερκερδών! Φοβούμενη ότι η πλειοψηφία θα καταψηφίσει τον προϋπολογισμό, η κυβέρ-

νηση μειοψηφίας επικαλέστηκε το αμφιλεγόμενο άρθρο 49.3 του γαλλικού συντάγματος, που επιτρέπει την ψήφιση νόμου χωρίς ψηφοφορία (κάτι αντίστοιχο με τη δική μας Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου).

Όπως καταγγέλλθηκε, ο προϋπολογισμός περιλαμβάνει: φορολογικές περικοπές στις επιχειρήσεις, περικοπή του αριθμού των δικαιούχων σχολικών επιδοτήσεων, περικοπές κονδυλίων για τις τοπικές αρχές, μπλοκάρισμα της αύξησης μισθών, συντάξεων και κοινωνικών παροχών στο ίδιο επίπεδο με τον πληθωρισμό και πενιχρά κονδύλια για δαπάνες για την υγεία που είναι πολύ κάτω από τον πληθωρισμό!

Με την ίδια διαδικασία ο Μακρόν αναμένεται περάσει τον προϋπολογισμό λιτότητας και για τα έτη 2023-2027 (που δεν πέρασε στη Βουλή) και φυσικά το ίδιο θα κάνει για τη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση!

Το ίδιο σίγουρο είναι πως και οι Γάλλοι εργαζόμενοι δεν έχουν πει την τελευταία τους λέξη!

(1) Δείτε εδώ βίντεο από την επίθεση της αστυνομίας σε μπλοκ διαδηλωτών στη διάρκεια της πανεθνικής απεργίας 18/10/22 <https://twitter.com/i/status/1582417626240012288>

<https://twitter.com/i/status/15824151130902530>

Γερμανία

Ανησυχίες και αναβρασμός ενόψει ενός δύσκολου χειμώνα

(ανταπόκριση)

«Απλές συμβουλές που κάνουν τη μεγάλη διαφορά, ΕΤΣΙ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ», «Ο κίνδυνος διακοπής ρεύματος είναι υπαρκτός, ΜΠΛΑΚ ΑΟΥΤ; ΚΑΝΕΝΑΣ ΠΑΝΙΚΟΣ! Πρέπει όμως να προσέξετε μερικά πράγματα».

Τα προηγούμενα ήταν τα πρωτοσέλιδα της Tageszeitung (TZ) και της Abendzeitung αντίστοιχα, των δύο με την μεγαλύτερη κυκλοφορία εφημερίδων του Μονάχου στις 21 Οκτωβρίου.

Η επιλογή τέτοιων πρωτοσελίδων τίτλων -και μάλιστα την ίδια ημέρα- μεταφέρει πολύ εύγλωττα το κλίμα που υπάρχει, όχι μόνο στο Μόναχο, αλλά σε όλη τη χώρα. Αυτό το κλίμα, όσο πλησιάζει ο χειμώνας, γίνεται όλο και πιο βαρύ, μεγαλώνοντας την αγωνία εκατομμυρίων ανθρώπων για το πώς θα τα βγάλουν πέρα, ιδιαίτερα των πιο φτωχών στρωμάτων των εργαζομένων, των συνταξιούχων, των νέων. Η βάση της αγωνίας τους είναι η απότομη φτωχοποίηση μέσα από τη μεγάλη άνοδο στις τιμές των βασικών καταναλωτικών αγαθών (π.χ. στα σούπερ μάρκετ και των καυσίμων κίνησης) αλλά και του κό-

στους θέρμανσης, δεδομένου ότι η διάρκεια που η θέρμανση είναι απαραίτητη είναι περίπου μισός χρόνος.

Αγωνία και προβληματισμοί, όμως, δεν εκφράζονται μόνο από τους λαϊκούς ανθρώπους και τα νοικοκυριά, αλλά και από τον κόσμο των επιχειρήσεων. Αυτοί όλο και πιο συχνά αναφέρονται στις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν λόγω του αυξημένου πλέον κόστους στην ενέργεια και στο ότι θα αναγκαστούν να περιορίσουν την οικονομική δραστηριότητα, κάνοντας απολύσεις προσωπικού ή θα μεταφέρουν τις επιχειρήσεις τους αλλού. Το πράγμα γενικά δείχνει να έχει πάρει έναν κατήφορο, χωρίς να φαίνεται, προς το παρόν, ένα τέλος και μέχρι πού μπορεί να φτάσει, πράγμα που μεγαλώνει τους προβληματισμούς.

Από την πλευρά της κυβέρνησης (συνασπισμός σοσιαλδημοκρατών, πράσινων και φιλελεύθερων) γίνονται προσπάθειες να μείνει η κατάσταση υπό έλεγχο, μέσα από ενισχύσεις σε επιχειρήσεις και νοικοκυριά. Είναι αλήθεια ότι η Γερμανία έχει κάποιες δυνατότητες που άλλες χώρες δεν διαθέτουν. Πρόσφατη απόφαση είναι η διάθεση ενός πακέτου 200 δισεκατομμυρίων ευρώ για την ενίσχυση των εταιρειών και των νοικο-

κυριών. Στο πλαίσιο του έχει ανακοινωθεί η πληρωμή των εξόδων θέρμανσης ενός μηνός (Δεκέμβριος 2022) και η συγκράτηση στην τιμή του φυσικού αερίου, στο τέλος όμως του ερχόμενου χειμώνα.

Παρόλα τα πακέτα ενίσχυσης, όμως, το πρόβλημα δεν απαντιέται! Η αγωνία παραμένει και, όπως φαίνεται, μεγαλώνει για το πού πάνε τα πράγματα. Αυτό εκφράζεται και μέσα από τη μαζική συμμετοχή στις μέχρι τώρα κινητοποιήσεις και συγκεντρώσεις. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα είναι οι συγκεντρώσεις που οργανώθηκαν σε έξι πόλεις της Γερμανίας (Βερολίνο, Ντίσελντορφ, Δρέσδη, Φρανκφούρτη, Ανόβερο, Στουτγκάρδη) με συμμετοχή 24.000 διαδηλωτών (σύμφωνα με τους διοργανωτές) στις 22 Οκτωβρίου. Βασικό σύνθημα ήταν: «Αλληλεγγύη μέσα από την κρίση - Δημιουργήστε κοινωνική ασφάλεια - Τερματίστε τις εξαρτήσεις από τα ορυκτά».

Οι διοργανωτές -μια συνεργασία εννέα οργανώσεων, μεταξύ των οποίων συνδικάτα δημόσιων υπηρεσιών, όπως η VERDI και η GEW, αλλά και η Greenpeace- έθεσαν αιτήματα όπως:

«Στοχευμένη ανακούφιση για όσους

χρειάζονται επειγόντως στήριξη (πάγωμα ενοικίου, υψηλότερο βασικό εισόδημα, επείγουσα βοήθεια 500 ευρώ, φτηνά εισιτήρια, προστατευτική ασπίδα για υπηρεσίες κοινής ωφέλειας). Προσιτά για όλους η ενέργεια, οι συγκοινωνίες, η διατροφή, η στέγη, η συμμετοχή στην κοινωνική και πολιτιστική ζωή. Να γίνουν μεγάλες επενδύσεις για να γίνουμε ανθεκτικοί στην κρίση στο μέλλον, με προώθηση των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, φιλικών προς το κλίμα υποδομών (π.χ. δημόσιες συγκοινωνίες, οικολογική γεωργία)».

Και συνεχίζουν μέσα από τις ανακοινώσεις τους: «Σε αυτή την κρίση εκατομμύρια άνθρωποι χρειάζονται ανακούφιση, υποστήριξη και κοινωνική ασφάλιση για να μην πέσουν στο περιθώριο». «Η κυβέρνηση δεν πρέπει να βάζει σε αντιπαράθεση τα κοινωνικά και οικολογικά ζητήματα. Πρέπει να αντιμετωπίσει και τα δύο για να μπορέσουμε όλοι να ξεπεράσουμε αυτή την κρίση με ασφάλεια». «Αυτό το φθινόπωρο δεν αφήνουμε τους δρόμους στους διασπαστές και τους ταραχοποιούς, αλλά δίνουμε φωνή σε πολλούς ανθρώπους που θέλουν να αντιμετωπίσουν την κρίση με αλληλεγγύη». «Πρέπει η κυβέρνηση να καταλείψει δίκαια το κόστος της κρίσης». «Από την κυβέρνηση εξαρτάται το πώς θα είναι αυτός ο χειμώνας. Ένας χειμώνας απόγνωσης και οργής ή με ανανεωμένη εμπιστοσύνη σε ένα κοινωνικό δίκαιο, οικολογικό μέλλον». «Η κυβέρνηση κάνει πολλά, αλλά πρέπει να ενισχύσει περισσότερο τους πιο αδύνατους».

Η «δυσφορία» της λογοτεχνίας σε καιρούς σήψης

Ο καπιταλισμός αποκτηνώνει, αποξενώνει, αλλοτριώνει. Μια αλήθεια που είχαν καταλάβει οι λογοτέχνες ήδη από το 19ο αιώνα και ως τις αρχές του 20ού. Η βιομηχανοποίηση και η αστικοποίηση δημιούργησαν νέα δεδομένα, καινούριες υλικές συνθήκες, ένα καμίνι που παρήγαγε τις νέες υλικές συνθήκες όπου ατσαλώνονταν οι ποιητές, οι συγγραφείς και τα δημιουργήματά τους. Ο Φραντς Κάφκα εκεί έγραψε τα έργα του για το αδιέξοδο των γραφειοκρατικών μηχανισμών. Οι ρομαντικοί τότε στράφηκαν προς άλλα κειμενικά είδη, σαν το γοτθικό μυθιστόρημα, ή και «δυσφορούσαν» μέσα στις παλιές τους φόρμες. Ο Τόλκιν -αν και των μέσων του 20ού- σε αυτή τη βάση αντιπαραβάλλει τις δυνάμεις του κακού (με στοιχείο τη βιομηχανοποίηση) έναντι αυτών του καλού (με στοιχείο τη βουκολικότητα). Για τον Μπωντλαίρ η μετάβαση από τα *Άνθη του Κακού* στα *Μικρά ποιήματα σε πεζό* γίνεται αυτήν ακριβώς την περίοδο. Και Μωπασάν, Γκόγκολ κ.ά. τότε γράφουν για τους τρελούς τους. Με άλλα λόγια όλοι αντιδρούσαν με έναν τρόπο στη νέα αυτή πραγματικότητα.

Από όλα τα παραπάνω προκύπτουν δύο βασικά ζητήματα. Πρώτο, τα όρια των διοργανωτών αυτών των κινητοποιήσεων. Ζητάνε από την κυβέρνηση, την κριτικάρουν, μέχρι όμως ένα ορισμένο σημείο. Δεν κόβουν τις γέφυρες μαζί της, ούτε με το σύστημα που αυτή υπηρετεί.

Το δεύτερο είναι η έκφραση μιας αγωνίας και μιας προσπάθειας, που είναι αγωνία όλου του συστήματος, να μην ξεφύγουν οι αντιδράσεις από τον έλεγχο και πάρουν άλλους δρόμους. Αυτούς τους δρόμους μπορεί βέβαια από τη μια να εκμεταλλευθεί η ακροδεξιά (το κάνει ήδη) με συνθήματα του είδους «Πρώτα η Γερμανία», συσπειρώνοντας μέσα από την αγανάκτηση και τη θολούρα πλατύτερα κοινωνικά στρώματα, χωρίς όμως να αμφισβητεί επί της ουσίας την κυρίαρχη πολιτική. Από την άλλη, όμως, οι παράγοντες του συστήματος, από όποιο πόστο και να το υπηρετούν, δεν μπορούν να ξεχάσουν ότι η Γερμανία είναι επίσης η χώρα της Ρόζα Λούξεμπουργκ, του Καρλ Λίμπκνεχτ και των Γερμανών επαναστατών στα 1919. Και επίσης ξέρουν ότι παρ' όλη την ήττα της κομμουνιστικής, επαναστατικής κατεύθυνσης και τις δυσκολίες που αυτή αντιμετωπίζει σήμερα, αυτό δεν θα κρατήσει για πάντα. Είναι μια υπόθεση που δεν αφορά ασφαλώς μόνο τη Γερμανία, αλλά την εργατική τάξη και τις κομμουνιστικές, επαναστατικές δυνάμεις σε όλο τον κόσμο...

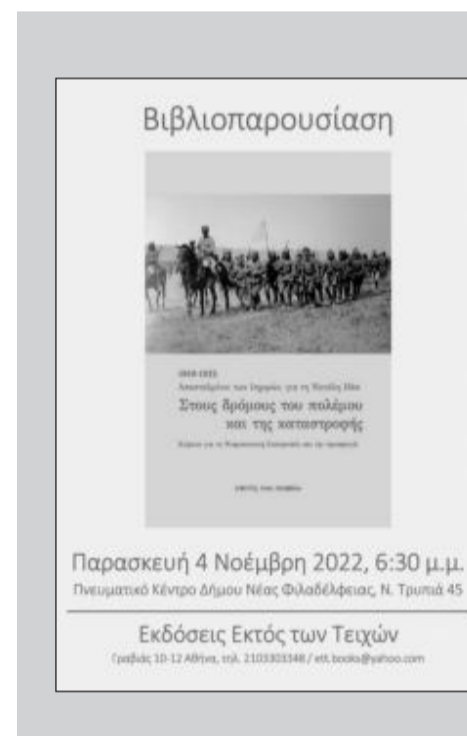
Όμως δεν ήταν για όλους μια κατάσταση που έπρεπε να ξεπεραστεί απαραίτητα προς τα μπροστά, αλλά και προς τα πίσω, σε μια επιστροφή στην παλιά, καλή(;) ζωή. Παράδειγμα αποτελούσαν οι ρομαντικοί. Σε αυτούς υπήρχαν έντονα αντιθετικά στοιχεία. Ως άτομα συχνά συμμετείχαν στις εθνικές και αστικές επαναστάσεις, ιδιαίτερα στη νότια Ευρώπη. Παράδειγμα ο Μπάιρον εκπαίδευσε τους Μεσολογγίτες στο τουφέκι και πέθανε στην πολιορκία της πόλης τους. Ταυτόχρονα ήταν ιδεαλιστές. Αυτά τα στοιχεία συνυπήρχαν στα γραπτά τους· από τη μία η επίκληση στο ιδανικό, στη φύση, στο θεϊκό, από την άλλη μια σχεδόν νεανική παρόρμηση για αυτοθυσία και αγώνα για τα ιδανικά τους, όπου άνθισε ένας πρώιμος εθνικισμός. Δεν είναι άξιο απορίας, λοιπόν, που πάνω από έναν αιώνα αργότερα η σημειολογία, η εικονογραφία και ο ιδεαλισμός τους αξιοποιήθηκαν από το ναζισμό, προσαρμόζοντας και όποια στοιχεία μπορεί στις απαρχές του καπιταλισμού να ήταν ή να έμοιαζαν θετικά, στην περίοδο του ιμπεριαλισμού, της πλήρους σήψης του συστήματος.

Για άλλους δεν υπήρχε δρόμος προς τα πίσω, όπως για τους ρομαντικούς. Ο Σαρλ Μπωντλαίρ έγραψε δύο βασικά έργα. Το πρώτο ήταν τα *Άνθη του Κακού*, ποιήματα με συμβατική φόρμα (μέτρο, ομοιοκαταληξία), μιας εποχής που γεννιόταν ο σονέτα του Πετράρχη και που πλέον άλλαζε ταχύρυθμα, από φεουδαρχία γινόταν καπιταλισμός. Το δεύτερο, που δεν πρόλαβε να εκδώσει στην ολόκληρη του όσο ζούσε, ήταν τα *Μικρά ποιήματα σε πεζό*. Τα αδιέξοδα που αισθανόταν ο ίδιος στη μεγαλούπολη της αποξένωσης εκφράστηκαν πια στο περιεχόμενο αυτών των ποιημάτων. Η φόρμα τους όμως ήταν κάτι το εντελώς φρέσκο, όπου χάνεται πια η κλασική ποιητική μορφή που παρήγαγε η φεουδαρχία και εμφανίζεται μια ποιητική που είχε μέσα και την ποιητική διάλυση, και τη λυρικότητα· και λεξιλόγιο που αρμόζει σε πεζό, και εξαιρετικά προσεγγμένες λέξεις στη

μορφή και την τοποθέτησή τους μέσα στο κείμενο. Όλη η συλλογή αυτή, την οποία ο ίδιος θεωρούσε τη σημαντικότερή του, χαρακτηρίζεται από μια πλήρη προσαρμογή στις νέες συνθήκες της αστικοποίησης, αλλά ταυτόχρονα δυσνασχετεί γι' αυτές τις συνθήκες. Βέβαια δε μας πηγαίνει πίσω, αλλά ούτε και μπροστά. Ήταν άλλωστε μια περίοδος που ακόμα οι προλεταριακές επαναστάσεις και τα κομμουνιστικά ιδεώδη δεν είχαν ξεδιπλωθεί σε βαθμό και ένταση που να προσφέρεται μια υλική εναλλακτική στο ζόφο του νέου (και σχεδόν ξανά παλιωμένου) συστήματος. Μπορεί ο Μπωντλαίρ να συμμετείχε στην επανάσταση του 1848, αλλά πλέον, σχεδόν 20 χρόνια έπειτα, μια έκλυτη και ασθενική ζωή επικάθονται στο θυμικό του και επηρεάζουν την προτεινόμενη εναλλακτική των ποιημάτων. Μια φυγή από την πραγματική ζωή, σε μια πραγματικότητα μέσα στο μυαλό του, που τη νιώθει πιο αληθινή από τον υλικό κόσμο γύρω του.

Σε παρόμοια αδιέξοδα μοιάζει να βρίσκεται και ο Φραντς Κάφκα. Ο πασιγνώστος αυτός συγγραφέας, ένιωθε να ασφυκτιά μεγαλωμένος με έναν πατέρα που τον προόριζε για μεγαλεία τα οποία ο Φραντς αρνούταν. Αυτή η δυσφορία εντεινόταν και λόγω της εργασίας του σε γραφεία ασφαλιστικών εταιρειών, βλέποντας για μεγάλο μέρος της καθημερινότητάς του τη γραφειοκρατία τους. Αυτό που αποτύπωνε πάντα στα έργα του, ακόμη και στα *Γράμματα στον Πατέρα*, ήταν ένας μηχανισμός εξουσίας, είτε αφηρημένος είτε συγκεκριμένος, από τον οποίο το υποκείμενο αδυνατεί να ξεφύγει. Μέσα στον λαβύρινθο αυτό, όσο κι αν προσπαθεί κανείς να ξεφύγει, τον περιμένει παραλογισμός, δύσκαμπτοι κανόνες και αδιέξοδα. Αυτή η κατάσταση θύμιζε αρκετά τη ζωή και την αντίληψη του Κάφκα, κι ας είχε προσεγγίσει ο ίδιος τις σοσιαλιστικές ιδέες. Ήταν αυτές οι συνθήκες που οδήγησαν τόσους συγγραφείς (όπως ο Μωπασάν και ο Γκόγκολ) να γράψουν έργα με επίκεντρο έναν τρελό.

Οι υλικές συνθήκες που γέννησαν το μαρξισμό ήταν οι ίδιες που στο μυαλό των αστών καλλιτεχνών -ακόμη κι όταν αυτοί ήταν αρνητές των προνομίων της τάξης τους, ή απόκληροί της- γέννησαν μια τέχνη που ενώ κάνει κριτική στον καπιταλισμό με το δικό της τρόπο, αδυνατεί να προσφέρει ριζοσπαστικές προοπτικές. Αυτό είναι αναμενόμενο για δύο λόγους: Ο πρώτος είναι η ίδια η ταξική αντίληψη, ενώ ο δεύτερος είναι πως η περίοδος παραμονής των σοσιαλιστικών επαναστάσεων δεν είχε φτάσει, κι ας είχαν βιώσει εργατικούς ξεσηκωμούς του ενός ή του άλλου μεγέθους. Μερίδα της αστικής διανοήσης, λοιπόν, δεν υιοθετούσε το διθυραμβικό ρόλο άλλων σπουδαίων αστών λογοτεχνών της περιόδου. Όμως χρειαζόταν και αυτό το βήμα για να φτάσουν δεκαετίες αργότερα καλλιτέχνες που με τη συνειδητοποίηση των προηγούμενων αλλά και την ενεργό στράτευση τους στο σοσιαλιστικό μέλλον, να εκφράσουν ακριβώς αυτόν τον νέο κόσμο που θέλουν να γεννήσουν οι καταπιεσμένοι της γης που βρίσκουν προοπτική.

Ιράν

Παρά την κρατική βία, η λαϊκή κινητοποίηση αντέχει και επεκτείνεται!

Ένα μήνα το Ιράν συγκλονίζεται από τις αντικυβερνητικές διαδηλώσεις που ξεσπασαν μετά την δολοφονία της Τζίνα Μάχσα Αμίνι. Παρά τις σφοδρές επιθέσεις των δυνάμεων καταστολής, οι διαδηλώσεις συνεχίζονται σε δεκάδες πόλεις του Ιράν. Σύμφωνα με οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, περισσότεροι από 200 άνθρωποι σκοτώθηκαν σε 29 ημέρες. Η Διεθνής Αμνηστία αναφέρει ότι τουλάχιστον 23 παιδιά ηλικίας 11 έως 17 ετών ήταν μεταξύ των νεκρών.

Μαζικές διαδηλώσεις έγιναν στις επαρχίες Τεχεράνης, στο Αμπαντάν, Μπαντάρ Αμπάς, Χουζεστάν, Ισφαχάν, Χουρμουζγκάν, Ταμπρίζ, Ραστ και Σιστάν-Μπαλουττιστάν. Γενική απεργία με όλες τις επιχειρήσεις κλειστές το Σάββατο 22/10 στο Ανατολικό Κουρδιστάν, με μεγάλες διαδηλώσεις στις πόλεις Σινέ, Μπάνε, Μεριβάν, Μποκάν και Μαχαμπάντ. Μεγάλες διαδηλώσεις την ίδια νύχτα σε χωριά με φωτιές στους δρόμους και αντικυβερνητικά συνθήματα. Βίαιες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής στο Καράτζ, όπου είναι μαζική η αντίσταση της νεολαίας, στο Κερμανσάκ και Σαναντάι. Πολλοί άνθρωποι με συνθήματα από τα παράθυρά τους και τις στέγες των σπιτιών τους υποστήριζαν τους διαδηλωτές στις συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής.

Σε πανεπιστήμιο της Τεχεράνης, οι φοιτητές αντέδρασαν στην επίσκεψη του κυβερνητικού εκπροσώπου φωνάζοντας «Δεν θέλουμε φιλοξενούμενο έναν δολοφόνο!». Οι μαθητές έκαναν αποχή από τα μαθήματα. Το συνδικάτο των εκπαιδευτικών αποφάσισε διήμερη απεργία ενάντια στην αστυνομική καταστολή κατά των μαθητών, απαιτώντας απελευθέρωση των συλληφθέντων με σύνθημα «τα σχολεία δεν είναι στρατόπεδα!».

Στη συνεχιζόμενη απεργία των εργαζομένων στην περιοχή Ασολουγέ (διυλιστήρια, πετροχημικά εργοστάσια και βιομηχα-

νίες) σύμφωνα με το συνδικάτο Ελευθέρων Ιρανών Εργαζομένων, συνελήφθησαν πάνω από 30 απεργιοί. Μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις επιχειρούν για να σπάσει η απεργία που συνεχίζεται σε όλη τη βιομηχανική περιοχή.

Πολλές πόλεις μετατράπηκαν σε στρατιωτικές βάσεις με όλους τους μηχανισμούς καταστολής, αλλά οι διαδηλώσεις εξαπλώνονται. Πολεμικά αεροπλάνα πραγματοποιούν χαμηλές πτήσεις πάνω από τους διαδηλωτές σε πολλές πόλεις.

Οι μαζικές κινητοποιήσεις δημιούργησαν σοβαρό πρόβλημα στα κρατικά επιτελεία. Ο πρόεδρος του ανώτατου δικαστηρίου έκανε έκκληση στους δικαστές να επιβάλουν βαριές ποινές και να επισπευτούν οι δίκες.

Η ιρανική κυβέρνηση κατηγορεί ΗΠΑ και Ισραήλ ότι υποκινούν το αντικυβερνητικό κίνημα. Ο Μπάιντεν δήλωσε στις 4 Οκτώβρη ότι θα επιβάλει κυρώσεις στο Ιράν και η εκπρόσωπος του Λευκού Οίκου Καρίν Ζαν-Πιέρ σημείωσε πως οι ΗΠΑ καταδικάζουν την καταστολή, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να συνεχίσουν τις διαπραγματεύσεις για να περιοσθεί η διεθνής συμφωνία του 2015 για το πρόγραμμα πυρηνικής ενέργειας. Η ΕΕ επιβάλλει κυρώσεις σε «οντότητες» υπεύθυνες για τον θάνατο της Αμίνι. Το Ιράν στέλνει επιστολή στην ΕΕ και απειλεί πως αν δεν αρθούν οι κυρώσεις, δεν μπορούν να υπάρξουν σχέσεις μεταξύ ΕΕ και Ιράν. Υποκρισία, εκβιασμοί και προσπάθειες επέμβασης χαρακτηρίζουν την πολιτική της Δύσης.

Εκτός από τις διαμαρτυρίες στο Ιράν, οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύης συνεχίζονται σε όλο τον κόσμο, σε Ευρώπη, Αμερική, Αυστραλία, Ασία. Το Σάββατο στο Βερολίνο πραγματοποιήθηκε μεγάλη διαδήλωση αλληλεγγύης με πάνω από 80.000 διαδηλωτές.

σχολία

Παραμεθόριος

Σχεδόν οι μισοί αστυνομικοί που υπηρετούν στον συνοριακό σταθμό Κρυσταλλοπηγής έχουν συλληφθεί με κατηγορίες κακουρηματικού χαρακτήρα για εγκληματική οργάνωση, διακεκριμένη πλαστογραφία και άλλα ποινικά αδικήματα. Θα μεταθεθούν στο Α.Τ. Ομοιοίας.

Φαντασίωση

«Η κοπέλα ικανοποίησε μία φαντασίωσή της», δήλωσε ο Αλέξης Κούγιας, δικηγόρος ενός εκ των δύο αστυνομικών που κατηγορούνται για τον βιασμό, μετά την καταγγελία της 19χρονης. Και οι αστυνομικοί την καθημερινή τους ρουτίνα.

Εργοστάσιο

Η γαλλική εταιρεία τσιμέντου Lafarge ομολόγησε ότι κατέβαλε εκατομμύρια δολάρια στην οργάνωση «Ισλαμικό Κράτος» προκειμένου να παραμείνει ανοικτό ένα εργοστάσιο της στη Συρία. Μετά αποφάσισε να καίει τα σκουπίδια της στον Βόλο.

Συνταγματικό

Η Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας με δύο αποφάσεις της (2046-2047/2022) έκρινε ότι η σύσταση της πανεπιστημιακής Αστυνομίας δεν παραβιάζει τις αρχές της ακαδημαϊκής ελευθερίας και της πλήρους αυτοδιοίκησης των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων. Κυβερνητική φαντασίωση.

Φοίτηση

Φοιτητής έπεσε από το παράθυρο της αίθουσας στην οποία παρακολουθούσε μάθημα, επειδή σε αυτήν επικρατούσε συνωστισμός και υπήρχε το αδιαχώρητο. Νόμιμο και συνταγματικό.

Αγωγή

Νέα αγωγή κατέθεσαν εις βάρος του δημοσιογράφου Νίκου Μπογιόπουλου τα μέλη της Ένωσης Αποστράτων Αξιωματικών Στρατού (ΕΑΑΣ), κατηγορώντας τον για συκοφαντική δυσφήμιση και ζητώντας 70.000 ευρώ για ηθική βλάβη. Και δέκα φορτηγά σανό.

Ιππικό

Το ιππικό ξαναϊδρύεται στην Ελλάδα μετά από 5 δεκαετίες. Το νεοσυσταθέν ιππικό αυτή τη στιγμή αποτελείται από 6 άλογα και 13 αξιωματικούς. Νόμιμο και συνταγματικό.

Εξοικονόμηση

Ο υπουργός Περιβάλλοντος και Ενέργειας, Κώστας Σκρέκας, ανακοινώνοντας τα νέα μέτρα της κυβέρνησης ανέφερε πως «η προσπάθεια όλων μας είναι να περιορίσουμε τη χρήση ενεργωθόρων συσκευών τις ώρες από 6 το απόγευμα έως 9 το βράδυ, οι οποίες μπορούν να χρησιμοποιούνται τις υπόλοιπες ώρες της ημέρας». Μετά τις 9 αρχίζουν οι ειδήσεις.

Δάνεια

«Αγόρασα κόκκινα δάνεια της Πειραιώς με δάνειο από την Πειραιώς», ανέφερε ο διαγραφείς Βουλευτής της ΝΔ, Α. Πάτσης. Μπλε δάνειο.

ντιλήψεις

ιδεολογίας και πολιτικής

Όχι στους ινστρουχτορες, και στους influencers;

Τα τελευταία χρόνια έχουν κερδίσει έδαφος στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και στο ίντερνετ γενικότερα διάφοροι «influencers», όπως αποκαλούνται, ή αλλιώς άνθρωποι που ασκούν επιρροή. Το κοινό τους είναι ευρύ αλλά κυρίως απευθύνονται στη νεολαία. Δεν είναι κάτι καινούριο στην ουσία του, καθώς πάντα το σύστημα είχε και έχει ανάγκη από πρότυπα που να το ενισχύουν σε αυτό που λέμε εποικοδόμημα. Στην προώθηση δηλαδή των αξιών του συστήματος, του τρόπου ζωής που αναδεικνύει και τη διαμόρφωση της αστικής ιδεολογίας πλατιά στις νέες γενιές. Τον ρόλο αυτό φυσικά διατηρούν και τα ΜΜΕ, κυρίως μέσα από την τηλεόραση και τα προγράμματα που καθημερινά παίζουν. Ωστόσο, τα τελευταία χρόνια οι influencers αυξήθηκαν στο πλαίσιο των δυνατοτήτων που δίνουν οι νέες τεχνολογίες, της πανδημίας που έκλεισε μεγάλο μέρος του κόσμου στο σπίτι, το οποίο είχε σε μεγάλο βαθμό ως μέσο επικοινωνίας το ίντερνετ, καθώς και της απέχθειας που δείχνει μέρος της νεολαίας στην αστική δημοσιογραφία.

Η θεματολογία τους επίσης είναι αρκετά ευρεία και δεν μπορεί να τσουβαλιαστούν όλοι στο ίδιο πλαίσιο. Αυτό που επικρατεί όμως είναι η ενασχόληση με το lifestyle και ο εύκολος πλουτισμός. Μάλιστα οι πετυχημένοι εξ αυτών λαμβάνουν και αντίστοιχες απολαβές μέσω κυρίως των διαφημίσεων. Ένας νέος, διαφορετικός τρόπος marketing δηλαδή. Υπάρχει όμως και μια άλλη πλευρά. Αυτή που ορισμένοι influencers ως αντικείμενο έχουν τη δυνατότητα να δείξουν τρόπους ώστε όλοι να πλουτίσουν εύκολα. Αυτό γίνεται μέσα από την ανάδειξη του bitcoin και άλλων κρυπτονομισμάτων που παροτρύνουν τη νεολαία να επενδύσει σε αυτά (είτε με χρήματα είτε με υποδομές για «εξόρυξη»), έως και να δίνουν οδηγίες,

π.χ. «σημεία» στο στοίχημα. Κοινός παρονομαστής όλων αυτών είναι η παντελής αδιαφορία για τα ζητήματα που καίνε τον κόσμο σήμερα και η προβολή του ατομικού δρόμου ως διεξόδου. Καμία αναφορά στην όξυνση της ακρίβειας, ούτε στις επικίνδυνες εξελίξεις στο μέτωπο της Ουκρανίας, ούτε στα «μαύρα» μεροκάματα που η πλειοψηφία της νεολαίας βιώνει καθημερινά. Στην καλύτερη, λίγοι influencers να αναφέρονται στο ζήτημα του πολέμου σε φιλειρηνικά και ανθρωπιστικά πλαίσια.

Αυτό που δεν λένε όσοι τάζουν εύκολο πλουτισμό είναι το πώς παράγεται ο πλούτος. Γιατί ο πλούτος σήμερα είναι αρκετός, αλλά δεν είναι απεριόριστος. Κατανέμεται ταξικά και αυτοί που τον παράγουν αμείβονται τόσο όσο για να μπορούν να συντηρήσουν και να αναπαράξουν την εργατική τους δύναμη, πολλές φορές και κάτω απ' αυτό το επίπεδο. Ή ακόμα ότι ο πληθωρισμός και η ακρίβεια που μαστίζει το λαό αυτή την περίοδο είναι προϊόν των κρίσεων του συστήματος, που εντάθηκαν με την πανδημία και το μπλοκάρισμα των εφοδιαστικών αλυσίδων και που παροξύνθηκε κατακόρυφα στο πλαίσιο του σκληρού ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού των μεγάλων δυνάμεων, συγκεκριμένα στο έδαφος της Ουκρανίας εδώ και 8 μήνες.

Ο πλούτος λοιπόν των bitcoin, της διαφήμισης και του τζόγου έχει παραχθεί από την εργατική τάξη και δεν χαρίζεται σε μεμονωμένους ανθρώπους απ' το σύστημα. Αποτελούν, αντίθετα, και αυτά πεδία κερδοφορίας του κεφαλαίου και υφαρπαγής του πλούτου απ' τον λαό. Οι influencers λοιπόν είναι οι σειρήνες των καπιταλιστικών «αξιών» και παρόλο που το σύστημα είναι σε κρίση και παρακμή και τάζει μόνο βαρβαρότητα και εξαθλίωση, αυτοί είναι οι εξ ορισμού «σύγχρονοι» και «απελευθε-

ρωτικοί» γιατί το υπερασπίζονται!

Όλα αυτά που ενδεικτικά αναφέρονται και πολλά άλλα είναι για το σύστημα επικίνδυνα γιατί θέλουν να προβάλουν άλλη προοπτική για τους λαούς και την εργατική τάξη. Προοπτική η οποία αμφισβητεί ακόμα και το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα και οραματίζεται μια άλλη κοινωνία, σοσιαλιστική, δίκαιη, που θα καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Γι' αυτό και επιτίθεται σε όσους προσπαθούν να το αμφισβητήσουν. Και αναφερόμαστε σε αυτούς, όπως λέγεται απ' τους παράγοντες του συστήματος μέρα-νύχτα, τους ινστρουχτορες με την «ξύλινη» γλώσσα, τους παλαιολιθικούς που δεν βλέπουν τις δυνατότητες που διαφαίνονται απ' την τεχνολογική εξέλιξη, τους καθοδηγητές που προσπαθούν να προσηλυτίσουν τη νέα γενιά πίσω απ' τις ιδέες τους. Οι ινστρουχτορες που αναφέρονται στην Αριστερά και το κομμουνιστικό κίνημα, που παλεύουν και προτείνουν τη συλλογική στάση και την προοπτική ενός κόσμου χωρίς εκμετάλλευση και πολέμους είναι οι επίσης εξ ορισμού «καθυστερημένοι», ακόμα και «καταπιεστικοί».

Συγκρούονται δύο κόσμοι λοιπόν. Ένας, αυτός του πλούτου των λίγων, των καπιταλιστών-ιμπεριαλιστών και κάθε λογής αφεντικών που στην πραγματικότητα τάζει βαρβαρότητα και εξαθλίωση, πολέμους και προσφυγιά για τους λαούς, και ο άλλος, της εργατικής τάξης και της πλατιάς πλειοψηφίας του λαού, που δεν έχει τίποτα και ταυτόχρονα θέλει να κατακτήσει τα πάντα. Ό,τι δικαιούται δηλαδή καθώς είναι αυτός που παράγει τον πλούτο στην κοινωνία. Εμείς τασσόμαστε με τους «ινστρουχτορες», με αυτό που είναι πραγματικά νέο, την επαναστατική προοπτική και τον σοσιαλισμό.